

Es commemora el 1.750è aniversari del martiri dels
sants Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques

Tarragona obre la porta a l'Any Jubilar

El dia 20 de gener es va inaugurar solemnement l'Any Jubilar de Tarragona, que el papa Benet XVI ha concedit a l'arxidiòcesi tarragonina. El motiu és que el 21 de gener del 2009 es compliran 1.750 anys del martiri de Fructuós, bisbe de Tarragona, i els seus diaques Auguri i Eulogi. Un any de gràcia, de perdó i de solidaritat s'ha obert a

Tarragona, ancorat en les venerables pedres que serveixen les petjades dels seus sants màrtirs. També amb aquest motiu Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, ha presentat la carta pastoral *Tarraco: Pauli Ecclesia, Fructuosi sedes* («Tarragona: Església de Pau, seu de Fructuós»).

Pàg. 3, 4 i 5

EL CARDENAL MARTÍNEZ SISTACH SIGNA LA TITULARITAT DE SANT SEBASTIÀ A LES CATACUMBES

Catalunya i Roma, més unides encara

Tot estava a punt a la basílica de Sant Sebastià a les Catacumbes de Roma per rebre el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona. Era justament el dia de la festivitat de Sant Sebastià quan el cardenal havia de prendre possessió de

la titularitat de la basílica on es venera la memòria dels apòstols Pere i Pau. En la seva homilia, el cardenal Martínez Sistach va fer referència a la consciència de romanitat que caracteritza les diòcesis catalanes: «Aquest títol que el Sant Pare m'ha confiat contribuirà a intensificar la nostra comunió amb la seu de Pere, el bisbe de Roma.»

Pàg. 20 i 21

El pare Adolfo Nicolás, nou superior general de la Companyia de Jesús

En la 35a Congregació General de la Companyia de Jesús el P. Peter Hans Kolvenbach s'acomia-va com a superior general dels jesuïtes, després de 25 anys de servei. El seu successor és un espanyol: el P. Adolfo Nicolás, palentí de 71 anys, amb una gran experiència evangelitzadora al Japó i Filipines, i home simpàtic i senzill com el descriuen els amics. En la seva primera homilia com a pare general dels jesuïtes, destacava la seva prioritat: «Servir és el que compta: servir l'Església, servir el món, servir els homes, servir l'Evangeli.»

Pàg. 2 i 8

Congrés internacional sobre «La parròquia, comunitat missionera»

En el marc dels quaranta anys de la Facultat de Teologia de Catalunya i del Centre d'Estudis Pastorals de les diòcesis catalanes, els dies 17, 18 i 19 de gener va tenir lloc un congrés internacional dedicat a la parròquia: *La parròquia, comunitat missionera*. Amb gairebé 300 inscrits, ha estat un fet molt important per a l'Església catalana no únicament per la qualitat de

les ponències i dels tallers sinó també pel compromís de plasmar la reflexió en el treball diari dels diferents bisbats. Al llarg de tres dies han anat sorgint els temes més candents en la vida de la parròquia avui dia: el treball conjunt entre el clergat i els laics, l'acolliment i l'atenció als més necessitats, l'agrupament de parròquies...

Pàg. 17

Cent anys de pregària per la unitat de les Esglésies cristianes

El 18 de gener es va iniciar arreu del món la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. Les diverses diòcesis amb seu a Catalunya i les Illes es van unir a aquesta iniciativa que compleix enguany un segle de vida. La catedral de Barcelona va acollir una multitudinària pregària ecumènica, presidida pel cardenal Martínez Sistach i amb la presència d'onze representants de les diverses Esglésies cristianes. També ens fem ressò de les celebracions interconfessionals que van tenir lloc a Figueres i a Palma de Mallorca.

Pàg. 18

Sumari

Pàg. 7 Presentació de l'Any Paulí al Vaticà

Pàg. 10 El P. Martínez Camino, ordenat bisbe auxiliar de Madrid

Pàg. 23 Tarragona: Falset celebra la tradicional Encamisada

Pàg. 24 Girona: creix el nombre de visites a la catedral

Pàg. 31 El tresor egipci de Montserrat, en una guia-catàleg

Editorial

Jesuïtes del segle XXI

La 35a Congregació General dels membres de la Companyia de Jesús, més coneguts popularment com els jesuïtes, va elegir el P. Adolfo Nicolás com a nou prepòsit general. Substitueix en el càrrec Peter Hans Kolvenbach, que havia presentat la seva renúncia, i esdevé així el vintè superior general d'aquesta congregació fundada per sant Ignasi de Loiola.

En les travesses prèvies no apareixia massa el seu nom, per la qual cosa ha estat per a molts una sorpresa, encara que és ben cert que en alguns sondejors s'apuntava que el candidat podia provenir d'algun país que no fos europeu. Finalment l'elegit ha estat un espanyol, però malgrat el seu origen palentí, el P. Nicolás és més asiàtic que no pas europeu, ja que fa 43 anys que és al Japó, on fins i tot va ser ordenat sacerdot, i on ha tingut importants responsabilitats dins la Companyia com a president de la Conferència jesuïta d'Àsia de l'Est i Oceania. Som, per tant, davant d'un home que és meitat europeu, meitat asiàtic, i això és el que segons sembla van buscar els 217 electors de la Congregació General.

Escollir un altre europeu potser hauria estat contraproductiu, tenint en compte que no és precisament el Vell Continent on més floreix la Companyia, i on les vocacions escassegen d'una forma preocupant, especialment en llocs tan emblemàtics com la província Basco-Navarresa, d'on va sortir el fundador, o la província holandesa, d'on provenia l'anterior prepòsit general. Mentrestant, el continent asiàtic, amb l'Índia com un dels seus puntals, s'ha consolidat com a terra fèrtil i fructífera per als fills de sant Ignasi. Però escollir un nou superior d'aquestes terres podria ser una ruptura històrica massa gran, i potser la Companyia encara no està prou preparada. Amb la figura d'Adolfo Nicolás s'asseguren les dues cares de la mateixa moneda: la històrica Europa i la florent Àsia.

Un altre aspecte que també s'ha comentat és

l'edat del nou prepòsit, que a hores d'ara és de 71 anys. Pel que sembla, també s'ha vist com un perill de ruptura generacional el fet d'apostar per algú de les noves promocions, pels interrogants que això podria ocasionar. S'ha apostat per algú amb molta experiència, que ha conegut molts anys de vida de la Companyia i molts canvis al llarg de tot aquest temps. Salvant les distàncies, alguna cosa semblant va ajudar a decidir els cardenals de l'últim conclave papal que van apostar per Benet XVI, malgrat els seus 78 anys, en comptes de fer-ho per algun dels cardenals més joves, però també més imprevisibles.

Els mitjans de comunicació de seguida han intentat etiquetar el nou home fort dels jesuïtes, a qui denominen el «Papa Negre». Alguns l'han definit com a «progressista» i han pronosticat futurs conflictes amb Roma. Altres, més coneixedors de la Companyia, l'etiqueten com a «arrupista», perquè el consideren molt proper a la forma de pensar del seu antecessor, el també espanyol Pedro Arrupe. El mateix P. Nicolás intentava allunyar aquests judicis *a priori* quan afirmava: «Aquests clixés són superficials, irrealistes, aliment per a la política, però no per a nosaltres.» Deixem treballar el nou prepòsit i el temps ja dirà el nou estil i les prioritats del qui ha estat elegit per conduir aquest important vaixell de l'Església que continua sent la Companyia de Jesús.

L'únic que sabem en aquests moments són les primeres paraules que ha pronunciat com a nou superior general dels jesuïtes, precisament on reposen les restes del fundador sant Ignasi de Loiola, i on va passar els últims anys de la seva vida, a l'església del Gesù a Roma. En la seva homilia el P. Adolfo Nicolás va convidar tots els jesuïtes a anunciar la salvació a les nacions, però no enteses com una cosa geogràfica, sinó com a grups humans. I afegia: «Els pobres, els marginats, els exclosos i disminuïts, aquestes són les nacions.»

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCI
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 105,99 €

Gibraltar i Portugal: 105,99 €

Resta d'Europa: 174,38 €

Amèrica i Àfrica: 208,70 €

Àsia i Oceania: 279,89 €

El setmanari rep l'ajut de l'Institut Català de les Indústries Culturals, de la Generalitat de Catalunya

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«La saviesa més gran que hi ha és conèixer-se un mateix»

(Galileu Galilei. Astrònom i físic italià. 1564-1642)

Aquesta sentència de Galileu ve de molt lluny, del *nosce te ipsum* («coneix-te a tu mateix»), que molts filòsofs de l'antiguitat ensenyaven. Pel coneixement d'un mateix s'arriba a la il·luminació interior, a tenir consciència del que som i del que podem arribar a ser com a parts integrants de la societat, de la humanitat. Aquesta és una dedicació personal en benefici de la mateixa persona, que la majoria no practica. Reconeixem que els imperatius dels diners («digues-me el que tens i et diré el que vals»), els afanys pel

confort, les sirenes atractives, temptadores i constants que ens conviden a «ostentar el millor cotxe, la millor moto, el millor escalafó i sou» i els reclams són per a la majoria irresistibles. Són les que impedeixen «la cultura interior, la de l'esperit»! Per això abunda la vulgaritat, la infracultura i la insatisfacció. Deia el poeta i escriptor Ugo Fóscolo (1778-1827): «Enmig de les tempestes mundanes, l'ànima del savi, alimentada amb la veritat, és com un cel serè que veu els núvols per sota d'un mateix.»

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Més de 2.000 testimonis donen la rebuda a l'Any Jubilar

■ Es commemora el 1.750è aniversari del martiri dels sants Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques

El dia 20 de gener es va inaugurar solemnement l'Any Jubilar de Tarragona, que el papa Benet XVI ha concedit a l'arxidiòcesi tarragonina. El motiu és que el 21 del mes de gener del 2009

es compliran 1.750 anys que Fructuós, bisbe de Tarragona, i els seus diaques Auguri i Eulogi, en temps dels emperadors Valerià i Gal·liè, van ser gloriosament coronats amb el martiri per amor a

Crist, cremats vius a l'amfiteatre de la ciutat. Un any de gràcia, de perdó i de solidaritat s'ha obert a Tarragona, ancorat en les venerables pedres que serveixen les petjades dels seus sants màrtirs.

En les cinc de la tarda, l'hora de les grans solemnitats a la catedral metropolitana i primada de Tarragona. El repic de campanes va anunciar la sortida de la processó, des del Seminari fins al temple catedralici, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol Balcells, precedit pels membres del Consell Pastoral, de la Comissió Executiva de l'Any Jubilar, presbiterat diocesà, bisbes i abats.

El recorregut es va fer enmig d'un rigorós silenci i un desèrtic carrer de les Coques, amb només les dues rengleres de tarongers com a testimonis. Tothom era al pla de la Seu i a l'interior de la catedral, recinte en el qual es van instal·lar dues pantalles gegants de televisió per poder seguir el ritual de l'obertura de la porta santa i també la celebració eucarística després, amb més de 2.000 fidels que van omplir el temple tot fent bo el lema de l'Any Jubilar: «Testimonis: avui som nosaltres».

Un cop davant de la catedral, l'arquebisbe Jaume va procedir al ritual de l'obertura de la porta principal de la basílica, com a «signe de l'ofertament del do jubilar», en un acte curull de simbolismes. Ja amb els batents oberts, el prelat es va agenollar al llindar del temple, per recollir després l'arca que conté les relíquies de sant Fructuós i dirigir-se, també en processó, cap a l'altar major de la catedral. Entre les autoritats eclesiàstiques hi havia els bisbes amb seu a Catalunya (llevat dels de Barcelona i Terrassa); l'arquebisbe Joan Martí, bisbe emèrit d'Urgell; Víctor de la Peña, bisbe emèrit de Requena (Perú), i els abats de Poblet i de Montserrat. L'Església ortodoxa va estar representada per l'arquebisbe Josif, metropolità de París i Europa Occidental; l'arximandrita Makarios, de Corfú (Grècia), i el rector de la parròquia ortodoxa romana de Sant Fructuós i Sant Calínic a Tarragona, el pare Basile.

La processó va anar des del Seminari fins al temple catedralici.

Moment en què Mons. Pujol recollia l'arca que conté les relíquies de sant Fructuós.

Les autoritats civils van ocupar els primers bancs, amb l'alcalde de la ciutat, Josep Fèlix Ballesteros, el sotsdelegat del Govern espanyol, Joan M. Abelló, el president de la Diputació, l'alcalde de Reus i alcaldes d'altres poblacions. Va sobtar l'absència del president de la Generalitat, José Montilla, l'assistència del qual s'havia previst en un principi, i la del delegat del Govern a Tarragona, Xavier Sabaté.

L'eucaristia va ser d'allò més partici-

L'arquebisbe es va agenollar al llindar del temple.

pada pels fidels i solemnitzada pels organistes, cor i orquestra dels Amics de la Catedral, dirigits per Mn. Miquel Barbarà. Acabada la proclamació de l'Evangeli segons sant Joan, tres joves representants de diferents parròquies van donar lectura a la *Passio Fructuosi*.

En l'homilia Mons. Jaume Pujol va explicar l'origen, el sentit i la vigència dels anys jubilers, per manifestar el desig que «aquest Any Jubilar l'Església de Tarragona aculli els dons de la redempció de Jesucrist. Si és així, la seva celebració serà plenament justificada».

Més endavant l'arquebisbe metropolità de Tarragona va esmentar l'objectiu general del Jubileu, que es concreta en el fet d'«apropar la figura dels

màrtirs als cristians i a les persones del nostre temps; ajudar a fer una profunda conversió; pregar per les vocacions i servei als més pobres i marginats», entre d'altres finalitats.

El prelat tarragoní va subratllar que «la fe de Fructuós és la nostra fe, la mateixa fe. Encara que tan distant en el temps, tant ell i els seus diaques, com nosaltres, vivim en el mateix solc, en la mateixa professió de fe, en el mateix si eclesial (...). És el testimoni que estem cridats a donar nosaltres davant d'aquest món que tan sovint oblida Déu i el seu enviat Jesucrist». Mons. Jame Pujol va acabar dient a tots els qui es disposin al pelegrinatge: «Si veniu amb la fe i amb l'amor, el Senyor renovarà les seves meravelles en vosaltres, com ho va fer amb Maria.»

Acabada l'Eucaristia es va disparar un castell de focs, visible des de tots els punts de la ciutat, atès que la catedral es troba a l'indret més alt de Tarragona. Enmig de la fosca, la resplendor de les guspies va rememorar les flames que fa 1.749 anys van glorificar la sang de Fructuós, Auguri i Eulogi, la memòria dels quals honora l'Església de Tarragona i n'interpel·la les comunitats eclesials a donar el bon testimoni de l'evangeli del Crist.

A la Casa dels Concilis es va inaugurar l'exposició permanent *Sant Fructuós i el seu temps*, que es podrà visitar durant tot l'Any Jubilar. El dilluns dia 21, festivitat del sant, es va fer la pregària i lectura de les actes del martiri a l'amfiteatre romà, el lloc dels fets, amb una important presència de fidels. Després, l'arquebisbe va presidir la missa pontifical a la catedral. Posteriorment al Seminari, en un acte reservat al clergat, Mons. Josep Martí Aixalà va pronunciar una conferència sota l'enunciat *Disset segles de devoció a sant Fructuós*.

Joan Boronat

La celebració eucarística a la catedral es va viure amb gran solemnitat.

A la Casa dels Concilis es va inaugurar l'exposició permanent «Sant Fructuós i el seu temps».

L'ENTREVISTA

L'arquebisbe Jaume Pujol Balcells presenta una carta pastoral sobre l'Any Jubilar dels sants Fructuós, Auguri i Eulogi

—Segons la carta pastoral, quins són els eixos principals de l'Any Jubilar?

—Des de la consciència que el Senyor m'ha cridat a servir aquesta Església com a bisbe, i, per tant, primer servidor, amb la carta pastoral del 25 de desembre passat vull remarcar tot el significat espiritual i pastoral que implica la celebració de l'Any Jubilar. Si el vivim amb fe i amb conversió de cor, la seva celebració fructificarà en un enfortiment de la vida cristiana, en una intensificació de la pregària, en una renovació de la vida de les nostres comunitats, i en un nou ardor i impuls per a l'evangelització i el testimoniatge. Aquest, sense dubte, és el primer objectiu d'aquest any, i el manllevo de la carta que els bisbes de Catalunya vam adreçar el passat mes de febrer a tots els pastors i fidels, que té com a títol: *Creure en l'evangeli i anunciar-lo amb nou ardor*.

—Vostè escriu que la conversió que Jesús ens demana és, sobretot, un canvi d'actituds.

—Tota conversió suposa un canvi d'actituds, un veure les coses com Déu vol que les mirem. Avui els cristians ens hem de preguntar molt seriosament si som bona notícia per al nostre món; si som any de gràcia per als darrers, per als qui no compten; si reproduïm la figura de Jesús; si ens trobem al costat de Jesús, seguint-lo de prop per fer un món nou, imatge de Déu. També ens hem de preguntar els cristians si estimem l'Església i si treballem perquè el seu missatge salvador sigui entès i viscut. Penso que és molt necessària una actitud positiva, en-

«L'Any Jubilar, si l'aprofitem, ens pot ajudar a fer el nostre cor semblant al de Jesús»

grecadora, en el seguiment de Jesús, que això és viure la fe cristiana.

—Qualifica de feliç la coincidència de l'Any Jubilar amb l'Any Paulí. Això referma encara més la comunió entre l'Església de Tarragona i el Vaticà?

—Amb tota l'Església universal, i, naturalment, amb la Santa Seu, que és l'Església de Roma, l'Església de Pere i de Pau, que presideix en la caritat tota l'Església. L'Església és sempre oberta a la catolicitat. Ha de ser així i no pot ser d'una altra manera, perquè l'amor del Pare del cel també és universal. I cada Església local també ho ha de ser. Que aquest Any Jubilar sigui motiu per descobrir la solidaritat profunda, la comunió intensa que hem de tenir amb l'Església universal, amb la missió de l'Església arreu del món, i amb les necessitats de tots els germans. No oblidem que, poc abans de ser cremat a la foguera, sant Fructuós va recordar que calia tenir present «l'Església estesa d'orient a occident».

Tarraco: *Pauli Ecclesia, Fructuosi sedes* («Tarragona: Església de Pau, seu de Fructuós»). Aquest és el títol de la carta pastoral, la tercera del pontificat de Mons. Jaume Pujol i Balcells, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat. La pastoral escrita pel prelat té com a eix principal la celebració de l'Any Jubilar, concedit pel papa Benet XVI a l'Església de Tarragona, per commemorar els 1.750 anys del martiri de sant Fructuós, bisbe, i sant Auguri i sant Eulogi, diaques.

Sobre el missatge que transmet la pastoral als diocesans, i el guiatge de com viure l'any de gràcia jubilar, que du per lema *Testimonis: avui som nosaltres*, hem conversat amb l'arquebisbe Jaume, el qual, amablement, ens ha concedit aquesta entrevista.

«Girem l'esguard envers el Senyor i preguem en el nostre interior»

L'arquebisbe convida tots els fidels a participar en l'Any Jubilar.

Contestant, però, més directament la seva pregunta, es tracta, sí, d'una «feliç coincidència», perquè l'Església de Tarragona ha afirmat i ha estimat sempre la tradició de la predicació de l'apòstol sant Pau a Tarragona. I, per tant, la nostra Església té consciència de ser *Tarraco: Pauli Ecclesia, Fructuosi sedes*. A casa nostra, doncs, almenys durant mig any, del juny del 2008 al gener del 2009, serà l'Any de Pau i de Fructuós.

—En els temps canviants, la celebració de l'Any Jubilar està justificada?

—I tant! Potser ara més que mai! Jesucrist va ser enviat a proclamar el gran goig d'un veritable any jubilar. Com sabeu, l'any jubilar va ser establert per Moisès: era un any en el qual els qui

havien perdut el patrimoni, o s'havien hagut de vendre com a esclaus, recobraven tot el patrimoni o la llibertat. Jesús és l'any de gràcia de Déu: Ell ens retorna la llibertat i tots els béns veritables. Avui necessitem tornar a redimir el nostre cor de totes les seves esclavituts i quedar fascinats per la figura de Jesús, pel seu cor, tot ell fet de misericòrdia, tot ell preocupat pels altres, pels darrers de la nostra societat; i d'aquí que, amb la conversió personal —que és el primer fi del Jubileu—, també es tingui en compte per a aquest any un programa social d'ajut als marginats, al Tercer Món i als cristians de Terra Santa. L'Any Jubilar, si l'aprofitem, ens pot ajudar a fer el nostre cor semblant al de Jesús.

—Quins són els beneficis espirituals

als que se'n desprenen?

—La celebració del Jubileu ens ajuda a recordar i a redescobrir la presència del Crist redemptor, Fill de Déu i Senyor nostre. Ens mou a elevar els ulls i posar-los en el Senyor. Em vénen al pensament les paraules de les actes de la Passió de sant Fructuós. L'hagiògraf escriu que quan Fructuós va escoltar la sentència, «girà l'esguard vers el Senyor i començà a pregar en el seu cor». Això és el que demano durant aquest any de gràcia: que girem l'esguard envers el Senyor i comencem un altre cop a pregar en el nostre interior. Tenim davant nostre l'oportunitat de viure aquest temps de gràcia —aquest és el sentit més profund d'un any jubilar— per revitalitzar la nostra fe personal, la de les nostres comunitats i la de moltes altres persones que esperem que vinguin a Tarragona.

—En el seu document esmenta que el cristià mai no s'ha d'avergonyar de donar testimoniatge.

—Si els cristians ens declarem «fills de Déu i germans de Jesucrist», per què ens hem d'avergonyar d'un parentiu així? Al contrari: de la mateixa manera que els humans ens vanem de la nostra nissaga terrenal i ens inventem un seguit de motius per realçar-la (títols nobiliaris, arbres genealògics...), hi pot haver un títol més alt que el de «fills de Déu»? A l'evangeli del diumenge del Baptisme del Senyor, vam llegir que els cels s'obrien i se sentia una veu que deia: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut.» És una frase que Jesús escolta en el fons del seu esperit, però que també va adreçada a nosaltres. En Jesús, Déu s'ha complagut perquè Jesús ha manifestat, manifesta i manifestarà encara més quina és la identitat de Déu i quin és el seu estil d'obrar. Jesús, el Fill estimat de Déu, ens mostrarà, amb paraules i fets, que la vida i l'estil de Déu consisteix a comunicar vida, viure per-als-altres, sense cercar-se a si mateix. En la vida de Jesús constatem que Déu és Amor. Aleshores, repeteixo, si tenim un pare així, per què hem de tenir vergonya?

—També demana posar-nos al costat dels febles sense retòriques.

—Jesucrist ho va fer fins a l'extrem. ¿No va portar la bona notícia, la gran satisfacció, precisament als pobres, als malalts, als desfavorits, als últims? És un dels temes cabdals de l'evangeli: recordeu les benaurances, el pobre Llätzer. Ara bé, hi ha una cosa més feble, més pobra, que l'home que viu en pecat? Aquesta és la més gran pobresa, la més gran mancança de l'home: no tenir Déu. Tant de bo que les celebracions de l'Any Jubilar serveixin perquè molts retrobin Déu.

—Quin serà el fil conductor del congrés internacional sobre Pau i Fructuós?

—El Congrés Internacional *Pau i Fructuós: el cristianisme primitiu a Tarragona*, que es farà —si Déu vol— els dies 19, 20 i 21 de juny del 2008, serà molt important. Ja fa gairebé dos anys

que s'està preparant. De les seves aportacions esperem resposta a les grans qüestions que es plantejaran: la predicació de sant Pau a Tarraco, la comunitat cristiana en temps de Frutuós, Auguri i Eulogi i les Actes del martiri, i la influència d'aquests màrtirs en l'Església fins a la invasió dels àrabs. Estic segur que seran dies molt intensos d'estudi i espero que les actes del congrés siguin una referència per dilucidar les qüestions que s'hi plantejaran.

—**Palesarà, aquest Congrés, la rellevància que mereix la seu metropolitana de Tarragona?**

—Tinc aquest convenciment, malgrat que no és el que es pretén amb l'Any Jubilar. Les Actes del martiri dels sants Frutuós, bisbe, i els seus diaques sant Auguri i sant Eulogi, són les més antigues conservades a la península Ibèrica i un referent historiogràfic cabdal per a l'estudi del cristianisme primitiu hispànic. Però amb l'Any Jubilar es tracta de rememorar les nostres arrels i de valorar la seva extraordinària profunditat, que ens apropa a l'evangelització de sant Pau. Pel que fa a la nostra Església, metropolitana i primada, el Jubileu destaca precisament la seva voluntat de projecció i de pertinença a una Església universal, que sempre ha estat al servei de tots. Per a tots els fidels, el jubileu és sempre un moment de reflexió, per veure qui som, d'on venim i cap a on anem.

—**Els sants tarragonins van donar la vida. En la carta pastoral ens parla d'un altre heroisme.**

—Davant d'aquest món nostre, tan plural i divers, els cristians hem de saber donar testimoni de la nostra fe. Sense cap imposició, però tampoc sense cap por ni inhibició, conscients que tenim un missatge de salvació per donar a la gent del nostre temps. Sense cap més pretensió que la de comunicar l'evangeli de Crist que portem a dins. Hem de ser persones i comunitats joioses que, serenament i amb fortaleza, talment com Frutuós i els seus diaques, fem, davant de tothom si cal, professió de la nostra fe. El millor testimoni, però, serà el nostre exemple, viure la fe dins la realitat del dia a dia amb joia i esperança, sense defallir. Aquest és l'heroisme de la vida diària. La nostra actitud al treball, amb la família, amb el proïsme pot ser per als altres motiu d'atracció o de rebuig envers la nostra fe. Cal que cada acció nostra, per petita que sigui, estigui dedicada a Déu. No oblidem que hi ha una dita que afirma que «Fra Exemple és el millor predicador».

—**Aproximar més la figura de Frutuós, Auguri i Eulogi a tots els cristians és una de les raons de fons de totes aquestes celebracions.**

—Naturalment. Voldria que aquest Any Jubilar fos ocasió per divulgar les Actes del seu martiri per al coneixement de tots i per a l'edificació del poble sant de Déu. Desitjo de cor que hi hagi una aproximació i una familiaritat de tothom amb la memòria dels sants màrtirs de Tarragona, que no hi hagi cap fidel de

Les institucions de la ciutat s'han adherit a la cita jubilar.

L'arquebisbe i l'alcalde de Tarragona durant la inauguració de l'Any Jubilar.

l'arxidiòcesi que no sàpiga qui era Frutuós i els seus diaques. I això, no únicament per a la seva il·lustració, sinó per saber de quina tradició eclesial venim, quin primer fruit va donar, i per renovar així el desig del seguiment del Crist.

—**A què es deu que els màrtirs contemporanis siguin discutits?**

—Jo diria que a la manca de perspectiva històrica. Cal que el temps posi les coses al seu lloc. D'ells hem d'aprendre a fer nostre l'evangeli en les situacions difícils, encara que potser a nosaltres no se'ns demani vessar la sang per confessar la fe. Com ells, hem de viure la caritat fins al final, i mostrar així la vitalitat de l'Església. D'aquesta manera farem resplendir la llum de Crist, i ser per a les persones i per al món un motiu d'esperança.

—**Des de la carta pastoral fa unes recomanacions sobre com rebre la gràcia del Jubileu.**

—Rebre el do del jubileu vol dir acollir la gràcia de la indulgència plenària, és a dir, la remissió total dels pecats i de les seves penes, amb la promesa de la vida eterna. L'Església, que és la dipositària de la gràcia del Crist, concedeix aquesta gràcia especial de la indulgència plenària amb motiu d'un any jubilar, i determina les condicions per acollir aquesta gràcia: confessar-se i combregar el mateix dia o uns quants dies abans o després, i pregar per les intencions del Sant Pare. També, naturalment, peregrinar, ja sigui comunitàriament o individualment, a la Santa

en un pelegrinatge comunitari: s'hi veu més clarament el sentit eclesial de la celebració jubilar. Per tant, demano que durant aquest any els fidels vinguin a rebre els dons jubilaris de manera comunitària, ja sigui amb la parròquia o amb l'arxiprestat, o amb la comunitat de la qual formin part. Cal que fomentin també els actes de pietat i els de solidaritat amb els més pobres i necessitats. Això els portarà a descobrir encara amb més força que Déu és un Pare misericordiós que ens estima i ens ha enviat el seu Fill Jesucrist per a la nostra salvació.

—**Com valora la col·laboració de les institucions en l'Any Jubilar?**

—Molt positivament. Tant l'Ajuntament de Tarragona com la Diputació de Tarragona, la Delegació del Govern de la Generalitat de Catalunya, la Sotsdelegació del Govern d'Espanya o el Consell Comarcal del Tarragonès s'han ofert, en la mesura de les seves disponibilitats, a fer més reeixits els actes de l'Any Jubilar. Hem de tenir present que el nostre propòsit és eminentment religiós, i que no entren en el programa grans manifestacions artístiques —com algú ha demanat— més pròpies d'un programa lúdic de festa major que no pas d'un any jubilar. Aprofito l'avinentsa per donar les gràcies a les institucions, empreses i particulars que ens han ajudat amb el seu suport econòmic o d'altre tipus, com ara el voluntariat, que és vital en organitzacions d'aquesta mena.

Reportatge: **Joan Boronat**

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

**Ajuda a l'Església. Si pots, viatja amb nosaltres.
Si no, fes-ne difusió**

Viatges 2008

DEL 17 AL 24 DE MARÇ

**Pelegrinatge
a
Terra
Santa**

✓ **DEL 7 AL 18 D'ABRIL**

Els monestirs coptes, el Sinaí,
Mar Roig i l'Egipte Faraònic

✓ **DEL 12 AL 19 DE MAIG**

Pelegrinatge a Terra Santa

✓ **DEL 21 DE MAIG AL 2 DE JUNY**

Pelegrinatge a Terra Santa al complert
(Antic i Nou Testament)

✓ **DEL 9 AL 15 DE JUNY**

Viatge a
Gal·les i el sud
d'Anglaterra:
paisatges
de llegenda

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

✓ **DEL 7 AL 13 DE JULIOL**

Bèlgica i les seves catedrals

✓ **DEL 16 AL 27 D'AGOST**

Les joies del Perú (el Machu Picchu,
La Vall Sagrada dels Inques,
Cuzco, el llac Titicaca...)

✓ **DEL 10 AL 21 DE SETEMBRE**

Pelegrinatge
pels camins de
la Terra Promesa
(Egipte, Jordània
i Jerusalem)

✓ **DEL 26 DE SETEMBRE AL 6 D'OCTUBRE**

Pelegrinatge a Terra Santa

✓ **DEL 10 AL 21 DE NOVEMBRE**

Viatge al Nepal i a les Missions de Teresa de
Calcuta a l'Índia

✓ **DEL 29 DE DESEMBRE AL 5 DE GENER
DE 2009**

Pelegrinatge especial per cap d'any
a Terra Santa

Si vols viatjar a Terra Santa de manera espiritual,
acollidora i respectuosa, fes-ho amb els

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

INSCRIPCIÓ I RESERVA

Per tal de garantir una bona organització us preguem que feu la vostra inscripció i reserva de places
abans de la data límit establerta per a cada viatge.

Horari d'atenció: matins de 9.00 h a 14.00 h

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, **Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 775**

Correu electrònic: amics@amicscat.cat

Vaticà

església en el món

Presentació de les iniciatives de l'Any Sant Pau

■ Tindrà un tarannà fortament ecumènic

CIUTAT DEL VATICÀ.— L'Any Sant Pau convocat per Benet XVI no és només romà, sinó mundial, si bé l'epicentre serà la basílica de Sant Pau Extramurs: d'aquí parteixen nombroses iniciatives que ha perfilat l'arxiprest de la basílica papal, el cardenal Andrea

Cordero Lanza di Montezemolo. Per desig exprés del Papa, el sentit ecumènic amararà el bimil·lenari del naixement de l'«apòstol de la gent», la celebració del qual abraçarà del 28 de juny del 2008 al 29 de juny del 2009.

Benet XVI, quan va anunciar aquest any, va recordar que Pau, «particularment compromès a portar la Bona Nova a tots els pobles, es va prodigar completament per la unitat i la concòrdia de tots els cristians», va subratllar el purpurat a la sala de premsa vaticana, en presentar aquest esdeveniment. Probablement Benet XVI emetrà en dates pròximes un document de convocatòria de l'Any Paulí, establint-ne el sentit espiritual per als fidels. En qualsevol cas, aquest any permetrà redescobrir Pau en el seu incansable apostolat, reviuire els primers temps de l'Església, aprofundir en l'ensenyament paulí, peregrinar a la seva tomba i als llocs que va recórrer i on va fundar les primeres comunitats eclesials, revitalitzar la fe i el paper de cadascú en l'Església.

Serà un motiu per «pregar i actuar per la unitat de tots els cristians en una Església que estigui unida, una dimensió que li importa moltíssim a Benet XVI i que ens ha recomanat tenir sempre present en qualsevol activitat», va insistir l'arxiprest de Sant Pau Extramurs. Per això es vol convidar «també els germans de les diferents denominacions cristianes a unir-se en la pregària per la unitat de tots els fidels» seguidors de Crist. De fet, l'Any Paulí a Roma està suscitant un fort interès entre les confessions cristianes del món, va apuntar el purpurat.

Amb motiu d'aquest any, per primera vegada hi haurà una capella ecumènica en una basílica papal. La capella destinada al baptisteri, que es troba entre la basílica i el claustre, ja no es farà servir per celebrar-hi batejos, sinó que es transformarà en capella ecumènica, va confirmar el cardenal Cordero Lanza di Montezemolo. Si bé mantindrà la característica de baptisteri, amb la pila baptismal a una banda, l'espai «oferirà als germans cristians que ho demanin un lloc especial de pregària» per a ells o juntament amb els catòlics, «sense celebrar-hi sagraments». Com va subratllar el cardenal Cordero, aquest emplaçament és significatiu perquè «el baptisme és el sagrament que uneix tots els qui creuen en Crist».

Les peregrinacions seran una constant de l'Any Paulí, començant pel mateix Papa, que serà «el primer pelegrí el 28 de juny del 2008 per obrir» aquest temps dedicat a l'apòstol, «acompanyat de representacions d'Esglésies i de comunitats cristianes», va assenyalar el purpurat. La porta santa (tapiada) de Sant Pau Extramurs no s'obrirà, ja que l'esdeveniment no implica també les altres basíliques i les portes respectives, però sí que el Papa obrirà una «Porta Paulina» (simètrica a la porta santa), iniciant així solem-

La tomba amb les restes de sant Pau, lloc de peregrinació.

nament les peregrinacions. A més, començarà a cremar la «Flama Paulina», alimentada tot l'any pels mateixos pelegrins.

Celebracions ordinàries i extraordinàries, trobades de pregària i el sagrament de la penitència recorren l'aspecte pastoral de l'Any Paulí a Sant Pau Extramurs. De les cinc misses diàries, una serà de pelegrins: a les 10.30 hores; el rés de vespres es traslladarà a l'absis de la basílica i s'introduirà una reflexió de cinc minuts després d'una lectura breu sobre sant Pau. Per la seva part, el

programa religiosocultural, a part de catequesi sobre textos de sant Pau, preveu conferències, meditacions, reflexions teològiques i congressos. Almenys cinc vegades l'any se celebrarà una trobada en tres parts: la reflexió d'un expert paulí; la lectura d'escrius paulins per part d'un actor conegut, i el testimoni d'un personatge cèlebre. Els esdeveniments musicals també caracteritzaran l'any dedicat a l'apòstol de la gent, com és el cas de la representació sacra musical titulada *El Fill de Déu*. Hi té un paper particular Saule, que descobreix, com a fariseu, Israel com el fill de Déu ja a l'Antic Testament, fins a trobar el Fill de Déu després de la seva conversió. Tots els interessats podran viure l'Any Paulí, a més, des del punt de vista cultural, artístic i editorial amb exposicions, visites guiades a la basílica i emissions filatèliques. Es publicarà en diversos idiomes una guia de la basílica, es llençarà una nova edició dels Fets dels Apòstols i de les cartes de sant Pau.

Així mateix, estan en marxa o han acabat múltiples feines de restauració a Sant Pau Extramurs, on les recents excavacions permeten als visitants contemplar un costat del gran sarcòfag de marbre que des de fa vint segles es conserva sota l'altar papal i que conté les restes de Pau. El cardenal Cordero va acabar la presentació de l'Any Paulí i de les seves iniciatives amb el desig que «ajudi tothom a pregar i actuar» per poder «dir amb sant Pau, l'apòstol de la gent»; «Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi» (Gal 2,20), i per poder dir amb sant Joan: «Que tots siguin u» (Jn 7,21). (Zenit)

L'apòstol dels gentils, al Sínode de la Paraula

Benet XVI considera providencial que el pròxim Sínode dels bisbes sobre la Paraula de Déu, que tindrà lloc del 5 al 26 d'octubre amb el tema *La Paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Església*, se celebri durant l'Any de Sant Pau, ja que segons anuncia, l'apòstol de la gent hi tindrà un paper decisiu. El Papa ha explicat que «les grans tasques de la comunitat eclesial en el món contemporani, entre les quals, subratllo l'evangelització i l'ecumenisme, estan centrades en la Paraula de Déu i al mateix temps es justifiquen i s'hi recolzen». Segons el Pontífex, «el diàleg ecumènic no pot basar-se en paraules de saviesa humana o en projectes estratègics sagaces, sinó que ha d'estar animat únicament per la referència constant a la Paraula originària que Déu va dipositar en la seva Església perquè fos llegida, interpretada i viscuda en comú». En aquest àmbit, «la doctrina de sant Pau revela una força especial, fonamentada òbviament en la revelació divina, però també en la seva experiència apostòlica que el va confirmar sempre en la consciència que només la força de l'Esperit Sant edifica la fe de l'Església, i no la saviesa o l'eloqüència humanes». Constatant l'afortunada coincidència entre el Sínode sobre la Paraula i l'Any de Sant Pau, el Papa ha comentat que la reunió dels bisbes «presentarà també a la contemplació de l'Església, i principalment dels seus pastors, el testimoni d'aquest gran apòstol, herald de la Paraula de Déu».

L'afecte dels pelegrins commou el Papa

CIUTAT DEL VATICÀ.— Unes 200.000 persones aplegades a la plaça de Sant Pere van commoure Benet XVI en demostrar-li la seva solidaritat després que li fos impedit visitar «La Sapienza» de Roma. En un dels actes més multitudinaris celebrats en aquest pontificat a Roma, el Papa va fer una crida a respectar sempre les opinions dels altres en una breu però sincera intervenció, que va ser interrompuda constantment pels aplaudiments. El Papa va confessar que «amb l'ambient universitari, que durant molts anys va ser el meu món, m'uneixen l'amor per la recerca de la veritat, pel diàleg franc i respectuós de les recíproques posicions». L'acte de solidaritat amb el Papa va ser convocat pel cardenal Camillo Ruini, bisbe vicari del Papa per a la diòcesi de Roma, com a «gest d'afecte i de serenitat, una expressió de la joia que sentim per tenir Benet XVI com el nostre bisbe i el nostre Papa». (Zenit)

Davant de l'èxode de cristians en països àrabs

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha demanat donar suport als cristians que viuen als països àrabs perquè se n'aturi l'èxode cap a altres regions del món cercant millors condicions de vida. En rebre la Conferència dels Bisbes Llatins a les regions àrabs, en acabar la visita *ad limina*, el Papa va assenyalar: «Dono tot el meu suport a les iniciatives que emprengueu per contribuir a crear les condicions socioeconòmiques que ajudin els cristians a romandre al seu país i faig una crida a tota l'Església perquè doni suport de manera vigorosa a aquests esforços.» Segons el Papa, «la vocació dels cristians als vostres països té una importància essencial». «Com a artífexs de la pau i de la justícia, són una presència viva de Crist, que va venir per reconciliar el món amb el Pare i aplegar tots els seus fills dispersos.» Així mateix, el Pontífex va manifestar «el desig viu que a tot arreu es faci efectiva l'autèntica llibertat religiosa i que no s'obstaculitzi el dret de tothom a practicar la seva religió o a canviar-la. Es tracta d'un dret primordial de tot ésser humà». (Zenit)

Itàlia

«Molts esperen en una salvació que encara no hem comprès»

■ L'espanyol Adolfo Nicolás guiarà la Companyia de Jesús amb la convicció que, igual que els pobres, «la nostra força només és Déu»

ROMA.— Els delegats de la Companyia de Jesús reunits a Roma amb motiu de la 35a Congregació General van escollir l'espanyol Adolfo Nicolás com a nou preposit després d'un seriós discerniment inspi-

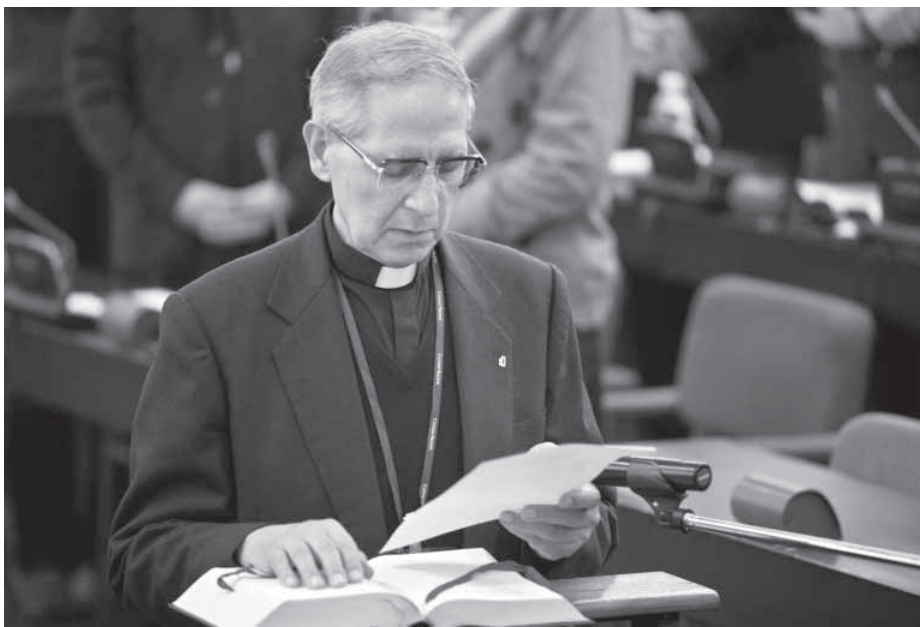
rat per l'Esperit Sant. Amb aquesta elecció, els jesuïtes van donar una lliçó de llibertat pel que fa a les previsions segons les quals s'especulaven diversos noms com a possibles candidats al generalat.

El P. Nicolás no va figurar en cap moment entre els «favorits» i el fet que finalment sortís escollit no és sinó senyal d'aquest esperit ignasià que ensenya a trencar tota mena de cadenes. Que Adolfo Nicolás no figurés entre els candidats xiuxiuejats la vigília per alguns jesuïtes i també per molts periodistes, significa també que anem una mica despistats, ja que aquest castellà ja va ser nomenat secretari en l'anterior congregació general de la Companyia de Jesús, motiu que indica l'altíssim consens que recull des de sempre el P. Nicolás. Si no se n'especulava el nom no és justament perquè sigui un nouvingut, sinó perquè de vegades ens perdem el bosc perquè ens fixem massa en els arbres.

El 20 de gener passat, el dia després de l'elecció, l'església del Gesu era plena de gent que volia participar en la missa d'acció de gràcies presidida pel nou general. El ja exsuperior P. Peter Hans Kolvenbach es va distingir una vegada més pel seu tarannà humil i va evitar a propòsit tota mostra de protagonisme a la qual hauria pogut donar curs tranquil·lament. A l'església hi havia una gran presència de religioses de congregacions d'inspiració ignasiana i van ser justament elles les que van provocar el primer aplaudiment.

L'homília que va pronunciar el pare general va ser una d'aquestes que, escoltades amb el cor, emocionen el qui vulgui viure de veritat el missatge evangèlic. I al qui no el vulgui viure, no el deixa indiferent. Va començar apostant per la humilitat: «Els diaris, les revistes juguen aquests dies amb el clixé: que si el Papa negre, el Papa blanc, poder, trobades, discussions... Però tot això és tan superficial, tan irreal! Això no és més que una mica d'aliment per als qui estimen la política, però no per a nosaltres.» I va afegir: «El que compta és servir: servir l'Església, servir el món, servir els homes, servir l'Evangelí.» Referint-se a la lectura litúrgica d'Isaïes, va explicar quina era la força del servent: «La força del servent només és Déu. Nosaltres no tenim cap més força. Ni les forces externes de la política, dels negocis, dels mitjans de comunicació, ni la força interna de la recerca, de l'estudi, dels títols. Només Déu. Com els pobres. (...) Per als pobres, només Déu és la força. Per a nosaltres només Déu és la força. Per al servei desinteressat sense condicions només Déu és la força.» A continuació va dir que el missatge del servent és un missatge de salvació per a tothom, per a totes les nacions, que ell no entén com a ens geogràfiques: «Potser hi ha altres nacions, altres comunitats no geogràfiques, sinó

Donald Doll

Adolfo Nicolás, nou superior general dels jesuïtes.

humanes que reclamen la nostra assistència: els pobres, els marginats, els exclosos. En aquest món globalitzat augmenta el nombre dels que són exclosos per tot-hom. Dels que són menystinguts, perquè a la societat només tenen cabuda els grans, no els petits. Tots els qui es troben en desavantatge, els manipulats, tots aquests, són potser per a nosaltres aquestes *nacions*.» Aleshores el P. Nicolás va explicar als fidels que, per a ell, la salutació més important en saber que havia estat escollit general va ser el xiuxiueig d'un company que li va dir: «No t'oblidis dels pobres.»

En relació amb la 35a Congregació General va expressar: «En aquest moment de la nostra història, on hem de posar la nostra atenció, el nostre servei, les nostres energies? O amb unes altres paraules, quin és el color, el to, la figura de la salvació avui per a tants i tants que en tenen necessitat, per a tantes «nacions» humanes, no geogràfiques, que encara reclamen salut? Són molts els qui esperen en una salvació que encara no hem comprès. Obrir-nos a aquesta realitat és el repte, la crida d'aquest moment».

El rumb de la Companyia

Potser ara que ja hi ha nou general els focus mediàtics aniran apagant-se, ignorant que el que quallarà les pròximes setmanes a la cúria romana dels jesuïtes és d'importància cabdal, ja que marcarà el rumb de la Companyia per al futur. La congregació ha enllestit la seva fase preparatòria només fa una setmana, després d'haver establert els 20 grups d'estudi que tractaran els temes presentats i sol·licitats per la gran majoria de membres de la

Perfil biogràfic

Adolfo Nicolás va néixer a la província de Palència poc abans de l'esclat de la guerra civil espanyola, però és aquest home «asiàtic» que molts reclamaven en un orde amb un percentatge de vocacions asiàtiques cada vegada més aclaparador. La seva experiència evangelitzadora entre el Japó i les Filipines és de gairebé sis lustres i des del 1964 només va ser interrompuda per un parèntesi d'estudis teològics a la Universitat Gregoriana de Roma. La seva infància ja va ser errant a causa de l'exercici militar del seu pare, professió que va portar la família Nicolás fins a terres catalanes, motiu pel qual es diu que el nou general parla català a més de castellà, japonès, anglès, francès i italià.

Companyia. No hi ha una data fixa per al final de la Congregació, però en principi acabarà a finals de febrer. Els delegats tenen cita amb Benet XVI el dia 21 de febrer. Una audiència especial, «atípica», en les línies establertes en aquest darrer papat. Si bé Joan Pau II rebia en una audiència a banda els participants dels capítols generals de totes les congregacions que se celebraven a Roma, Benet XVI els rep en l'audiència general dels dimecres, juntament amb els altres pelegrins. En canvi, a aquest orde tan emblemàtic el rebrà de manera separada. No en va es tracta de la congregació més nombrosa de l'Església i no en va els seus membres fan un quart vot d'obediència al Pontífex.

D'aquest quart vot també es discutirà en aquesta 35a congregació i més encara quan Benet XVI n'ha parlat en una carta enviada als delegats, una missiva en la qual a més de «reconèixer la valuosa contribució que la Companyia ofereix a l'acció de l'Església en diversos camps i de moltes maneres», el Papa suggereix que «podria resultar molt útil que la Congregació General refermés, en l'esperit de sant Ignasi, la seva total adhesió a la doctrina catòlica, en particular sobre punts neuràlgics avui fortament atacats per la cultura secular, com, per exemple, la relació entre Crist i les religions, alguns aspectes de la teologia de l'alliberament i diversos punts de la moral sexual, sobretot pel que fa a la indissolubilitat del matrimoni i a la pastoral de les persones homosexuals».

Pel que fa al vot d'obediència al Papa, subsisteixen dues interpretacions diferents. D'una banda, hi ha qui ho interpreta literalment, tal com està estipulat a les constitucions ignasianes, un vot d'obediència pel que fa a les «missions», és a dir, als encàrrecs que el Pontífex pot encomanar als jesuïtes. D'altra banda, hi ha qui advoca per un concepte més extens i ampli d'aquest vot d'obediència entès com un seguiment fidel del magisteri del Vicari de Crist. Un tema que sens dubte es debatrà en aquesta 35a congregació.

Abans d'adreçar-se a Roma per a aquest esdeveniment, el P. Nicolás va exposar al butlletí dels jesuïtes australians les seves reflexions sobre el que representava per a ell aquesta trobada: «El millor d'una congregació general és l'esdeveniment en si, entès com un *esdeveniment del cor*. És un temps de recerca intensa i d'intercanvi exultant, en què les preguntes i les respostes no arriben linealment, sinó que dansen dins nostre i al nostre voltant, al ritme d'una obertura recíproca fraterna i humil.» Pel que fa a les expectatives de la congregació, Adolfo Nicolás es preguntava poc abans de començar, sense saber que seria ell el pròxim general: «No hi ha també un important factor en la percepció de la gent (*vox populi*), que hauria de guiar-nos a una reflexió més profunda sobre la vida religiosa d'avui? Per què suscitarem tanta admiració i tan poc proselitisme? Una de les meves esperances és que la 35a Congregació General pugui donar inici a una reflexió dinàmica sobre la nostra vida religiosa, que podria donar peu a un procés de refundació de la Companyia per als nostres temps, i no únicament en la qualitat dels nostres serveis, sinó sobretot en la qualitat del nostre testimoni personal i comunitari per a l'Església i per al món.» Tot un repte que ara, *ad maiorem Dei gloriam*, el P. Adolfo Nicolás pot posar a l'abast de milers d'homes que, rere les petjades de sant Ignasi, viuen lliurats al servei de l'Evangelí.

Marta Nin

Espanya

La Paraula, al cor dels religiosos

■ El 2 de febrer se celebra la Jornada per la Vida Consagrada

MADRID.— «L'Evangeli al cor. La Paraula de Déu en la vida consagrada» és el lema escollit per a la Jornada per la Vida Consagrada, el 2 de febrer. Amb motiu d'aquest dia, el bisbe d'Osca i de Jaca, Mons. Jesús Sanz, *o.f.m.*, i president de la Comissió per a la Vida Consagrada de la Conferència Episcopal Espanyola, ofereix una reflexió al voltant de la Paraula.

Mons. Sanz assenyala que Crist és «la Paraula per antonomàsia» i que aquesta «Paraula viu i parla per sempre després de la resurrecció. Jesús mateix ens va demanar que guardéssim les seves paraules, si bé la petitesa fràgil i vulnerable de la nostra vida fa que no sempre les entenguem o que fàcilment arribem a oblidar allò que amb prou feines hem entès en alguna ocasió». No obstant això, assenyala que l'Esperit Sant, promès per Jesucrist, ensenya i recorda el que va dir el Mestre: «Sempre hi ha una paraula de Jesús per entendre a cada època, sempre hi ha una paraula seva per tornar a recordar. I això és el que fa l'Esperit Sant que Jesús ens va prometre: ensenyar-nos el que no acabem d'entendre i recuperar el que hem entès però hem oblidat. Així s'han suscitat els diversos carismes que han donat lloc a les diferents famílies religioses, com una actuació en el temps de la promesa de Jesús amb l'enviament de l'Esperit Sant.» El bisbe d'Osca i de Jaca indica que la vida consagrada «té aquesta relació estreta amb la Paraula de Déu, perquè representa el cor de l'Església que acull incessantment el qui incessantment ens regala el seu parlar. Darrere de cada fundador i fundadora, darrere de cada fundació consagrada, hi ha una Pa-

raula de Jesús que cal guardar al cor com Maria».

El bisbe Jesús Sanz també reflexiona sobre l'anunciació de Joan Baptista i la de Crist, i subratlla que presenta dues maneres de situar-nos davant del que Déu diu: «Zacaries va escoltar amb un escepticisme espantat allò que el desborda en el missatge de Gabriel, i va emmudir. Maria va escoltar commoguda el missatge similar del mateix missatger, però va demanar ajudar per acollir una proposta tan desbordant, i la Paraula es va fer carn del seu ésser. Ser muda sòrdida perquè no escolta o ser eco i icona de la Paraula i la bellesa del mateix Déu.» Mons. Sanz comenta que la vida consagrada està cridada a «acollir l'Evangeli de Crist al cor, guardant-hi el que Déu diu i el que Déu calla, com aprenem en Maria d'una manera dolça i fecunda». El president de la Comissió Episcopal per a la Vida Consagrada acaba el missatge dient que «aquesta llum [del Senyor] la volem posar al cim de la nostra vida, deixant que amb ella Déu continuï narrant la seva bona notícia per a la salvació dels homes». (C.C.)

Cartell per a la jornada d'enguany.

Càritas recolza el treball humanitari a Kenya

MADRID.— Càritas espanyola ha decidit donar suport amb una partida especial de 100.000 euros al treball humanitari de Càritas Kenya per proporcionar ajuda de primera necessitat a uns 60.000 desplaçats, que han abandonat casa seva com a conseqüència dels enfrontaments ètnics de les darreres setmanes. Càritas Kenya ha posat en marxa un dispositiu especial per tal de garantir les necessitats bàsiques de la població afectada per la violència: aliments, aigua potable, roba d'abric i medicines. En aquests moments, Càritas assisteix diversos contingents de desplaçats acollits als camps de refugiats ubicats a les diòcesis de Nairobi, Mombasa, Nakuru, Eldoret, Kizale, Kizi, Kakamega i Mararal. Càritas Kenya és a punt de fer una crida especial d'ajuda a tota la xarxa internacional de Càritas per tal de recaptar fons amb els quals finançar un pla de resposta a aquesta emergència a mitjà i llarg termini, ja que s'ignora durant quant de temps romandran els desplaçats als camps, ni quan ni com es podrà dur a terme el seu reassentament. Per col·laborar-hi: "la Caixa", 2100 2208 32 0200254778, telèfon 902 339 999. (C.C.)

Infància missionera en acció

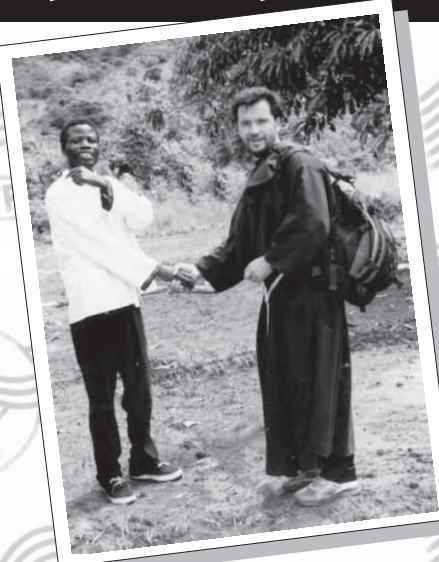
MADRID.— El 27 de gener es va celebrar la Jornada de la Infància Missionera amb el lema «Posem-nos a treballar». En la presentació d'aquesta jornada, l'arquebisbe de Pamplona i director nacional de les Obres Missionals Pontificies, Mons. Francisco Pérez, deia que «no podem aturar-nos. Cal arremangar-nos i posar-nos a treballar amb els infants. D'aquí a poc els tocarà construir un món més en consonància amb els valors de l'Evangeli». Així s'expressava el bisbe a la revista *Il·luminare*, i comentava que «convé treballar des d'aquests moments sense por i amb valentia. Hem de presentar als infants amb il·lusió i realisme tot el que han d'aprendre per formar-se com a homes i dones del futur». I advertia: «No tot és vàlid (...), ni tot és bo. (...) Una societat que no es formi en el principi moral d'«acceptar el bé i rebutjar el mal» esdevé enemiga d'ella mateixa.»

Per a aquesta tasca, Mons. González demanava l'ajuda dels mitjans de comunicació i, sobretot, la col·laboració de les famílies: «Són les famílies (...) les que han d'arribar als infants per presentar-los

el seguiment de Jesús com la cosa més bonica que hi ha a la vida. El qui va darrere de les petjades de Crist fa de la seva vida un camí. Els deu manaments són el millor programa de vida cristiana.» Segons el prelat, també convé presentar als petits la vida dels sants «perquè els infants hi descobreixin la grandesa dels que van saber estimar Déu i lliurar-se als altres».

L'arquebisbe de Pamplona animava a posar-se «mans a l'obra per proclamar clarament i joiosament que ser cristià avui és l'aventura més bonica que puguem viure. És aquest un moment important per ajudar a comprendre el que significa la infància en l'Església. Des d'Infància Missionera volem mostrar el rostre amable dels infants que són els "petits missioners" i que han de portar als altres el missatge de Jesús. A més, Infància Missionera es compromet a ajudar altres infants que estan mancats d'amor. S'hi solidaritza perquè puguin tenir un hospital o una escola o una capella o un ambient més digne. Els infants amb tota facilitat es posen "mans a l'obra"». (C.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 208,70 €** ☐
Àsia i Oceania: 279,89 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Espanya

El jesuïta Martínez Camino, ordenat bisbe

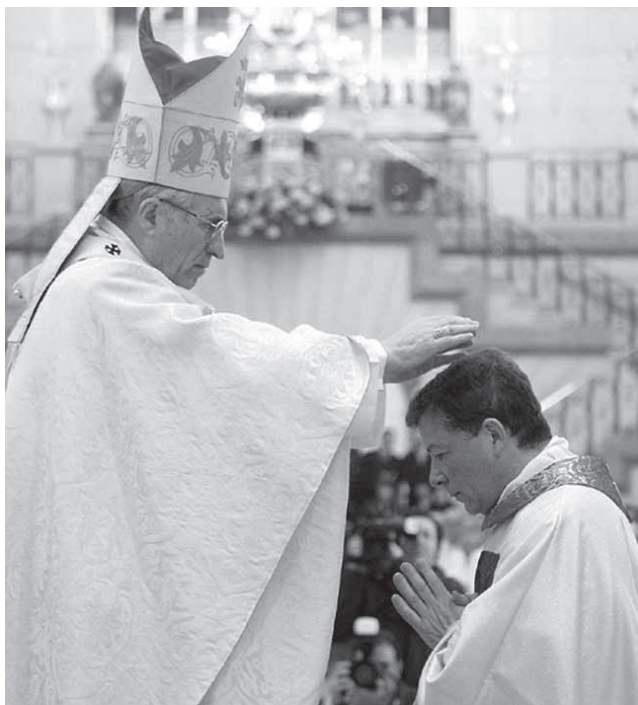
■ Uns 70 prelats van ser presents a l'ordenació episcopal

MADRID.— El 19 de gener la catedral de l'Almudena era plena de gom a gom, ja que els fidels madrilenys no es van voler perdre l'ordenació del seu nou bisbe auxiliar. Amb Juan Antonio Martínez Camino ja són tres els bisbes

auxiliars de l'arxidiòcesi madrilenya. També l'episcopat espanyol estava representat en aquesta cerimònia, amb uns 70 arquebisbes, bisbes, a més del nunci a Espanya, Mons. Manuel Monteiro de Castro.

El cardenal Antonio M. Rouco, arquebisbe de Madrid, va presidir la celebració i va assenyalar en l'homília que «no hi ha poder humà que pugui omplir el buit de Déu en la consciència de les persones i en el cor i l'interior de la societat». El cardenal va aprofitar l'ocasió per recordar que «la sentència que Déu ha mort ha deixat en la societat contemporània rastres inequívocs, entre d'altres, el de la soledat de les persones». Per això, va assenyalar que només Déu pot «guarir la societat de la seva soledat».

Mons. Martínez Camino esdevé el tercer bisbe auxiliar de l'arxidiòcesi madrilenya i la seva missió «contribuirà», segons el cardenal Rouco, «a aquesta gran empresa evangelitzadora de Madrid, en la qual estem immersos, amb els dons i les gràcies, naturals i sobrenaturals, amb què el Senyor l'ha enriquit». Això no obstant, el purpurat va concretar la missió que té un bisbe: «Proclama la paraula, insisteix ara i sempre, reprèn, retreu, exhorta

El cardenal Rouco va ordenar bisbe Juan Antonio Martínez Camino.

amb tota la paciència i el desig d'instaurar. Perquè vindrà un temps en què la gent no suportarà la doctrina sana, sinó que, per afalagar l'òrbita, es rodejaran de mestres en la mesura dels seus desitjos.» Segons l'arquebisbe de Madrid, el nou bisbe auxiliar haurà de «ser testimoni de Jesucrist, afrontant el debat de les idees i la configu-

ració justa, solidària i humana de la societat».

Al final de la celebració, Mons. Martínez Camino no va voler deixar passar l'oportunitat de donar gràcies per totes les mostres de suport rebudes i va pronunciar unes paraules d'agraïment. En primer lloc, el nou bisbe es va adreçar a Benet XVI, ben disposat a col·laborar amb el Papa i a «obeir-lo sense vacil·lar»: «Estarem sempre i en tot amb el Papa, perquè no volem perdre la llibertat que Crist ens ha donat.»

El prelat també es va referir a la presència dels seus germans en l'episcopat i va subratllar que la seva assistència «ha estat un exemple de comunió.

A més de pastors de l'Església, els bisbes són molt bones persones», i es va referir a l'arquebisbe de Madrid, amb qui es va mostrar disposat a treballar «amb moltes ganes i de molt bon grat, i més encara quan creixin les incomprendiments».

Rosa María Jané Chueca

L'Església, defensora dels drets humans

SANT SEBASTIÀ.— En el dia de Sant Sebastià, el 20 de gener, Mons. Juan M. Uriarte va celebrar la festivitat del sant i màrtir, i va ressaltar en l'homília diversos aspectes relacionats amb la pau i els drets humans. El prelat va destacar que el clima polític actual es desenvolupa en una confrontació cada cop més dura entre tots els partits polítics. Aquesta situació no facilita la pau, «que ha de construir-se entre tots i per a tots». El bisbe va esmentar la declaració universal dels drets humans del 1948, que va ser una fita en la història de la humanitat. Mons. Uriarte va assenyalar que aquesta declaració té com a precursors les Benaurances i el manament de Déu, «No mataràs». El prelat va comentar que el dret a la vida continua sent atacat perquè es continua vessant sang i va fer referència a la mort de dos agents públics en mans d'ETA, que persisteix en la intenció d'atemptar. El bisbe no va oblidar parlar de la

mort de dones en mans de les seves parelles i de l'avortament.

Mons. Juan M. Uriarte va manifestar que «tots els drets humans són naturals, inviolables, inalienables i universals». I va enunciar els drets individuals recollits per la declaració universal, entre ells, el rebuig clar a la tortura i el dret a dir «no» a les detencions sense garanties i al desterrament. Al contrari, «són fonamentals la llibertat de pensament, de consciència i de religió, el dret a viure i a circular lliurement pel propi país, així com la llibertat d'opinió i d'expressió, i la de reunió i associació pacífica». Per al bisbe, l'Església ha de ser la primera a fer seus aquests drets «respectant-los i defen-

Mons. Uriarte, durant la celebració.

sant-los, per després poder demanar-ne l'acompliment». El prelat va acabar l'homília parlant de la fe dels cristians: «Mentre observem que el pecat dels laics és creure i no confessar la seva fe, el pecat dels homes d'Església és el de confessar sense creure amb prou intensitat.» (C.C.)

ISRAEL

El P. Pizzaballa va inaugurar el centre.

Inaugurat un centre d'informació sobre Terra Santa

JERUSALEM.— A Jerusalem ja funciona el Franciscan Multimedia Center, que pretén oferir als periodistes i canals de televisió informació sobre Terra Santa i sobre el missatge dels Llocs Santos. Així ho va explicar en la benedicció del centre, acollit al *Terra Santa Collage*, fra Dobromir Jasztal, ecònom de la Custòdia franciscana de Terra Santa. La Custòdia ha confiat el centre a la comunitat brasilera Canção Nova, la missió de la qual, segons va aclarir el fundador, el pare Jonas Abib, s.d.b., consisteix a evangelitzar amb els nous mitjans de comunicació. El pare Pierbattista Pizzaballa, custodi de Terra Santa, ha explicat que la creació del centre ha exigut quatre anys llargs, amb importants problemes econòmics. Aquest centre es troba «en una Terra que interpel·la tothom, en primer lloc els cristians, tots els cristians, no únicament els catòlics, que no tenen grans i poderosos mitjans de comunicació, però que compten amb una important xarxa de diaris, televisions, petites realitats eficaçes per arribar al cor de la gent i als diferents indrets del planeta». Aquest centre neix «per comunicar des de Terra Santa una paraula d'esperança». (Zenit)

ITÀLIA

Israel facilitarà visats al personal al servei de les comunitats cristianes

ROMA.— L'Estat d'Israel ha decidit facilitar visats per a l'entrada al país del personal que està al servei de les comunitats cristianes (eclesiàstics, religiosos...). Així ho anuncia un comunicat de l'ambaixada d'Israel davant del Vaticà. Un dels problemes dels darrers anys ha estat el fet que preveres o religiosos que feia molts anys que eren a Israel no han pogut tornar al país en haver-ne sortit per un breu període de temps. L'ambaixada afirma que en el cas dels religiosos, ciutadans de països àrabs, al servei a Israel de les autoritats eclesiàstiques, «s'acceleraran els procediments de control». «A causa de les mesures restrictives de seguretat que Israel està obligat a aplicar i que fan necessària una rigorosa reglamentació dels procediments d'entrada i la màxima cautela en els controls, aquesta proposta representa un gest de gran obertura i de bona voluntat per part del govern d'Israel», conclou la nota. Els visats a religiosos i preveres és una de les qüestions de negociació entre Israel i la Santa Seu per a l'aplicació del Tractat Fonamental que tots dos van signar el 1993 i que va permetre les mútues relacions diplomàtiques. Aquesta negociació actualment en curs afecta en particular els problemes relatius a les propietats eclesiàstiques a Terra Santa i a qüestions fiscals. (Zenit)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
 Cardenal, arquebisbe de Barcelona

El camí de la Quaresma

Dimecres vinent començarem la Quaresma amb el ritu tradicional de la imposició de la cendra sobre el cap. Aquest gest va acompanyat d'unes paraules evangèliques que són resum del temps que iniciem: «Convertiu-vos i creieu en l'evangeli.»

Aquestes setmanes de Quaresma ens ajuden a progressar en la nostra vida humana i cristiana, perquè la conversió als ideals i als valors de l'evangeli sempre és un autèntic progrés. És propi d'aquest temps un esforç ascètic, el que des del començament de la Quaresma s'anomena l'exercici quaresmal.

El temps de Quaresma és un camí vers la Pasqua passant per la Passió i la Creu. Qui vol ser deixeble de Jesucrist «ha de prendre la pròpia creu i seguir-lo». El cristià ha d'acceptar, com el Mestre, que cal que el gra de blat caigui a terra i mori perquè esdevingui fecund. Són les paraules de Jesús. És la realitat diàfana de la vida. Celebrar el misteri de Crist no pot ser una mena de construcció mental; cal tenir els sentiments de Crist.

Quan sant Pau expressa la seva experiència cristiana

com estar clavat a la creu juntament amb Crist, no suggereix precisament una situació de felicitat terrena i de benestar corporal. I quan afirma que porta sempre en el seu cos la mort de Crist, està definint una tensió fins a cert punt dramàtica. Segurament ens caldria meditar amb profunditat què signifiquen aquestes afirmacions i decidir-nos coratjosament a avançar pel camí d'un ascetisme que correspongui a la nostra situació de batejats units a la mort i resurrecció del Senyor.

Per això, la conversió que hem de realitzar especialment en la Quaresma és progrés i creixement humà i cristià, puix consisteix fonamentalment a morir al nostre egoisme i obrir-nos a l'amor. Aquest és el camí de la vida, de la joia i de la vertadera felicitat, encara que sembli una paradoxa: morir a un mateix, per viure; donar-nos, per retrobar-nos; empobrir-nos, per enriquir-nos.

Aquests quaranta dies quaresmals són propicis per créixer en el silenci i en la interiorització de la nostra vida. Necessitem aprofundir en les nostres conviccions i en la fe cristiana. Ens cal omplir el nostre interior de la riquesa de Déu, de la seva Paraula, de les meravelles del

món i de la vida quotidiana. Això demana viure moments de desert enmig del soroll i del frenesí del nostre món. Les estones de pregària, d'escoltar Déu i de diàleg amb Ell han d'augmentar en aquest temps quaresmal.

Sense oblidar la conversió en aquesta dimensió tan íntima, que cal dir que és la principal, hem de procurar eixamplar els horitzons de la nostra conversió quaresmal. Concretament ens hem de convertir a una major solidaritat, aquesta virtut humana i cristiana tan necessària en el nostre temps, enfront d'un accentuat neoliberalisme. La solidaritat és la virtut humana i cristiana que ens fa considerar el proïsme no solament com un ésser humà amb els seus drets i la seva igualtat fonamental amb tothom, sinó també com una imatge viva de Déu Pare, rescatada per la sang de Jesucrist i posada sota l'acció permanent de l'Esperit Sant.

La Quaresma ens prepara per celebrar i viure la Pasqua, que és el pas del Senyor que salva i allibera del pecat i de tot tipus d'esclavatge. El Senyor ressuscitat passa per les nostres vides fent el bé, com sempre. També nosaltres, convertint-nos a l'amor i a la solidaritat, ben units al Crist ressuscitat, passem pel món fent el bé i treballem per tal que tothom pugui participar de la taula de la creació, perquè aquesta és la voluntat del Déu creador.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
 Arquebisbe de Tarragona i Primat

Quaresma i conversió

Dimecres que ve, 6 de febrer, començarà el temps de Quaresma amb la significativa litúrgia de la imposició de la cendra. Recordarem el nostre origen i la nostra condició —som pols—, i se'ns exhortarà a la veritable conversió interior. Ens convé no oblidar de quina «pasta» estem fets, ja que sent molt realistes i assumint la nostra condició serem capaços de moure'ns cap a la santedat. Ho expressava fa unes setmanes a la premsa, en termes merament humans, no sobrenaturals, una psicòloga amb sentit comú: necessitem la humilitat per a millorar les relacions personals.

El sentit de la Quaresma consisteix a dur-nos a l'autèntica conversió del cor especialment a través de la penitència cristiana. La penitència no és una virtut de moda; sembla que els vents bufen en altres direccions i s'intenta deixar de banda tot el que exigeixi esforç. Així, se'ns anima a aprendre idiomes, a perdre pes, a millorar

la figura, a incrementar el currículum personal... i tot sense esforç. Penso que tots ens adonem que allò que és veritablement valuós acostuma a ser costós, i el més valuós de tot —viure una autèntica vida d'amor a Déu i als altres— no escapa d'aquesta llei humana universal.

La Quaresma d'enguany coincideix, a la nostra arxidiòcesi de Tarragona, amb l'inici de l'Any Jubilar amb motiu del 1750 aniversari del martiri dels sants Fructuós, Auguri i Eulogi. Com he escrit en la carta pastoral amb motiu d'aquest Any Jubilar, el més important i decisiu d'aquest temps de gràcia és la nostra conversió personal. Tal com ens relata sant Marc, Jesús, a l'inici de la seva predicació, una vegada empresonat Joan, va anar a Galilea i anunciava la bona nova de Déu. Deia: «S'ha complert el temps i el regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova.»

La conversió que Jesús ens demana és, sobretot, un

canvi d'actituds, de criteris i de mentalitat; un canvi veritable, un autèntic canvi de vida. La nostra condició de caminants, de pelegrins, ens duu a un estat permanent de conversió. Tenim davant nostre una oportunitat magnífica per a conèixer i tractar més Jesús, per a aprofundir en el que significa ser cristians i donar a conèixer els trets de la nostra fe, amb l'exemple i la paraula.

Us animo a viure aquesta Quaresma de l'Any Jubilar amb l'actitud dels nostres màrtirs. És molt probable que nosaltres no hàgim de vessar la sang com ells, però el nostre testimoni de vida autènticament cristiana, entreteixida de petits venciments de la vida corrent, serà, com la de Fructuós, Auguri i Eulogi, la força perquè les nostres comunitats siguin fogueres enceses d'amor, de testimoni de justícia que facin resplendir la glòria de Jesucrist, tal com ho demanem en l'oració de l'Any Jubilar.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA

opinió

Punt de vista

Josep Maria J. L. Giménez i Ramos
Escriptor

De la falda humana a la falda celestial

Per molt que algunes persones no se'n sàpiguin avenir, por molt que se sentin sorpreses, defraudades o senzillament contràries a la idea, hi ha quelcom tan cert com el paper en què s'ha imprès aquest diari. Tots hem tingut una falda, la materna. Dic el que dic perquè, a l'avenç de la ciència, sempre hem de contraposar la llei natural, l'heretada pels segles, la lògica incommensurable que ens ha fet lògics i ens ha ensenyat a discernir. Sorpren que es digui que tots hem tingut una falda materna en un moment històric en el qual es posen a debat tantes possibilitats genètiques, algunes de les quals més que pintoresques, tota vegada que no avancem per córrer més, sinó per saber on hem de posar els peus i dirigir els passos per tal de no trobar-nos sorpreses indefugibles i frustracions anímiques insuperables.

De persones contràries a la idea de la falda materna, fins i tot a la de la concepció natural, ja n'hi ha. Tot el que és modern, actual, sorgeix i imanta. Però no és natural. És com pujar en un tren en marxa. Molt emocionant. Però perillós en si mateix, si no hi ha una justificació absolutament precisa. Un cas tret de milers, podríem dir. Després de pujar al tren, o riem o tremolem. Però mai restem serens.

Potser és aquesta la principal causa de la deriva de molts. La manca de serenitat i de discerniment. No hem

de confondre la investigació i el desenvolupament amb el disbarat conjuntural recolzat en el benefici superlatiu i immediat. La xerrameca, la baladreria carregada de tecnicismes i pseudocientifisme interessat, modifica, sense cap dubte, molts comportaments i actituds.

Se'ns ha donat una consciència. Ja ho deia Chesterton. No som humans «perquè sí», ni perquè ens «hi haguem fet». Ens ha estat «donat». I en aquest do hi ha la nostra consciència, la nostra falda. La celestial.

Per això dic el que dic. Venim d'una falda que també ens ha estat «donada»; no l'hem «feta» ni l'hem «comprada». Ens ha estat concedida gratuïtament. I aquesta falda ens ha estat «donada» perquè l'omplim amb el nostre amor, la nostra gratitud i el nostre sacrifici. La falda materna.

De la mateixa manera que la falda materna ens acull tota la vida, s'entrega per nosaltres i ens perdona els nostres desviaments, així també ens ha estat «donada» l'altra, la de «més enllà», l'«essència» i la semblança de la qual ens va ser donada. La falda celestial.

Aquesta és la meua reflexió. De la falda materna a la falda celestial. En el nostre deambular anem de falda a falda. Aquella que ens va acollir en néixer ja la coneixem. Estimem-la sempre i no en prescindim mai. Aquella que ens espera ens acollirà en morir. Perquè d'ella vam néixer tots els éssers humans.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Un flaix evangèlic

Hi ha escenes de l'evangeli que criden l'atenció d'una manera especial. I que retenim de manera cordial, quasi automàtica. Esdeveniments comparables a la resplendor breu i intensa, provocada per la màquina fotogràfica. O, si ho volem, segons l'argot periodístic, es converteixen com en una mena de notícia important d'última hora. Són fets i paraules de Jesús que ens han impressionat en altres ocasions o bé que ens han commogut inesperadament.

Desvetlla el cor del lector de l'evangeli la purificació d'un leprós, al capítol 5 de l'evangeli segons sant Lluc. Impacta la misericòrdia del Senyor, la compassió, davant del leprós que suplica la guarició de la seva terrible malaltia. La lepra difícilment es podia guarir en aquella època. Però —els camins de Déu són inescrutables— el nafrat, de cop i volta, sentí el seu cor de l'esperança que el feia agosarat. Va ser capaç de dir: «Senyor, si ho volem, podeu purificar-me.» Jesús «estengué la mà i el tocà dient: "Ho vull, sigues purificat." I a l'instant li desaparegué la lepra».

El silenci que imposà Jesús a aquell home no va servir

de res. Duia a l'ànima la novetat d'un nou nat. Només podia expressar l'alegria i el prodigi. Era un flaix per a tothom. Per al leprós i per als testimonis del miracle. La narració llucana conta, encara, com era moltíssima la gent i els malalts que s'acostaven al Salvador. Però les multituds no podien impedir-li que es retirés als llocs deserts per pregar. I, després, retrobar la multitud.

La súplica del leprós és magnífica. Tant, que pot esdevenir la pregària de tots els homes nafrats pel propi pecat i per la història. Les afliccions de cada persona només troben consol en l'aproximació humil i sincera a Jesucrist. Amb la seguretat que Ell ens acull, estén la mà, ens toca i ens purifica. Jesucrist és Déu i pot i vol guarir-nos, especialment del pecat. Que no és poca cosa!

La misericòrdia del Senyor i la pregària del malalt es troben. El triomf és de la caritat de Crist. Del que guaria de les malalties corporals, com a símbol que guaria les de l'ànima.

La misericòrdia de Crist és viva per a nosaltres. Retinguem el flaix.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Banús-corall-nacre-joieria

Què tenen en comú aquestes substàncies? I per què plegades? Breument: apareixen al text bíblic i ocasionalment, d'aquí que a les tres els dediqui un sol article. El banús és una fusta tenaç i dura. Intensament negra (alguna imperfecció pot donar-li un altre color). No en conec l'arbre, però un missioner m'ha explicat que els troncs s'esquerden en assecat-se, per la qual cosa, quan arriben al magatzem, no troben res més que tires allargades. Les figures que amb elles s'elaboren als països d'origen seran també enormement estilitzades. La seva duresa permet treballar-la amb seguretat. Un cop aconseguida la forma que li vols donar, permet un brunyiment que li confereix una gran bellesa. Cotrastant-ho amb altres materials —ivori o nacre—, permet aconseguir peces d'adornament molt boniques. És una fusta cara. Em deia un importador que era l'única el preu de la qual l'estipulava no el volum, sinó el pes. L'única vegada que s'esmenta a la Bíblia és en una profecia d'Ezequiel adreçada a Tir. Es diu que aquesta ciutat la rebia, en els seus bons temps, a canvi d'altres productes, en el seu comerç amb les nacions veïnes.

Personalment, hi tinc una gran simpatia. L'he treballada artesanalment i n'he aconseguit bons resultats. Us imagineu la imatge de la Mare de Déu de Montserrat perfilada en banús? És un exemple. En l'àmbit en què estem, afegiré que també m'agrada perquè em recorda que el món bíblic no oblidava el continent africà d'on prové i que és alguna cosa més que Egipte, on el poble va viure en esclavatge.

Corall. Amb aparença de planta pel seu creixement arborescent, per les seves característiques pètries, quan en tenim una peça a les mans, ens sorprèn saber que en realitat es tracta d'un animal i enormement prolífic. Hi ha moltes varietats de corall, la més coneguda és la de color vermell, sens dubte la més bella. Al sud d'Israel, al golf d'Aqaba, passejant per la riba, podem agafar, a més de petxines molt variades, de diferents bivalves, bonics fragments de corall blanc. Ens hem d'abstenir d'agafar-ne de vermells, ja que són espècie protegida en un parc natural. En tres llocs de la Bíblia apareix el nostre pòlip: a Job, a Ezequiel i a les Lamentacions. Se'n parla del preu i del color.

Nacre. A aquest material se l'anomena també mareperla. En un temps en què no hi havia fins sintètics, era molt usat i apreciat entre nosaltres. Botons de nacre llueïen les bones camises, avui són de metacrilat o de polièster. Certs mol·luscos, quan dins seu s'introdueix una matèria estranya, fabriquen, per aïllar l'intrús, una closca al seu voltant, que amb el temps esdevé una bonica perla. Alguns hi introdueixen a propòsit una partícula perquè l'animallet es defensi i aconseguir amb el temps una perla cultivada, el seu nom comercial. Però el que m'ha sorprès ha estat assabentar-me de com és la closca exterior, l'anomenada mareperla. La formen fines capes d'aragonita (el mineral anomenat a Burgos pedra de Santa Casilda) que li donen duresa, alternant amb un barnís resistent que segrega ella mateixa i que la fa molt compacta. Els materials laminats, tan emprats en diversos objectes, des d'esquís fins a bigues, ja els havia descobert i utilitzat la biologia abans. Pensant-hi, sentim admiració per la mareperla. Practica allò de vèncer el mal a força de bé. M'agrada tocar i veure closques de nacre portades de Betlem, població on es treballa admirablement aquest material, introduïda i mantinguda la tasca pels franciscans, custodis cristians d'aquells llocs.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

Problemes amagats
o desconeguts

Passo moltes estones a les presons i acabo per familiaritzar-me amb aquest món de reixes i portes mecàniques. Per fer honor a la veritat, veig moltes coses positives dins d'aquell món d'angoixa i manca de llibertat. Conec professionals de les àrees de tractament que fan una tasca molt responsable i adient amb els interns que tenen sota la seva preocupació i cura. També podria dir el mateix de molts funcionaris que passen —ells molt més que no pas jo— hores i més hores en aquells passadissos, búnquers i patis... Això no vol dir que ho canonitzi tot, ni de bon tros. Hi ha sempre comportaments diferents i reaccions diferents, com a tot lloc humà.

Però hi ha una cosa de la qual es parla poc i em preocupa —no a mi, sinó a tots els qui som a prop d'aquest món de les presons— cada dia més. I, paradoxalment, és la sortida d'alguns d'aquests interns, una vegada s'ha acomplert el període de pena que el jutge els havia decretat.

L'home o la dona que ha passat uns quants anys rere les reixes porta una motxilla molt carregada de frustracions, angoixes i oblits. Per començar, molts d'aquests homes i moltes d'aquestes dones han perdut en la seva vida passada de delinqüència tot el que tenien: feina, família, casa i, sovint, quan les drogues o l'alcohol han acompanyat aquesta vida passada, han perdut també el cap..., almenys en part. Tenen problemes de psiquiatria que necessitarien un tractament molt acurat.

És veritat que els Serveis Socials fan el possible per assegurar aquestes condicions sempre que es tracta d'un tercer grau penitenciari, però i els qui surten en llibertat, acabat el seu període de compliment de pena? Si no

és que hagin creat una gran alarma social, han d'apanyar-se-les com poden. Si el problema de l'habitatge és un dels més greus que avui tenim a la nostra societat, imaginem com serà aquest problema per a tota aquella població, sovint desestructurada, que surt de les presons.

S. és un noi amb moltes reincidències. Des de la seva infantesa, ha passat més anys tancat que al carrer. La seva vida donaria lloc a una pel·lícula de l'estil d'*El Bola* o bastant pitjor. Posats en la seva pell de nen maltractat per la vida, no sé si cap de nosaltres ens hauríem salvat de la marginació i la delinqüència. Cada sortida ha estat una «oportunitat» clara de recaure. Sense sostre, sense família, sense capacitat d'ordre, sense la reglamentació rígida d'un penal, cada vegada ha tornat a la seva vida anterior i, conseqüentment, a la presó.

Ara s'estudia la seva sortida definitiva d'aquí a uns quants mesos. El primer permís estarà una mica assegurat en un pis d'acollida i en el seguiment d'una obra social. Però, hi ha tants nois i noies com aquest que no tindran res perquè les associacions privades no donen a l'abast ni arriben a tantes necessitats!

La creació de pisos assistits per a aquells primers mesos de llibertat és una necessitat en la qual es pensa poc. I potser posaria el fre a nous actes de delinqüència dels quals la societat després es lamentarà. Fins i tot, potser no caldria augmentar tant el volum dels centres penitenciaris en evitar-se moltes regressions. Però està clar que no seria «políticament correcte» parlar-ne durant les campanyes electorals. Hi ha qüestions que preocupen molt més a tothom i que convertides en promeses sentirem durant una pila de dies...

Zoom

Eduard Brufau

Arreu dels Països Catalans per Sant Antoni se celebren les principals festes d'hivern. A molts pobles de Catalunya es fan els habituals Tres Tombs amb l'exhibició de carros, carruatges i la benedicció de les bèsties. A d'altres indrets, en canvi, com a les Illes, la tradició mana que s'encenguin fogueres —habitualment anomenades foguerons— a places i carrers, al voltant de les quals es canta i balla en honor del sant. A la fotografia, imatge de sant Antoni durant la processó de Sa Pobla, a l'illa de Mallorca.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluís.serra@fms.it)

Educar el mèrit

En Joan té una néta d'onze anys. Una tarda de dissabte, a l'escriptori de casa seva, recupera uns àlbums de la seva infància. La Sílvia, la seva néta, es troba al seu costat i plegats miren les fotografies d'abans. El color de les imatges revela èpoques pretèrites. La Sílvia li pregunta per unes fotos en què en Joan apareix com a estudiant i rep un premi per les seves notes. La néta queda al·lucjada com si li parlessin d'una altra galàxia. A la seva classe, no hi ha ni primer ni segon. Mai no ha rebut cap premi per les seves bones notes. Més aviat, s'avergonyeix una mica ja que no vol ser mal vista pels seus companys de classe. A la seva habitació té una copa per haver guanyat una final de bàsquet escolar. En un cap de setmana va guanyar el trofeu més important de la seva vida. Fora de classe, als camps de joc, es guanya i es perd. Al col·legi, no. S'aparca i, si no hi ha res en contra, es passa de curs.

Quan combatem un extrem, sovint caiem en l'altre. Es tracta de la llei del pèndol. La pedagogia basada en els quadres d'honor, en la competitivitat i en les condecoracions va donar pas, fa unes dècades, a un igualitarisme sense fissures. El terror a qualificar per no ferir sensibilitats ni traumatitzar els alumnes ha afavorit la posada en circulació d'unes indicacions mancades de contingut específic, com ara «progressa adequadament» o «necessita millorar». S'ha pretès corregir uns abusos, ocasionats per un excés de competitivitat, però s'ha caigut en la indiferència. S'ha posat els alumnes en un bombolla artificial on no funcionen les lleis de la vida i de la societat. Els polítics, les empreses i els sindicats parlen de competitivitat, de no perdre el tren, d'esforç, de mèrit i d'excel·lència. Un llenguatge que té poca cabuda a l'escola. Els informes han d'ajudar a ser objectius. Ningú no culpa el termòmetre perquè marqui una temperatura alta quan tenim febre. Tots volem precisió per prendre les decisions adients.

On es troba el punt d'equilibri? En el desenvolupament personal. En l'àrea escolar, cal educar en el mèrit, és a dir, en la comprensió que les accions no són indiferents sinó mereixedores de premi o de càstig. Curiosament, exigim que els nens i nenes actuïn al marge d'aquestes motivacions que estan presents, i de quina manera, en els grans. Els consells de conduir un cotxe respectant les regles tenen poc efecte si no s'acompanyen de sancions econòmiques i, ara, fins i tot penals.

El mèrit apel·la a les conseqüències dels actes, les principals de les quals condueixen al desenvolupament personal, a l'augment de l'autoestima, a la dignitat de viure les pròpies possibilitats de manera solidària amb els altres. La comparació amb els altres cedeix el lloc a la comparació amb un mateix per impulsar-nos cap al camí de l'excel·lència. Sense obsessions. Sense demanar el que no es pot exigir de ningú. Sense renunciar tampoc al desenvolupament de cada persona. Sense vincular amor a resultat. Educar per a la vida reclama afrontar el tema del mèrit, de l'esforç i de l'excel·lència. Cal deixar enrere el fals progressisme d'igualar tothom per sota. Cal aprendre a viure en una societat formada per persones amb qualitats diverses, solidàries les unes amb les altres, però sense renunciar a treure el bo i millor d'elles mateixes.

En la confrontació política sobre el mèrit i l'esforç han gravitat dues postures que han perjudicat generacions d'estudiants. Les esquerres ideològiques, obsessionades per la igualtat, han eliminat el mèrit de les seves reivindicacions educatives. La cultura de la subvenció ha propiciat la substitució de l'esforç pels drets i l'abandó de les responsabilitats personals en favor del proteccionisme estatal. Les dretes ideològiques, obsessionades per la llibertat, han promogut una societat basada en la llei de la jungla amb escassa atenció als més febles. Dues lectures esbiaixades, que és urgent superar.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

RÀDIO ESTEL
24 H. AL DIA

Informe-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 775
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail:
publicitat@catcrist.com

CARTES DEL LECTOR

■ Església i la seva missió

És molt difícil per als que només tenen en ment interessos personals o partidistes comprendre posicions diferents de les seves. L'Església espanyola actual és objecte d'un despietat *pim pam pum* per part de molts, que presumeixen de demòcrates. Tots per defensar, avui com sempre, a l'Estat espanyol i a fora, pública i privadament, en democràcies o dictadures, amb coherència i valentia, principis fonamentals, tant per a la jerarquia com per als fidels. Aquests principis no són impositius, només els proposa. Per a l'Església són irrenunciables: el dret a la vida, la defensa de la família, el matrimoni, l'educació i el bé comú.

Injust i no conforme a la realitat és afirmar que l'Església és portaveu del PP, que els bisbes es fiquen en política i que estan dividits en coses essencials.

Com qualsevol institució, l'Església gaudeix de tots els drets constitucionals, entre d'altres, la llibertat d'expressió (fora mordasses), de manifestació (al carrer i no a la sagristia), de culte i d'ensenyament. No és, ni tampoc pretén ser-ho, un partit polític, ni s'identifica amb cap d'ells. No busca privilegis. No es mou per interès crematístic ni per ideologies, sinó per l'Evangeli. Té errors, com tot hom, però la seva missió és eminentment espiritual i transcendent.

Si aquestes coses se sabessin i s'aclarissin, sobriarien molts equívocs i malentesos que només porten a la crispació i a enrarir la convivència.

MIGUEL RIVILLA
Alcorcón

■ Foragitem la paraula «laïcisme»

Fa uns dies llegia en uns quants mitjans una carta molt curta. Deia el següent: «Amb motiu de l'acte en favor de la família..., per part d'alguns es fa servir el terme *laic*, que és d'estricta terminologia catòlica i es refereix als fidels cristians que no pertanyen al clergat, és a dir, al poble creient. En una democràcia no hi ha

laics, hi ha ciutadans; també es pot fer servir el concepte *civil*, que no té vincles amb les creences religioses.»

Segons això, resulta que la paraula *laic* és un terme clerical i que utilitzat com a contraposició a *creient*, a part de ser un contrasentit, qui la fa servir cau en el mateix error que es va caure quan es va començar a utilitzar al segle XIX, en un clericalisme.

Per què no foragitem del nostre vocabulari la paraula *laïcisme* en contraposició a *religiositat*? A part de no tenir sentit que al segle XXI ens moguem amb criteris del XIX, fem servir impròpiament un terme. O que potser és cert que són clericals tots els laïcistes? Em semblen bé qualsevol de les dues paraules que proposa l'autor; a més, no es contraposen gens.

XUS D. MADRID
Palamós

■ Benet XVI i els joves

És ben coneguda la capacitat de convocatòria que tenia Joan Pau II, i la seva facilitat per connectar amb la joventut. Evidentment Benet XVI no té el carisma del seu predecessor; ni pel que sembla li fa cap falta. Es va veure en la Jornada Mundial de la Joventut a Colònia amb mig milió d'assistents, i també en la trobada de Loreto en la qual han participat 400.000 nois i noies de tot Europa, com a pròleg de la trobada d'aquest any a Sydney.

Contrasta tot això amb el que reflecteixen les enquestes sobre el baix percentatge de joves que van a missa o que es consideren catòlics practicants. Potser ho explica el fet que, possiblement de forma inconscient, se senten buits interiorment i busquen un sentit per a la seva vida. I encara que necessiten referents que els ajudin a trobar-lo, no ho descobren en la vida frívola dels cantants i famosos de moda, ni tampoc en uns polítics que els afalaguen i els ofereixen el que volen per tal de manipular-los.

En canvi, en el Papa actual —com abans en l'anterior—, han descobert una persona coherent que els exigeix, però que els estima de debò, i que els presenta un ideal de vida —Jesucrist— que pot omplir-los, encara que requereixi esforç seguir-lo. Altra cosa ben diferent és que tots siguin capaços d'aquest seguiment, donada la poca capacitat de sacrifici en la qual han estat educats.

ANNA BATISA MAJEM
Girona

■ Tornarem al paganisme?

Els que ja som un bon xic grans recordem i enyorem aquells temps de la nostra infància en què era normal l'ambient presidit per la religiositat en múltiples facetes de la vida social, familiar i personal. Les expressions «si Déu vol», «gràcies a Déu», «Déu vos guard», «adéu-siau», «Déu me'n guard» eren tan freqüents que fins i tot eren habituals entre gent que ni havia trepitjat una església en molts anys, i això, ni que sigui inconscientment, influeix i marca.

La nostra societat, d'uns anys ençà, i cada dia més, s'està ja no secularitzant, sinó paganitzant. N'acabo d'experimentar una nova faceta que ho confirma. Cada any, per felicitar familiars i amics per Nadal, he enviat nades il·lustrades amb motius nadalencs, sobretot del Naixement, però cada any resulta més difícil de trobar-ne. Enguany he recorregut diverses papereries, on abans era normal comprar-ne, i arreu només en tenien amb ninots exòtics, campanes, espelmes, mitjons, avets i, com a màxima concessió, l'estrany personatge panxut i d'espessa barba blanca, totes alienes i incompatibles amb les nostres tradicions, i inconciliables amb les nostres nades pessebrístiques.

Com que no vull claudicar, em nego a seguir aquest corrent, que admeto que deu ser molt modern però no gens propi del nostre Nadal tradicional, que caldria recuperar i mantenir.

ANTONI MUNNÉ i TOMÀS
Barcelona

■ Va d'ètica socràtica

S'acosten les eleccions i hem d'escollir els governants, en una democràcia on guanya el qui té una millor posada en escena, millors mitjans per publicitar-se, millor retòrica. No guanya el millor, guanya el que es creu més savi, el que creu saber més de tot i on en un joc de preguntes a la televisió o en un debat, no l'enxamparan en fals. Però potser que no fos el que necessitem. En el programa televisiu *Fama* deien als candidats: «Balles molt bé, però no és el perfil que busquem.»

En la politització de l'home en la democràcia el que preval és la lluita, l'èxit, el poder, la influència; no la persona. La llei de la política no hauria de ser la llei de la naturalesa, on la força s'imposa. La llei de la política hauria de ser la de les persones.

El problema polític hauria de ser un problema ontològic, perquè la política hauria de ser indissociable a la veritat i el fet indissociable a la veritat és la justícia. Perquè si no hi ha veritat, el llenguatge que mana és instrument de domini. Potser que la voluntat de la majoria no hauria de ser del tot font de dret.

I ara posem tot això en una coctelera, mesclat, no agitat: permissivitat de la llei d'avortament, pas de l'AVE per sota la Sagrada Família, drets de les nacions sense estat, dret a l'educació diferenciada, desequilibri Nord-Sud, dret dels joves a una vivenda digna, integració dels immigrants, vida digna per als nostres avis, competències de l'estatut, Renfe, etc. Mesclat, però no agitat.

JOSEP MONTOYA VIÑAS
Valldoreix

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Solucions dràstiques

—Li vull comentar que conec una parella que està a punt de cometre una barbaritat. Tots dos encara són joves; fa uns deu anys que són matrimoni. Tenen un fill de nou anys i fa uns mesos, sense esperar-ho, diuen, han tingut una nena preciosa. La veritat és que em van desconcertar molt quan em van dir que prendrien una mesura «dràstica» per no tenir més fills. Se sotmetran a una intervenció irreversible. Els he intentat dissuadir com he pogut, recordant-los que la doctrina de l'Església ho prohibeix (cert, oi?), però no hi ha manera. Què els podria dir perquè no ho tirin endavant? Li prego que m'aconselli.

—Quina llàstima que em fa aquest frenesí per cegar les fonts de la vida! Crec que el més normal per a un matrimoni jove és preservar el gran do de la seva fecunditat i la possibilitat de participar en el gran miracle de cooperar en una nova vida. Aquests pobrets estan infectats pel que Joan Pau II anomenava la «cultura de la mort», que tant de mal fa a la demografia del nostre país.

Vostè té raó en recordar la immoralitat d'aquests actes. No hi aprofundiré perquè ja en vaig parlar en una altra ocasió. Què els diria per dissuadir-los d'aquest propòsit? És difícil convèncer i convidar a raonar quan hi ha obcecació. Jo els diria que considerin si és prudent dur a terme una cosa que serà irreversible. Si ho fan, ja no hi ha retorn possible: quedaran estèrils com un camp cremat i sembrat de sal. No és prudent prendre decisions que després ja no tindran remei. També els explicaria un cas que vaig conèixer fa uns anys. Es tracta d'un fet terrible i no ho dic per espantar-los, però és cert i també els podria passar a aquesta parella. Estracta d'un matrimoni que, aconseguint per un metge, va optar per aplicar-se, un i l'altra, un remei semblant. Es van operar i van tallar les fonts de la vida. Tenien un fill de set anys. Tots dos estaven molt contents perquè ja «podien gaudir del sexe sense por». L'alegria els va durar poc. Al cap d'un any el seu únic fill va morir en un accident. Desesperació total. Primer per la pèrdua, després per la impossibilitat d'engendrar un nou fill. Van recórrer costosíssims tractaments per intentar reparar el mal fet. Res de res. Ja no podrien tenir més fills. I no es va acabar aquí. La dona va morir dos anys després d'una malaltia greu. Uns quants anys més tard, el marit es va enamorar d'una dona i li va proposar matrimoni. Ella el va rebutjar en saber que no podia tenir fills, perquè la seva gran il·lusió era tenir-ne. Aquesta història trista i certa pot ser molt alligadora per no adoptar «solucions dràstiques». Com la d'Orígenes, que es va castrar ell mateix per no pecar contra la castedat. Espero que els seus amics comprenguin que, en el fons, la base de la nostra moral és el seny.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

«Una llàntia encesa»

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

L'Any jubilar de Tarragona

Amb motiu dels 1.750 anys de la passió dels màrtirs Fructuós, bisbe, Auguri i Eulogi, diaques, que es compliran exactament el dia 21 de gener de l'any 2009, l'arxidiòcesi de Tarragona ha obtingut del Papa la celebració d'un Any jubilar, que ha començat el passat dia 21, festa dels sants màrtirs tarragonins. Un any de gràcia, de conversió, de perdó, de memòria i de celebració. La participació en la solemnitat del passat dia 21 de gener, a la catedral de Tarragona, permetia augurar una resposta positiva a aquesta iniciativa pastoral. El gran nombre de preveres i diaques, juntament amb una assemblea de fidels que pràcticament omplia la catedral, era el testimoni d'una Església local que acollia, en la memòria dels màrtirs, la responsabilitat de mantenir llur testimoni. «Testimonis: ara som nosaltres», és el lema adoptat.

Un obsequi inesperat rebut de mans de l'arquebisbe primat va confirmar-me en aquesta impressió positiva: una

llàntia feta en una comunitat cristiana de Palestina, amb un disseny propi per al Jubileu de Tarragona. Llànties com aquesta seran alhora, aquest any, a Tarragona, record del Jubileu, i ajuda per als cristians de la terra de Jesús, que tindran així una ajuda en les dificultats de la seva existència quotidiana.

El simbolisme de la llàntia

És obvi que una llàntia adquireix la seva finalitat quan està encesa. Aleshores il·lumina la casa i cal posar-la en un lloc elevat. És clar, també, que la llàntia necessita oli per poder romandre encesa; aquest era el problema de les noies insensates de la paràbola de Jesús, que s'emportaren les llànties, però no amb l'oli suficient per mantenir-les enceses.

La Bíblia, però, dona a la llàntia encesa un sentit més intens. A part de la importància que té la llàntia del santuari, davant la cortina d'entrada, com un testimoni perenne de la fe d'Israel en la presència de Déu enmig del poble, i recordatori de l'Aliança, la Bíblia atri-

bueix el simbolisme d'una llàntia a la persona mateixa de David (vegeu 2 Samuel 21,17).

Encara en relació amb David, la Bíblia utilitza el símbol de la llàntia per significar els favors de Déu envers el Rei messiànic, concretats en la descendència i fins i tot en el favor mateix de Déu: «Però el Senyor no volgué destruir Judà, en consideració al seu servent David, perquè li havia promès que concediria a ell i als seus descendents de tenir sempre una llàntia encesa a la seva presència» (2 Reis 8, 19). En els salms, la llàntia és per al salmista David el testimoni del favor de Déu: «Vós em manteniu la llàntia encesa, Déu meu, claror en les meves nits» (Salm 17 / 18,29). En el salm 131/132, v. 17, l'oracle que tanca les promeses fetes a David com a reconeixement del seu zel per l'Arca de l'Aliança, diu així: «Aquí faré germinar el poder de David, per al meu Ungit tindrà una llàntia encesa.»

En aquests últims textos, la llàntia representa la vida que continua, que creix, i que té assegurat l'oli per part de

Déu, perquè romangui encesa.

La llàntia del Jubileu

Escollir una llàntia com una de les maneres de recordar l'Any jubilar de Tarragona em sembla que és entrar plenament en el simbolisme bíblic. En sintonia amb les promeses fetes a David, és fàcil evocar les paraules de Fructuós en el moment del martiri: «No us ha de mancar el pastor!...» És tant com dir: Déu vol que hi hagi sempre entre vosaltres la seva llàntia, això és, el ministeri apostòlic. És també una crida al simbolisme utilitzat per Jesús en el sermó de la muntanya: «Ningú no encén una llàntia i la posa sota el mesuró...» Finalment, un Any jubilar és sempre temps de conversió. Això fa pensar en l'afirmació de Proverbis 20,27: «La llàntia del Senyor és l'alè que ha infós en l'home: li ressegueix els racons més íntims.» La llàntia interior és la que fa resplendir la vida cristiana, la que la fa créixer, amb la Unció que ve del Sant (vegeu 1 Joan 2,20.27).

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ❑ Nascuda a Alexandria a finals del segle II
- ❑ Verge cristiana molt estimada pels fidels
- ❑ Va morir màrtir l'any 249

Entre els nombrosos màrtirs cristians de l'època romana, n'hi ha uns quants que han gaudit d'una devoció intensa i ininterrompuda amb el pas dels segles. Aquest és el cas de santa Apol·lònia. La vida i la mort d'aquesta santa ens ha arribat per una obra d'Eusebi de Cesarea (265-340), *Historia Ecclesiastica*, en la qual transcriu un fragment de la carta que el bisbe Dionís d'Alexandria va enviar al bisbe d'Antioquia, Fabià. En ella explica els fets que van dur santa Apol·lònia al martiri i la mort.

Era l'any 249, quan sota el mandat de l'emperador Filip l'Àrab, a la ciutat d'Alexandria va esclatar una revolta popular que es va convertir en una persecució molt violenta contra els cristians. Els seguidors de Crist eren expulsats de les cases i sovint eren lapidats o linxats per la multitud. Apol·lònia, una dona d'una certa edat consagrada a Déu i molt volguda per la resta de cristians, també va ser víctima de la persecució. La van treure de casa, li

Santa Apol·lònia

van trencar les mandíbules i li van arrancar les dents. Després d'això encara la van dur encadenada als afores de la ciutat, on van encendre una foguera i van amenaçar de cremar-la viva si no blasfemava contra Déu. Ella va demanar que la deslliguessin un moment i sense dubtar-ho es va llançar al foc.

La popularitat de santa Apol·lònia es va estendre força a tot Europa, i també els reliquiariis amb les suposades dents de la màrtir. La gran proliferació de peces bucals va fer que el papa Pius VI (1775-1799) —un pontífex expeditiu i no gaire amic de pràctiques devocionals exagerades— fes reunir totes les relíquies de la santa que es veneraven a Itàlia per veure quantes en sortien. Tal com ell esperava, una vegada aplegades hi havia tantes dents que no les van ni poder comptar, però posat en una balança tot el conjunt feia més de tres quilos! I Pius VI, tot i que no tenia res contra la santa, va fer llençar immediatament totes les dents al Tíber.

CALENDARI DE
LA SETMANALectures de la missa,
santoral i
altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 2)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 4)

GENER

3. Diumenge

IV de durant l'any, Verd. Lectures: Sofonies 2,3;3,12-13 / Salm 145 / 1 Corintis 1,26-31 / Mateu 5,1-12a

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Blai, b. i mr.; Anscari (Òscar), b.; Francesc Blanco i comp. mr.; beat Esteve Bellesini, prev.; beat Joaquim de Siena, rel.; Santes, Claudina Thévenet, rel. i fund.

Festa Major: a Cabacés, Campmany, la Floresta i el Palau d'Anglesola.

4. Dilluns

Fèria, *Blanc*. Lectures: 2 Samuel 15,13-14.30;16,5-13a / Salm 3 / Marc 5,1-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Andreu Corsini, b.; Joan de Brito, prev. i comp., mr.; Gilbert, monjo i fund.; Josep de Leonessa, prev.; Santes, Joana de Valois, fund.; Caterina de Ricci, rel.

5. Dimarts

Santa Àgata (MO), *Vermell*. Lectures: 2 Samuel 18,9-10.14b.24-25a.30 / Salm 85 / Marc 5,21-43

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Calamanda, vg. i mr.

Comença el temps de Quaresma

6. Dimecres

Dimecres de Cendra, Morat. Lectures: Joel 2,12-18 / Salm 50 / 2 Corintis 5,20-6,2 / Mateu 6,1-6.16-18ALTRES CELEBRACIONS: *Sant Misteri de Cervera*. Sants, Pau Miki, prev. i comp. mr.; Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, mr.; Amand, b.; Santes, Dorotea, vg. i mr.

7. Dijous

Fèria, *Morat*. Lectures: Deuteronomi 30,15-20 / Salm 1 / Lluc 9,22-25

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ricard, rei; Teodor, mr.; Santes, Juliana, viuda; Coleta, rel.

8. Divendres

Fèria, *Morat*. Lectures: Isaïes 58,1-9a / Salm 50 / Mateu 9,14-15 (Es pot commemorar: *Sant Jeroni Emiliani; Santa Josefina Bakhita*)

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Elisenda, vg.

9. Dissabte

Fèria, *Morat*. Lectures: Isaïes 58,9b-14 / Salm 85 / Lluc 5,27-32

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sabí, b.; Nicèfor, mr.; Miquel Febres, rel.; Santes, Apol·lònia, vg. i mr.

Lectures bíbliques

IV Diumenge de durant
l'any

Lectura primera

So 2,3.3,12-13

Lectura segona

1Co 1,26-31

*Deixaré en el teu país un poble humil i pobre**Déu ha escollit els qui el món té per febles*

Lectura de la profecia de Sofonies:

Busqueu el Senyor, tots els humils del país que compliu els seus preceptes; busqueu la bondat, busqueu la humilitat. Potser així quedareu protegits el dia rigorós del Senyor.

Deixaré en el teu país un poble humil i pobre. La resta d'Israel buscarà refugi en el nom del Senyor. No faran injustícies ni mentiran, no tindran una llengua enganyadora. Podran pasturar i reposar sense que els inquieti ningú.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, mireu qui sou els qui heu estat cridats: als ulls dels homes, sou pocs els instruïts, sou pocs els poderosos o de família noble. Déu, per confondre els savis, ha escollit els qui el món té per ignorants; per confondre els forts, ha escollit els qui el món té per dèbils i els qui, als ulls del món, són gent de classe baixa, gent de qui ningú no fa cas; per destituir els qui són alguna cosa, ha escollit els qui no valen per a res; així ningú no pot gloriar-se davant Déu. Però vosaltres, per obra de Déu, teniu en Jesucrist tot el que sou, ja que Déu ha fet d'ell la nostra saviesa, la nostra justícia, la nostra santedat i la nostra redempció, perquè, tal com diu l'Escriptura: «Si algú es gloria, s'haurà de gloriar del Senyor.»

Salm responsorial

145

El Senyor fa justícia als oprimits,
dóna pa als qui tenen fam.
El Senyor deslliura els presos.*R. Feliços els pobres en l'esperit:
el Regne del cel és per a ells.*El Senyor dona la vista als cecs,
el Senyor redreça els vençuts,
El Senyor estima els justos;
el Senyor guarda els forasters. *R.*El Senyor manté les viudes i els orfes,
i capgira els camins dels injustos.
El Senyor regna per sempre,
és el teu Déu, Sió, per tots els segles. *R.*

Al·leluia

Mt 5,12

*Alegreu-vos i feu festa,
perquè la vostra recompensa és gran en el cel.*

Evangeli

Mt 5,1-12

Feliços els pobres en l'esperit

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, en veure Jesús les multituds, pujà a la muntanya, s'assegué i els deixebles se li acostaren. Llavors es posà a parlar i els instruïa dient: «Feliços els pobres en l'esperit: el Regne del cel és per a ells. Feliços els qui estan de dol: vindrà el dia que seran consolats. Feliços els humils: són ells els qui posseiran el país. Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: vindrà el dia que seran saciats. Feliços els compassius: Déu els compadirà. Feliços els nets de cor: són ells els qui veuran Déu. Feliços els qui posen pau: Déu els reconeixerà com a fills. Feliços els perseguits pel fet de ser justos: el Regne del cel és per a ells. Feliços vosaltres quan, per causa meua, us ofendran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies: alegreu-vos-en i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel.»

Barcelona

diòcesis

Congrés internacional dedicat a la parròquia

■ Al llarg de tres dies van sorgir els reptes i les oportunitats que afronta aquesta institució eclesial avui dia

BARCELONA.— El Centre d'Estudis Pastoral de les diòcesis catalanes i la Facultat de Teologia de Catalunya celebren enguany quaranta anys d'història. Els dies 17, 18 i 19 de gener van tenir l'oportunitat de celebrar l'aniversari organitzant conjuntament un congrés internacio-

nal de Teologia Pastoral sobre *La parròquia, comunitat missionera*. Al llarg de les sessions del congrés van anar sorgint els temes més candents que afecten la parròquia, «una institució eclesial molt antiga, però també molt actual i amb futur», va dir el cardenal Lluís Martínez Sistach.

Com la parròquia pot ser rellevant i significativa a les nostres ciutats caracteritzades per la secularització i la pluralitat?, com avançar cap a l'agrupament de parròquies i deixar de banda situacions d'aïllament?, com treballar junts preveres i laics fent pinya, i superar individualismes?, com erigir una acollida que passi per damunt de rigideses i normatives estereotipades...? Totes aquestes qüestions candents van anar sorgint al llarg dels tres dies que va durar el congrés celebrat a la Facultat de Teologia de Catalunya.

El mateix dia de la inauguració, el professor de la Facultat de Teologia de Catalunya Mn. Ramon Prat va posar sobre la taula aquests i altres reptes. «Avui dia tenim reptes com mai però també tenim possibilitats com mai», va dir a *Catalunya Cristiana*. «Fins ara vivíem més o menys de renda, la fe passava de pares a fills, mentre que ara cadascú ha de descobrir el Crist, per això la parròquia és una mediació fonamental.»

Mn. Ramon Prat va explicar que la teologia pastoral ha de ser el pont entre una teologia molt elevada i les preguntes que es fa la gent del carrer. Per això el desig dels organitzadors era que aquest congrés esdevingués una mena de laboratori on es constituïssin equips que traslladessin la reflexió al treball que fan als seus bisbats, «amb el suport del CEP, pel que fa a la teologia pastoral aplicada, i de la Facultat de Teologia de Catalunya, que es compromet a fer la reflexió teòrica», va dir Mn. Prat.

En inaugurar el congrés, el cardenal Lluís Martínez Sistach també va parlar dels reptes de la parròquia avui dia en el sentit «que no pot viure aïllada, que necessita l'ajut i la complementarietat que troba en l'arxiprestat i la seva vinculació a una zona i a la mateixa diòcesi». D'altra banda, va prosseguir, «una parròquia que sigui una autèntica comunitat missionera té consciència que al seu costat hi ha en l'Església moltes altres realitats, comunitats religioses, escoles d'Església, moviments i associacions, i que tot això demana que hi hagi relació i complementarietat per tal que totes aquestes realitats eclesials assolixin la seva finalitat específica amb més eficàcia».

El congrés internacional dedicat a *La parròquia, comunitat missionera* va comptar amb un guió previ. Es tracta dels números 204, 206 i 207 de *Quaderns de Pastoral* dedicats íntegrament a fer una reflexió sobre la parròquia i a proposar iniciatives pràctiques de renovació.

Un gran nombre de persones van participar a les sessions del congrés.

La ponència inaugural va anar a càrrec de Mons. José da Cruz Policarpo, cardenal-patriarca de Lisboa, que va aprofitar la seva visita a Catalunya per explicar l'experiència del Congrés Internacional per a la Nova Evangelització que el patriarcat de Lisboa va celebrar juntament amb les diòcesis de Viena, París, Brussel·les i Budapest. Responent al repte llençat per

Joan Pau II, el congrés va néixer amb l'objectiu d'evangelitzar les grans ciutats i, per tant, de cercar nous mètodes i iniciatives innovadores d'evangelització.

Molt interessant va ser la conferència d'Alfonso Fernández-Casamayor, vicari general de la diòcesi de Màlaga, que va aprofundir sobre els reptes i els signes d'esperança en el moment present. «Com

hem de situar-nos en aquest moment de la nostra història?», es va preguntar, «hi ha una manera estèril i paralitzant de situar-nos en aquest context: les actituds negatives de ressentiment, victimisme, passivitat o evasió». En canvi, va dir, «podem viure el moment actual amb una actitud positiva i esperançada. (...) Necessitem canviar el nostre esquema mental i la nostra actitud vital. El primer que hem de fer no és plantejar-nos quins desafiaments ens "amenacen", sinó a quins reptes hem d'enfrontar-nos junts els homes i les dones d'avui».

Luca Bressan (Milà) va ser l'encarregat de presentar una ponència bíblico-patristica sobre *Les primeres comunitats, model per a la parròquia d'avui* i de llegir la ponència preparada per Mons. Franco Giulio Brambilla (*Comunió i missió en la vida de la parròquia*), que finalment no va poder assistir personalment al congrés.

Alphonse Borras, de la Universitat Catòlica de Lovaina la Nova, va aprofundir sobre *La parròquia imprescindible. Els punts forts de la institució parroquial*. Pel que fa a aquests punts forts, va destacar l'acollida a tothom que s'hi acosta, la inserció en un territori, la proximitat, la col·laboració eclesial i la nova governança, en el sentit que «la direcció pastoral "en equip" recorda que cap cristià, ni qui sigui ordenat, no és el centre de gravetat de la parròquia».

El congrés també va comptar amb aportacions de preveres de casa nostra que van participar en dues taules rodones i en diversos tallers de caire pràctic. En les paraules de cloenda, el cardenal Martínez Sistach va destacar la nombrosa participació al congrés (prop de 300 inscrits), cosa que «posa en relleu l'estimació i l'interès que tenim per la parròquia. Perquè la valorem, volem que tingui present i futur».

Carme Munté

EL CARDENAL JOSÉ DA CRUZ POLICARPO VA PRONUNCIAR LA CONFERÈNCIA INAUGURAL DEL CONGRÉS

«L'Església és una de les realitats més plurals del món»

El cardenal José da Cruz Policarpo, patriarca de Lisboa, va venir a Barcelona a inaugurar amb la seva ponència el Congrés Internacional «La parròquia, comunitat missionera». Responia així a la invitació que li havia fet el cardenal Lluís Martínez Sistach, que el va definir com «un dels grans promotors d'una iniciativa actual en la nostra casa comuna: la missió a les grans ciutats d'Europa».

—En quin sentit la parròquia necessita avui ser dinamitzada?

—La parròquia sempre necessita ser dinamitzada, perquè aquest és el ritme normal de la fe, de la missió i de les exigències de la vida cristiana. De tota manera, amb l'evolució de la societat actual especialment a les grans ciutats i davant dels nous fenòmens sociològics, antropològics..., la parròquia ha de canviar necessàriament per adaptar-se al ritme i a les exigències actuals. Aquest canvi, però, no el podem fer només en un laboratori, sinó que ha de ser un canvi en acció.

—Avui dia continua sent necessari tenir tants temples oberts?

—Nosaltres creem contínuament noves parròquies. El nostre criteri és el d'aglutinar una certa realitat sociològica de la població o bé el de donar forma de parròquia a una comunitat que ja ha anat fent camí i que té el dinamisme mínim per transformar-se en parròquia. Hem creat parrò-

quies gairebé des del no-res per donar resposta, per exemple, a la creació d'un nou barri de 20.000 habitants arran de l'exposició universal del 1998. D'altra banda, les parròquies que formen part del centre històric cerquen estar més atentes a les persones que passen i en un moment donat entren per fer una estona de pregària.

—En la seva conferència també ha insistit en la comunió entre les parròquies i les diverses realitats carismàtiques.

—Avui dia aquestes realitats tenen un impacte molt gran en la vida de l'Església i, per això, és necessari que hi ha una convergència d'esperit, de missió, de coneixement mutu... L'Església és actualment una de les realitats més plurals del món en el sentit de crear les condicions d'una unitat en la diversitat. No es tracta, doncs, de domesticar els moviments, sinó d'un coneixement mutu i d'una col·laboració. En un dels consells de la meua diòcesi (Assemblea diocesana de Moviments i Obres) estan representats els més

de cents moviments presents a Lisboa. L'objectiu és introduir aquests moviments en la vida diocesana i que col·laborin a tirar endavant el pla pastoral diocesà. Per això un dels reptes del Congrés Internacional per a la Nova Evangelització va ser reforçar la comunió entre les estructures parroquials i les diverses realitats carismàtiques per tal que la missió pogués arribar a tots els ambients de la vida.

Barcelona

Un segle de pregària en favor de l'ecumenisme

■ El cardenal Martínez Sistach va inaugurar a la catedral la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

BARCELONA.— La catedral de Barcelona va acollir el 18 de gener passat la celebració ecumènica que obria la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. L'oració va ser presidida pel cardenal Martínez Sistach i va comptar amb la presència de nombroses personalitats de la fe cristiana. En aquest any 2008, en què es compleix el centenari de la posada en marxa d'aquesta iniciativa ecumènica, s'ha triat com a lema de la Setmana: «Pregueu sense parar» (1Te 5,17).

Van participar-hi, entre d'altres, el P. Vladimir Abrosimov, responsable a Catalunya del Patriarcat de l'Església ortodoxa russa; el protoprevere Ivan Bonev, responsable de l'Església ortodoxa de Bulgària a Barcelona; el P. Aurel Bunda, rector de la parròquia ortodoxa romanesa de Sant Jordi; Mons. Felícísimo Cordero, bisbe de l'Església carismàtica episcopal; el pastor Guillem Correa, secretari executiu del Consell Evangèlic de Catalunya; el pastor Javier García, director europeu del moviment Àgape; el pastor Josep Monells, exdirector europeu del moviment Àgape; el P. Joan García, president del Centre Teològic Ortodox de Barcelona de l'Institut Saint-Serge de París; el Pastor Peter Jordan, rector de la parròquia anglicana de Saint George; Jeremías Treu, pastor de l'Església evangèlica alemanya, i de Susanne Woodcock, pastora de l'Esglésiavangèlica episcopal reformada.

Mons. Jaume González-Agàpito Grannell, delegat diocesà d'Ecumenisme i de Relacions Interreligioses i coordinador de la Comissió Interdiocesana d'Ecumenis-

L'acte va comptar amb onze representants de les diverses Esglésies cristianes.

me i Relacions Interreligioses, va remarcar en la presentació de l'acte el marcat caràcter ecumènic de l'any 2008 i la potenciació ecumènica per part de la Santa Seu. Va afirmar que l'ecumenisme «és un treball que es fa sobretot en una dimensió espiritual, de pregària i d'amistat», i va apuntar tots els presents com a «veritables germans en la fe». «De tot això», va continuar dient el delegat diocesà d'Ecumenisme, «dono gràcies abundants a Déu, nostre Senyor».

Seguidament el pastor Josep Monells i el P. Joan García van oferir els seus testimoniatges en relació amb el lema «Pregueu sense parar» i l'ecumenisme. Monells, exdirector europeu del moviment Àgape, va iniciar el seu testimoni fent referència a santa Teresa de Jesús citant la cèlebre frase: «Entre pucheros anda el Señor», per al·ludir a l'oració contínua, en el dia a dia. El pastor va proposar Jesús com a «exemple perfecte de pregària que

supera tots els coneguts i que porta a la unitat amb el Pare, d'acord amb la seva Voluntat». Monells va valorar igualment el concepte de lloança en la pregària, entesa com a «càntic de lloança per la glòria de Déu», en la qual cal autoeducar-nos. Com Mons. González-Agàpito, el pastor Monells va coincidir a dir que «unitat és també afecte, diàleg, amistat».

El P. Joan García, president del Centre Teològic Ortodox de Barcelona de l'Institut Saint-Serge de París, va apuntar en la seva reflexió que «la túnica inconsútil de Crist seria un bon reflex de l'assemblea d'avui», tot afirmant que «l'Església de Crist és una». El prevere ortodox va destacar «l'egoisme inconscient» com l'origen humà de la divisió a l'Església. Per aquest motiu, cal «pregar sense parar, fent un exercici eficaç que fa que les ànimes s'enganxin a Déu i l'egoisme desaparegui per l'acció de l'Esperit Sant». «Demanem fermament a Déu, a la Mare de Déu, a tots

els sants, a santa Eulàlia i a sant Pacià, que ens ajudin a minvar el nostres particularismes i creixem en santedat», va concloure el representant ortodox.

«No podem prescindir de l'oració»

A continuació es va iniciar pròpiament la pregària ecumènica amb l'acte de reconciliació, una lectura de l'Antic Testament, un salm i la lectura d'un fragment de la carta als cristians de Tessalònica, llegit pels diferents responsables cristians. La proclamació de l'Evangeli es va fer cantada en rus pel P. Vladimir Abrosimov i llegida pel pastor Peter Jordan. En la lectura de l'Evangeli els assistents van poder escoltar la paràbola del jutge injust que acaba fent justícia a la vídua persistent (Lc 18,1-8).

El cardenal Martínez Sistach va afirmar en la homilia que «no podem prescindir de l'oració, perquè per nosaltres mateixos no podem alliberar-nos del pecat, que dificulta la propagació de la Bona Nova». Va recordar també les paraules del Concili Vaticà II que manifestaven «que la divisió de l'Església és dolorosa i un escàndol pel món». Per això, continuava el prelat, «tots els cristians ens hem d'unir en l'obra de l'ecumenisme» ja que, retornant al Concili Vaticà II, «tots els qui reconeixem a Déu u i tri en participen». Martínez Sistach va destacar també la «primacia de l'oració en comú a l'entorn del Senyor, que ens faci augmentar la consciència que existeixen més coses que ens uneixen que no pas que ens divideixen». Finalment va encomanar confiadament la unitat dels cristians a Maria, Mare de Déu, rememorant la seva intervenció a les nocces de Canà.

Un cop acabada l'homilia, la celebració va prosseguir amb una pregària lletànica demanant per totes les confessions cristianes, així com la jueva i musulmana. Abans de finalitzar l'acte es va fer una invitació a la pau i es va resar el Pare Nostre. Per finalitzar, el cardenal-arquebisbe va beneir l'assemblea, i el Cor de la parròquia de Santa Maria Reina va cloure l'acte cantant *Un sol Senyor*.

Mónica García

GIRONA

Trobada ecumènica «d'alt nivell»

FIGUERES.— La Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians va tenir a la diòcesi de Girona una trobada de les que es podrien qualificar «d'alt nivell», a la parròquia de la Sagrada Família de Figueres, on van pregar plegats el bisbe Carles Soler i el metropolita Iosif, amb seu a París i de qui depenen totes les comunitats cristianoortodoxes de l'Europa occidental i meridional.

Aquesta parròquia, en virtut d'un document signat pel bisbat i el metropolita el darrer mes d'octubre, cedeix locals als fidels ortodoxos romanesos perquè hi celebrin els seus cultes. Els cristians d'aquesta nacionalitat són molt nombrosos a la comarca de l'Alt Empordà i no disposaven de cap lloc de culte adient.

El dissabte 19 al capvespre l'església figuerenca es va omplir de gom a gom de fidels i la celebració es va iniciar amb les vespres ortodoxes seguides de la lectura d'un fragment de l'Evangeli de sant Joan, en el qual Jesús demana unitat a tots els seus creients.

Cal dir que aquestes lectures es van fer en romanès i català. Va seguir el Credo i el Parenostre, i mentre es feia aquesta darrera pregària els fidels van enllaçar les mans en un signe de fraternitat.

Com a record d'aquest acte el metropolita va lliurar una icona al bisbe Carles. També es van adreçar als fidels d'una i altra confessió, recordant tot el que ens uneix: un mateix Déu, un mateix Crist, un mateix Evangeli i un mateix desig de cercar camins vers una única comunitat.

A l'acte hi va ser present l'alcalde de la ciutat, Santi Vila, que també va parlar per felicitar-se de la trobada i de la voluntat acollidora de la societat empordanesa. La trobada va ser promoguda conjuntament pel rector de la parròquia, Mn. Taberner, i el pope Laurentiu, responsable de la comunitat ortodoxa romanesa a la comarca. Com a gest final els romanesos van oferir a tots els assistents un refrigeri a base de productes tradicionals de Romania que havien elaborat ells mateixos. (V.G.)

MALLORCA

Celebració interconfessional

PALMA.— La seu de Mallorca es va omplir de veus i d'accents diferents en la celebració interconfessional de pregària per la unitat dels cristians el 20 de gener. Hi van acudir els representants de les Esglésies ortodoxa, anglicana, luterana i evangèlica. La celebració va adoptar un caire especial ja que se celebrava el centenari de la iniciativa que ja tradicionalment congrega tots els cristians de Mallorca a la seu. Mn. Llorenç Alcina, delegat d'Ecumenisme, va insistir en la importància de l'ecumenisme espiritual i de «l'oració com a mitjà eficaç d'implorar del Pare la desitjada unitat en el seu fill».

Referent al lema del present any, Mons. Jesús Murgui, bisbe de Mallorca, recordant l'exhortació de l'apòstol Pau a pregar contínuament, va destacar «la sana obsessió de tants cristians al llarg del segle XX». En aquest sentit, el prelat va recordar també el P. Roger Schutz, fundador de Taizé, procedent de la tradició luterana: «Quantes ànimes anònimes han pregat sense defallir per aquesta causa! Quants avenços i beneficis els devem!» (C.S.)

Roca

www.roca.com

Inspired by water | | | | | | | | | | | | | | | | | |

En la festa del sant patró de la basílica, mort màrtir al segle III,

El rector de Sant Sebastià va acollir el cardenal.

El cardenal de Barcelona va viure amb il·lusió la cerimònia.

Moments abans de començar la celebració eucarística.

El cardenal de Barcelona esdevé titular de Sant Sebastià Ext

A pesar que a Roma el sol lluia des de primera hora del matí del 20 de gener passat, el fred hivernal era ben palès, possiblement a causa de la humitat d'una setmana plena de pluges. Tanmateix, força gent omplia els primers bancs de l'església de Sant Sebastià a les Catacumbes quan encara faltava mitja hora perquè comencés la presa de possessió de la titularitat d'aquesta basílica per part del cardenal de Barcelona, Lluís Martínez Sistach.

La celebració estava destinada als parroquians i fidels de la comunitat de l'església on sorgeixen les catacumbes més antigues de la ciutat, ja que es pretenia que en aquest acte participés la majoria de la comunitat parroquial, perquè posa en relleu la naturalesa del títol que té la parròquia i que es confia a un cardenal com a conseller i col·laborador del Bisbe de Roma i Successor de Pere. Tanmateix, no hi van participar només els parroquians de Sant Sebastià, sinó que també van començar a arribar-hi de seguida nombrosos catalans de Roma —preveres, religioses i laics— així com també personalitats de la comunitat espanyola de la Ciutat Eterna que volien demostrar el seu afecte envers l'arquebisbe barceloní.

El P. Orazio Castorina, rector franciscà de la parròquia de Sant Sebastià, va escollir el 20 de gener, festa del sant titular de la basílica, perquè és el dia patronal de la seva comunitat cristiana. El P. Castorina enllestia els darrers detalls de la basílica reparant ell mateix un llum que s'havia fos dins del magnífic pessebre que abelleix l'entrada de l'església. Una església amb una esplèndida façana de l'any 1613, obra de Giovanni Vasanio, construïda amb un pòrtic amb tres arcs que reposen sobre columnes jòniques de granit. El mateix Vasanio és l'autor del sumptuós sostre de l'interior de l'Església, un sostre de fusta que conserva la figura del sant màrtir titular de la basílica i els escuts dels cardenals que la van fer construir i restaurar. Entre les figures que ornem l'única solemne nau de l'església cal destacar l'estàtua de Sant Sebastià jacent, del segle XVII, obra mestra de Giorgetti sobre un dibuix de Bernini.

L'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, va entrar per la porta principal de la basílica poc abans de les 10, acompanyat pel provincial de l'orde dels frares menors franciscans, comunitat que regeix la basílica de Sant Sebastià, i on es va allotjar el cardenal barceloní per a l'ocasió. A l'interior de l'església, just traspasada la porta principal, l'esperava el P. Orazio Castorina, que li va lliurar un Sant Crist que el cardenal va besar. Després l'arquebisbe de Barcelona es va dirigir a la sagristia, on es va vestir amb els paraments litúrgics i la mitra per

a la celebració. Aleshores es va adreçar cap a l'altar acompanyat pel bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Joan Carrera.

La missa, presidida pel cardenal Martínez Sistach va ser concelebrada, a més de pels preveres esmentats més amunt, per una trentena de sacerdots que provenien de Barcelona, com ara els mossens Antoni Matabosch i Salvador Pié-Ninot; d'altres de la comunitat espanyola resident a Roma, com ara el director general de la Germandat de Sacerdots Operaris Diocesans, Ángel Pérez Pueyo; el rector del Pontifici Col·legi Espanyol, Mariano Herrera Fraile; el rector de l'església nacional espanyola, Mons. José Luis González Novalín; o el prevere escolapi matoroní Ramon Julià; i també per alguns frares franciscans de la comunitat de Sant Sebastià.

Una coral amb veus joves va celebrar l'ingrés del cardenal a l'altar i va donar inici a una cerimònia amb un ritu i unes orientacions de caràcter litúrgic i pastoral preparades per l'oficina encarregada de les celebracions litúrgiques del Sant Pare.

El P. Orazio Castorina va prendre la paraula per manifestar com el fet de fer participar el cardenal titular a la vida de la comunitat parroquial i convidar-lo a celebrar en aquesta església la sagrada litúrgia en ocasions d'especial solemnitat té la finalitat que «els fidels conservin el sentit del vincle espiritual que els vincula amb el seu cardenal i, a través d'aquest, amb el Summe Pontífex i Bisbe de Roma».

La figura de sant Sebastià

En la seva homília, el cardenal Lluís Martínez Sistach va dir que venia «de l'antiga i dinàmica Església diocesana de Barcelona» per celebrar l'eucaristia, «la font i el cim de tota la vida eclesial i cristiana». L'arquebisbe de Barcelona va dedicar la primera part del seu discurs a la figura de sant Sebastià, enllaçant-la amb les lectures de la litúrgia de la festivitat d'un sant que va morir màrtir perquè «entregà de forma cruenta la seva vida per donar testimoni de la fe cristiana», un testimoni que «visqué intensa-

L'església

El c

Nombrosos fidels van voler assistir a la presa de possessió del cardenal.

, el cardenal va instar els cristians a professar amb fermesa la fe

Barcelona extramurs

Nombrosos preveres van concelebrar l'Eucaristia.

La basílica de Sant Sebastià és una de les més importants de la ciutat.

El cardenal va presidir la celebració.

ment i amb radicalitat aquest servei d'amor».

El cardenal Martínez Sistach va recordar als fidels que sant Sebastià «aplicà a la seva vida les paraules de Jesús dirigides als seus deixebles: "Si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit." Ell va comprendre també que "els qui estimen la pròpia vida, la perden, i els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna". Perquè Sebastià —com l'apòstol Pau— no va viure ell, sinó que era Crist qui vivia en ell, fruit d'aquelles paraules de Jesús pronunciades després de la multiplicació dels pans: "Qui menja la meua carn i beu la meua sang està en mi i jo en ell"».

Segons el cardenal de Barcelona, «aquesta intimitat amb el Senyor li donava plena confiança, de tal manera que experimentava en la seva vida la veritat que la primera lectura ens ha comunicat: "Les ànimes dels justos estan en mans de Déu." Aquesta confiança li permetia de viure, malgrat les dificultats, en l'exercici de la llibertat religiosa i el perill de les persecucions, com Pau demana a tots els cristians: "Mentre vivim, vivim per al Senyor, i quan morim, morim per al Senyor, perquè en la vida i en la mort som del Senyor"».

Referint-se al martiri, l'arquebisbe va subratllar: «La vocació cristiana que hem rebut pel baptisme és una vocació martirial. Som testimonis de Jesucrist i hem de donar testimoniatge amb la nostra vida cristiana i amb l'anunci explícit de l'Evangeli del Senyor. Es tracta d'un martiri incruent, però el nostre seguiment joïós de Jesús ens disposa a donar la sang si cal.»

La vida de tot cristià ha d'influir en la seva quotidianitat, va remarcar el cardenal: «La nostra opció cristiana pel Senyor ha d'incidir en la nostra vida quotidiana, en les nostres actituds i decisions. Es tracta de viure una trobada personal amb Jesús i seguir-lo per tal d'estar amb ell, perquè, com ens ha dit l'Evangeli, si volem ser els seus servidors, hem de seguir-lo i serem on és ell.»

En aquest sentit, per al cardenal, cal «mantenir la nostra identitat cristiana» i per això va

demanar la intercessió de sant Sebastià tot afegint: «Enmig del creixent ambient de la nostra societat, marcada pel positivisme, el relativisme, la indiferència religiosa i el bloqueig a la transcendència, els cristians de convicció i de formació hem de mantenir els valors i els criteris de l'evangeli. L'Església ens ofereix la veritat sobre la vida humana, la persona, la família i la societat que forma part de l'humanisme cristià i de la doctrina social de l'Església.»

Els cristians davant de la cultura laicista

El cardenal va convidar els fidels a ser valents, a no tenir vergonya de confessar-se creients: «En la nostra societat hi ha actualment una mena de retraïment avergonyit per part dels cristians per manifestar-nos amb senzillesa com allò que som. Per què es produeix aquesta situació tan poc martirial? La modernitat ha escindit la vida de les persones entre privada i pública, deixant a la privada l'espai per expressar la subjectivitat creient i altres sentiments personals, com pretén la cultura laicista. Amb aquesta separació, la fe queda reclosa en la consciència, en la privacitat, i la vida queda buida de símbols i de ressorts espirituals, que són uns autèntics generadors de qualitat moral i d'humanització.»

En cap moment de la seva homília, el cardenal Martínez Sistach no va deslligar-ne el contingut del testimoni de sant Sebastià i dels màrtirs. Per això també va recordar com el martiri, la creu, no és vana, sinó que porta a la glòria de la resurrecció: «El màrtir cristià estima la vida i espera intensament la vida definitiva de la resurrecció gloriosa amb Crist.»

A continuació, el cardenal va donar constància de com «hem iniciat entre aquesta estimada parròquia i aquest servidor vostre unes relacions eclesials de comunió i de pregària. En la meua pregària sereu molt presents; confio també sempre en la vostra pregària». Va fer també una referència a la diòcesi de Barcelona palesant com «la consciència de romanitat de l'Església diocesana de Barcelona ha estat una caracterís-

tica fortament arrelada en la nostra terra. En la professió del Credo en català, es va introduir, en els segles XVII-XVIII, l'adjectiu "romana" per qualificar l'Església: "Creiem en l'Església santa, catòlica, apostòlica i romana." Aquest títol que el Sant Pare m'ha confiat, en el lloc on es venera la memòria dels apòstols Pere i Pau, contribuirà a intensificar la nostra comunió amb la seu de Pere, el bisbe de Roma. A això, cal afegir que la devoció a sant Sebastià, màrtir, està molt estesa i són moltes les parròquies de les diòcesis de Catalunya que el tenen com a patró».

La celebració litúrgica va comptar també amb la presència d'autoritats civils, com l'ambaixador d'Espanya davant de la Santa Seu, Francisco Vázquez, acompanyat per la seva dona, als quals el cardenal va agrair públicament la seva presència. El cardenal, en diferents ocasions, també es va mostrar molt agraït amb la comunitat franciscana, amb els parroquians i amb els fidels vinguts d'arreu per a l'ocasió. Presents a la cerimònia, sense concelebrar, hi havia figures eclesials de la comunitat catalana a Roma com el P. Josep Maria Benítez i Riera, ocupat aquell dia també amb el que representava l'elecció del nou preposit general de la Companyia de Jesús.

En acabar la cerimònia litúrgica, es va oficialitzar la presa de possessió del títol de cardenal de la basílica de Sant Sebastià Extramurs amb la lectura del document oficial vaticà i amb la signatura per part del cardenal Lluís Martínez Sistach d'aquest document, revalidat també pel P. Orazio Castorina.

La trobada comunitària també va consistir en una peregrinació a les catacumbes que sorgeixen sobre la basílica de Sant Sebastià Extramurs.

La comunitat parroquial havia preparat un refrigeri al refectori dels franciscans per celebrar l'acte juntament amb l'arquebisbe de Barcelona, un acte amb el qual els parroquians van demostrar tot el seu afecte per un cardenal molt benvolgut a Roma.

Marta Nin

Moment en què es feia oficial la possessió del títol.

El cardenal va signar el document de presa de possessió.

L'església conserva les relíquies de sant Sebastià.

Barcelona

Noces d'or sacerdotals de Mn. Miquel Rodríguez

■ El president de Conesti ha dedicat la seva vida als més desfavorits

BARCELONA.— El 22 de desembre passat Mn. Miquel Rodríguez Sala, president de l'associació cultural cristiana Conesti, va celebrar les seves noces d'or sacerdotals al Seminari Conciliar de Barcelona, que va comptar amb la presència de més d'un centenar d'amics i coneguts del carismàtic capellà. Entre els

assistents a l'emotiu homenatge hi havia l'expresident de la Generalitat de Catalunya Jordi Pujol, guardonat fa uns quants anys amb la Medalla Conesti pels seus valors humans i cristians, que va agrair públicament la immensa tasca i dedicació social de Mn. Miquel Rodríguez.

Mig segle després de la seva ordenació sacerdotal, que va tenir lloc l'any 1957 a la catedral de Vic, Mn. Miquel Rodríguez manté encara encesa la il·lusió que el va portar llavors a superar les enormes dificultats que se li presentaven davant la crida del sacerdoci. Fins a cinc vegades va estar durant la seva adolescència a prop de la mort, una d'elles quan ja era seminarista al convent de la Gleba. Amb l'ordenació presbiteral Mn. Miquel Rodríguez feia realitat un somni que encara avui l'omple d'entusiasme. «Arribar a cantar missa va ser un miracle —assegura Mn. Miquel—. L'ideal i la il·lusió del sacerdoci ha marcat sempre la meua vida, tot i les moltes dificultats, incomprensions i injustícies que he hagut de patir.»

Una de les primeres eucaristies que Mn. Miquel Rodríguez va presidir va ser al cim de Matagalls, lloc estimat i venerat per Mn. Cinto Verdager, fill com ell del municipi osonenc de Folgueroles: «En la meua vida sacerdotal m'ha semblat sempre que Mn. Cinto, que nasqué tres portes més avall d'on jo vaig néixer, m'acompanyava i em donava la mà. En el seminari, en les parròquies, en la primera missa i en el 50è

Mn. Miquel Rodríguez, al centre, amb Jordi Pujol, durant la celebració dels 50 anys de sacerdoci.

aniversari, el tinc sempre al meu costat.»

Contagiats pel testimoni sacerdotal del rector del seu poble, Mn. Miquel Rodríguez va iniciar el seu ministeri a Campdevàrol, Santa Maria d'Igualada i Siuret. Després va anar a Sant Llorenç Savall, a Olost i a

Artés. Novament a Sant Llorenç Savall va ser nomenat l'any 1980 rector de la parròquia, tasca que compaginava amb l'ofici de practicant. Després de més de 20 anys de ministeri al bisbat de Vic es va traslladar fins a Barcelona mogut per les grans necessitats materials i espirituals que la gent vivia a la capital. I molt aviat va començar la seva tasca social, primerament amb l'apostolat de la salut. Acabat d'arribar a Barcelona, va crear

el Grup Sant Martí de Porres d'Amics de Vells, Malalts, Minusvàlids i Terminals. Mn. Miquel Rodríguez, que sabia molt bé el que era la malaltia, convocava aplecs, organitzava multitudinàries uncions de malalts i celebrava grans festes amb l'ob-

jectiu de donar a aquestes persones nous motius d'esperança.

La seva gran obra social a Barcelona va néixer l'any 1982 amb l'associació Conesti (Conèixer i estimar), mentre exercia com a prevere adscrit a la parròquia de la Medalla Miraculosa. La presència cada vegada més gran d'immigrants a la ciutat i la seva dramàtica situació social el va portar a impulsar un espai de trobada i ajuda a aquells que estaven més desfavorits. També els vagabunds, els marginats i els més pobres del Raval hi tenien cabuda. Conesti va esdevenir un lloc de caliu i fraternitat per a aquells que no tenien res. Durant els seus 25 anys de vida, celebrats recentment, l'associació encapçalada per Mn. Miquel Rodríguez ha atès prop de 16.000 persones. «Han estat 25 anys ajudant els qui més ho necessiten —assenyala el seu president—. En els últims anys hem acollit sobretot sud-americans amb problemes i els hem ajudat a arreglar papers i trobar feina.»

Als seus 75 anys, Mn. Miquel Rodríguez encara té forces per impulsar nous projectes i iniciatives en favor dels immigrants i dels més desfavorits. La darrera i més agosarada ha estat la recuperació de masies rurals abandonades. Tot i les dificultats inicials, s'han recuperat 13 masies, amb famílies senceres d'immigrants que hi viuen gràcies a un lloguer assequible i la possibilitat de treballar-ne la terra.

Juntament amb seva forta implicació en l'acció social de la ciutat, el president de Conesti ha tingut també temps en els últims anys per escriure un parell de llibres: *Quin sentit té per a vosatres la vida?* (2006) i *¿Por qué hay tan poca felicidad auténtica en la vida?* (2007). Totes dues obres reflecteixen la seva manera d'afrontar la vida, amb constància i disciplina, i de lliurar-la als altres amb gratuïtat, especialment des del seu ministeri sacerdotal.

Samuel Gutiérrez

La catedral honora sant Ramon de Penyafort

BARCELONA.— Com és ja tradició, el 7 de gener passat es va celebrar amb tota solemnitat la festivitat de Sant Ramon de Penyafort a la catedral basílica de Barcelona, de la qual el sant dominic va ser canonge. La jornada es va iniciar a les 9.00 del matí a l'altar on hi ha el seu sepulcre, amb la celebració solemne de l'Eucaristia, presidida per Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, i concelebrada pels canonges de la catedral, els pares dominics, membres del Tribunal Eclesiàstic i el rector de Sant Ramon de Penyafort. Entre els assistents destacava la nombrosa representació de membres de l'Associació d'Amics i Devots del Sant, especialment advocats que honoren el seu patrocini, com ara Eugeni Gay, membre del Tribunal Constitucional; Ramon Blasi, regidor de l'Ajuntament de Barcelona; Xavier Puigdollers, president de l'Associació d'Amics i Devots de Sant Ramon; i altres membres de la junta, com Rafael Sánchez Núñez, Xavier Campà o els germans Manuel i Agustí Rucabado.

El canonge Xavier Bastida, responsable de la capella de Sant Ramon, va adreçar unes paraules inicials, tot convidant a

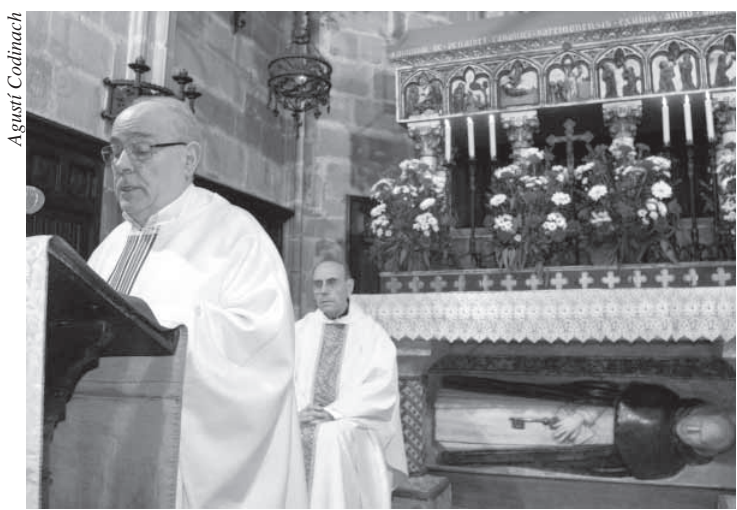
seguir les petjades del sant vilafranquí en la seva doble vessant de frare dominic, senzill, servicial i amb esperit de consell, i de col·laborador immediat de les altes instàncies eclesials en una època de gran problemàtica i incidència de l'Església en la vida pública i social. «Com a home de Déu —va dir el Dr. Bastida—, animat per l'esperit de sant Domènec, va saber harmonitzar les dues situacions, servint Déu i els germans. És un repte per a nosaltres seguir el seu exemple en les nostres circumstàncies, d'una banda tan distants però de l'altra que requereixen no menys esforç de fidelitat.»

Durant l'homilia, que va anar a càrrec del P. Juan José Gallego, prior del Convent dominic de Santa Caterina de Barcelona, va glossar la figura i la vida d'aquest sant dominic tan estimat arreu de Catalunya. «M'atreveixo a dir —va expressar el P. Gallego— que sant Ramon no és només el català més universal de tots els temps, sinó que també és un dels representants més genuïns del famós seny català.» I va acabar dient: «Que sant Ramon continuï beneint la nostra ciutat, el poble de Catalunya i el nostre senyor cardenal en aquest primer any de cardenat, el Capítol

Catedral, l'Associació d'Amics de Sant Ramon i l'orde dominic, especialment a Catalunya.»

Amb la veneració de la relíquia de sant Ramon de Penyafort es va tancar la celebració matutina. Tot seguit va tenir lloc al claustre de la catedral la tradicional xocolatada de Sant Ramon de Penyafort, un moment per a compartir inquietuds i projectes de l'associació d'amics i devots. Van assistir també algunes de les personalitats catalanes que tenen la Creu de Sant Ramon de Penyafort, concedida pel Ministeri de Justícia.

La jornada va continuar a la tarda amb la celebració, a les 19.00 h, de la missa conventual de Sant Ramon de Penyafort, precedida pel rés de Vespres. Va presidir la cerimònia Mn. Joan Guiteras, degà del

El P. Gallego va pronunciar l'homilia i Mons. Pere Tena va presidir la celebració.

Capítol Catedral, que en la seva homilia va recordar novament les virtuts del sant i va fer-ne aplicació a la situació actual. Va presentar el sant dominic com a figura pròxima i entranyable, segons es dedueix de la devoció popular al seu sepulcre en la catedral de Barcelona. La celebració eucarística va acabar amb una processó fins a l'altar de sant Ramon i novament veneració de la seva relíquia. (C.C.)

Sant Antoni Abat: benedicció, festa i tradició

Tarragona

Falset celebra la tradicional Encamisada

No deixa de ser encisador comprovar com malgrat els canvis socials, antropològics, econòmics, lúdics i de tota mena que la nostra societat va experimentant, tant al camp com a les grans ciutats, les tradicions perduren en el temps i fins i tot són any rere any més participades.

És el que passa amb la festa de l'Encamisada que la capital de comarca del Priorat, Falset, celebra cada any en honor de sant Antoni Abat i que viu i prepara amb gran intensitat. Durant dos dies els falsetans reculen en el temps, homes, dones, nens i nenes s'engal·lenen amb les vestimentes tradicionals, guarneixen els carros i les cavalleries i es disposen a desfilar pels carrers de la població, amb la imatge i el pendó de Sant Antoni tancant la comitiva. Les espelmes fa dies que es mantenen enceses davant de la imatge de sant Antoni que presideix un dels carrers del poble i davant de la qual els participants a la desfilada criden amb força «Visca sant Antoni!».

Un dels dies en què l'església parroquial de Falset viu una autèntica allau humana és justament durant la festa de Sant Antoni. Moltes persones volen honorar així el sant però també gaudir de l'espectacle de veure

Grans i petits es guarneixen amb les vestimentes tradicionals.

com es balla la tradicional Jota de Falset a l'interior de l'església. Davant de la multitudinària assemblea, el diumenge 20 de gener el rector es va adreçar molt especialment en l'homilia a les persones que no s'acosten habitualment a l'església però que tampoc no volen renunciar a les seves arrels cristianes. Mn. Santiago Soro no va amagar la seva admiració per la devoció que el poble de Falset manté per sant Antoni i pel seguiment massiu d'una festa de profundes arrels cristianes. Al final de la missa es van beneir els tradicionals panets de Sant Antoni. (Carme Munté)

Tortosa

Festa a l'ermita de l'Aldea

A molts pobles de la diòcesi de Tortosa, amb una tradició eminentment agrícola, se celebra amb esplendor la festa de Sant Antoni Abat. Un lloc característic i emblemàtic on es fa una festa tradicional és l'ermita de la Mare de Déu dels Prats, a l'Aldea. Va ser el 20 de gener passat quan un nombrosíssim grup de fidels omplien l'ermita per celebrar la festa de Sant Antoni i les noces de plata i d'or dels matrimonis que s'havien casat a la parròquia.

La tradició es remunta a temps antics. Al retaule de l'altar major de l'ermita de l'Aldea, dedicat a la Mare de Déu dels Prats o de l'Aldea, també hi ha la imatge de sant Antoni, signe de la gran devoció que en aquests paratges i pobles se li té des d'antic. És una zona que durant molts anys ha tingut en l'agricultura l'únic mitjà de subsistència i que ara, encara que en menor importància però en major quantitat, continua sent una zona de cultiu d'arròs, d'hortalisses, de fruites...

El dia anterior els membres de la Confraria de la Mare de Déu ja van passar la tarda i part de la nit

preparant l'església, la imatge del sant, el menjador, el bar... perquè l'endemà, a primer hora, ja acudeix gent a començar la festa i a participar a la missa de les dotze. Tots mudats, especialment les parelles que celebraven aquest any els 25 o els 50 anys de casats i que, una mica atapeïts, es van situar al presbiteri de l'ermita. La missa, cantada per la Coral Parroquial, va ser una acció de gràcies a Déu pel do de la família i d'aquella trentena de matrimonis que han perseverat durant aquests anys enmig d'alegries i d'esperances però també de dificultats i de penes. També l'Eucaristia va ser el moment de demanar la intercessió de la Mare de Déu a favor de totes les famílies del poble i d'arreu del món i de demanar, com no podia ser d'una altra manera, la intercessió de sant Antoni per l'agricultura i la natura que ens envolta i que hem de cuidar i protegir.

Després de la missa, va tenir lloc la benedicció d'animals a la porta de l'ermita, davant de la torre templer: gossos, cavalls, tortugues, ocells... i acte seguit la processó al voltant del santuari amb la imatge del sant portada per alguns dels «nuvis» de fa 25 anys. El darrer acte consisteix a plantar dos arbres! Un per als qui celebren els 50 anys i l'altre pels qui celebren 25. D'aquesta manera s'ha anat repoblant el voltant preciós i insòlit d'aquesta bella ermita.

El bon dinar d'aquell dia, preparat amb cura i afecte pels membres de la Confraria de la Mare de Déu, va ser tan nombros que, com que no hi cabien al menjador, es van haver d'instal·lar més taules a la plaça de bous que hi ha al recinte del santuari. (Víctor-Manuel Cardona)

La festa es va viure amb especial emoció.

Urgell

Sant Antoni Abat, el monjo

Són moltes les parròquies del nostre bisbat d'Urgell que honoren amb particular devoció la memòria de sant Antoni Abat, el dia 17 de gener. Considerat el patró de la pagesia i dels animals domèstics, la devoció a aquest sant està molt estesa al nostre bisbat donat que molts pobles viuen de l'agricultura i la ramaderia. D'aquesta manera, són moltes les parròquies que celebren l'Eucaristia a llaor de sant Antoni Abat, recordant la vida d'aquest gran sant del segle III.

Va ser el monjo més il·lustre de l'antigor. Natural d'Egipte, la tradició ens diu que un cop morts els seus pares reparteix els béns als pobres i es retira al desert per seguir més de prop el Senyor en la pobresa, l'austeritat i la pregària. Al desert venç les temptacions de l'enemic. Fa de mestre i pare espiritual a tots els qui li demanen consell. Mor l'any 356.

Conta una llegenda que sant Antoni, que s'havia retirat a fer d'ermità al desert, va aconseguir, entre d'altres miracles, guarir un porquet que era esguerrat. D'ençà d'aquell dia, l'animal el va seguir per tot arreu. Per aquesta raó, en moltes imatges es representa sant Antoni amb el garrí als peus.

El patronatge de sant Antoni és, en general, sobre tots els animals domèstics. Més específicament, però, es refereix als animals de treball: cavalls, ases, mules, bous i també als porcs i a les aus de corral; és a dir, els animals que tenen una utilitat per a l'economia domè-

La benedicció dels animals té molta tradició als nostres pobles.

tica. Gossos, gats i altres animals de companyia han agafat darrerament el protagonisme a mesura que anaven desapareixent els animals de feina.

La benedicció dels animals té molta tradició als nostres pobles: una forma d'antiga tradició a l'hora de beneir els animals és portar, de bon matí, la imatge del sant a la plaça al costat de la foguera. Els animals són conduïts a aquest indret i els fan donar tres tombos al voltant de la imatge del sant, passar també pel davant de la foguera, per acabar fent una ofrena al sant. També és costum en altres pobles fer la cercavila amb els animals després de la benedicció.

Un altre dels costums típics d'aquesta festa és la benedicció i posterior repartiment de la calderada de Sant Antoni (una gran escudella que es dona a tastar entre tots els assistents als actes). L'escudella és el plat típic de la diada de Sant Antoni.

Un altre acte molt popular i que es porta a terme a molts llocs és la benedicció dels panets de Sant Antoni, que es beneeixen acabada la celebració de l'Eucaristia i es reparteixen entre tots els fidels. Aquest és un signe de la comunió de béns espirituals i materials que els cristians hauríem de tenir. (David Codina)

Girona

Creix el nombre de visitants a la catedral

■ El 2007 van superar els 260 mil i s'han fet inversions que superen els 40 mil euros

GIRONA.— La catedral de Girona va acollir l'any 2007 un total de 262.389 visitants amb un increment del 4,38% respecte de l'any anterior, segons dades oficials facilitades pel president del Capítol, el canonge Mn. Jaume Julià. D'aquests visitants, 57.036 no van abonar els drets d'accés (el 21,7% del total).

Per primera vegada s'ha pogut establir un referent per nacionalitats: el 19,18% són catalans, el 14,54% francesos, el 13,2% de l'Estat espanyol, el 9,25% del Regne Unit, el 9,19 d'Itàlia, el 7,97% d'Alemanya, el 6,76% d'Holanda, el 3,01% de Rússia i el 2,91% dels Estats Units. Es considera notable la presència de visitants russos, igualment s'incrementen els procedents de l'Europa de l'Est.

Els grups de visitants escolars que ho sol·liciten tenen sempre l'accés gratuït si procedeixen de centres de l'àmbit territorial de la diòcesi o de la demarcació que, com és sabut, no coincideix amb la diocesana (la demarcació de Girona inclou parròquies de tres bisbats: Girona, Vic i Urgell, i el Maresme Nord pastoralment depèn de Girona). Concretament el 2007 van ser 114 els grups gratuïts, dels quals 88 es van acollir també a les activitats didàctiques que s'hi ofereixen.

En la presentació de les xifres de la catedral corresponents a l'any anterior es va oferir també el resum de les accions en l'àmbit de la restauració i conservació del gran i variat patrimoni artístic que s'inclou a la seu gironina. Algunes d'aquestes accions eren iniciades l'any 2006 i van culminar el següent, com la restauració del retaule de la Mare de Déu de Bell-Ull. L'adaptació i construcció de vitrines del Tresor de la Catedral es va completar amb la senyalització interior, es va lliurar al Capítol el Pla de Seguretat, també es va millorar el sistema d'il·luminació de les vitrines d'una de les sales capitulars així com el sistema expositiu del Tapís de la Creació, es va completar la restauració de la cartografia més antiga de l'arxiu i es van lliurar tres bancs del segle XVIII totalment restaurats.

El 2007 es van iniciar els treballs de restauració dels quadres *Santa Maria Magdalena* i *Martiri de Sant Esteve*, que

es porta a terme al Centre de Restauració de Béns Immobles de la Generalitat a Valldoreix, es va procedir a la neteja i restauració de la Mare de Déu Romànica que s'exposa a les sales capitulars i de sis plànols antics de l'Arxiu Capitular.

Tota aquesta acció ha suposat una inversió (excloses les despeses computades el 2006) de 40.625,01 euros. El Capítol hi ha aportat 15.639,73 euros i s'han rebut subvencions i esponsoritzacions per valor de 24.985,29 euros.

Acció cultural

La catedral s'entén també com un centre dinamitzador de l'art i de la cultura. En aquest sentit ha acollit 20 concerts, organitzats per entitats públiques o privades i en llocs diferents: escales, nau i claustre.

S'han cedit peces per a quatre exposicions, dues internacionals i dues més de locals i s'ha participat en projectes artístics i culturals amb tres corporacions: la Junta d'Andalusia, el centre suís Abegg-Stiftung de Berna i la Karls Eberhard Universität de Tübingen (Alemanya). Aquestes participacions s'han compensat amb aportacions tècniques i d'estudis sobre les peces interessades.

La tasca pendent

Com va reconèixer el president del Capítol, hi ha molts projectes pendents. Possiblement el més important és la restauració de la façana nord, que inclou també un finestral que resta sense vitrall. Està inclòs al Pla de Catedrals del Ministeri de Cultura. El Capítol ha finançat i lliurat el projecte corresponent i es podria licitar i adjudicar en el decurs d'aquest any. Igualment es treballa per trobar un espònsor per restaurar la capella dels Dolors, com ja es va fer amb la de Santa Anna, però, de moment no es pot fixar cap calendari. Properament es procedirà també a restaurar alguns graons de l'escalinata que van quedar malmesos per una acció vandàlica i que els responsables s'han compromès a finançar. Estan pendents de disposar de la pedra corresponent.

També es disposa d'un estudi fet per la Universitat de Girona sobre la situació de part del claustre romànic per a una possible integració en l'esmentat pla de catedral del Ministeri. Així mateix, segueixen els estudis entorn de dos temes llargament debatuts: el possible trasllat de l'orgue (actualment al mig de la nau central) i el futur de les reixes que envolten l'altar major. Aspectes tècnics, artístics, litúrgics i de seguretat que s'han d'equilibrar aconsellen continuar treballant en aquest sentit sense pressures, a fi que es puguin presentar propostes viables. Els molts segles de vida de la catedral de Girona fan que les obres de la seu puguin tenir aquesta perspectiva temporal prou diferent de les habituals.

Víctor Gay

La diòcesi comença a formar els seus primers diaques permanents

GIRONA.— La diòcesi de Girona integrarà per primera vegada diaques permanents segons ha informat Mn. Joan M. Amich, responsable d'aquest nou servei pastoral. D'ençà de l'arribada a Girona del bisbe Carles Soler, que a Barcelona tenia cura dels diaques permanents de l'arquebisbat, es va promoure el seu establiment. Instaurat formalment per mitjà d'un decret episcopal datat el 31 de gener del 2005, en el decurs dels dos darrers anys s'han establert contactes amb 27 persones. D'aquestes, 15 no han iniciat el procés de preparació, ja sigui perquè no tenien el perfil requerit (10 casos) o perquè ells mateixos no han vist viable la proposta del diaconat. Finalment són 7 els candidats que iniciaran en poc temps la seva formació.

Segons Mn. Amich, els candidats te-

El bisbe i el vicari general de Girona amb els diaques permanents de l'arxidiòcesi de Barcelona en una visita al santuari de la Mare de Déu dels Àngels el 2005.

Un cop acabat, els que l'han seguit podrien ser admesos oficialment com a candidats al diaconat.

Rebran una formació que els permetrà aprofundir en temes com la vocació cristiana amb la seva especificitat diaconal o els ministeris de l'Església; el discerniment espiritual i el treball pastoral. Es combinarà el seguiment personalitzat i el treball en grup a fi que els participants se sentin una comunitat en procés. En algunes d'aquestes trobades hi participaran també les esposes dels candidats.

També s'ha confirmat que actualment a la diòcesi de Girona cinc persones més d'edats compreses entre els 40 i els 50 anys es troben en l'etapa d'estudi i maduració d'una possible vocació al diaconat permanent. El pla de formació del diaconat, a més d'aquest curs propedèutic, s'allarga tres anys més de formació teològica i continua després de l'ordenació. Una vegada aquests set primers candidats finalitzin aquest curs, els que l'han seguit podran ser admesos oficialment al diaconat permanent. (V.G.)

Lleida

Acte de cloenda del Cicle de Nadal

■ L'alcalde de la ciutat de Lleida va felicitar «Catalunya Cristiana» pel seu ressò informatiu

LLEIDA.— L'alcalde de Lleida, Àngel Ros, va felicitar públicament el setmanari *Catalunya Cristiana* pel seu ressò dels actes del Cicle de Nadal celebrats a Lleida. La intervenció de l'alcalde va tenir lloc en l'acte de cloenda del Cicle de Nadal, organitzat per l'Agrupació de Pessebristes, celebrat el matí del diumenge 13 de gener.

L'alcalde també va felicitar l'entitat pel magnífic Cicle de Nadal i va agrair l'esforç i treball de promocionar la tradició cristiana del pessebre a la ciutat de Lleida i també per tenir cura de la tradició dels Fanalets de Sant Jaume, «fent més humana i sensible la nostra ciutat», va dir l'alcalde.

El president de l'Agrupació, Àngel León, en el seu parlament, va manifestar la seva satisfacció pel nombre de pessebres que han concorregut als dos concursos convocats per l'entitat en aquest Nadal, amb un total de 120 inscripcions. Aquesta xifra representa un increment d'un 10% de concursants més que en l'edició anterior. En aquest sentit, va agrair el suport de les institucions que fan possible que cada any el pessebre sigui present i viu en el Nadal de la ciutat de Lleida.

El consiliari de l'entitat, Mn. Vicenç Alfonso, que va representar el bisbe Xavier Salinas en aquest acte, va destacar del Cicle de Nadal el pregó de la periodista Paloma Gómez Borrero i l'encert d'instituir a la ciutat de Lleida la benedicció dels Nens Jesús dels pessebre, una tradició de la ciutat de Roma trasllada ara a Lleida i

El pessebrista Josep Figueras va rebre una placa de reconeixement.

que se celebrarà cada any el tercer diumenge d'Advent, anomenat diumenge *gaudete*. També va anunciar la propera peregrinació per la ruta de Sant Pau, organitzada per l'entitat amb motiu de l'Any Paulí. L'any passat es va peregrinar a Terra Santa.

El director de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, l'historiador i professor de la UdL Joan Busqueta, va manifestar la seva adhesió a la tradició pessebrista de Lleida, alhora que va fer memòria de la història del pessebre, recordant com va ser sant Francesc d'Assís qui l'any 1223 va muntar el primer pessebre: «Una tradició que cal conservar i potenciar», va dir.

L'acte es va iniciar amb l'actuació de la Coral Naixent i Rondalla els Amics de l'Art, de la Fundació Viure i Conviure de l'Obra Social de la Caixa Catalunya, que sota la direcció de Josep M. Serrando Codina va oferir un breu concert musical.

la Mariola, que cada any fa Virgilio del Olmo, que va rebre el primer premi. El segon va ser per a un altre pessebre monumental, el de la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè dels pares mercedaris, construït pel rector, el P. Joaquim Millan. El tercer premi va ser per al diorama del pessebre instal·lat a l'accés a la cripta del santuari de Santa Teresina, dels pares carmelites de Lleida.

També va rebre el primer premi del grup de pessebres monumentals el que cada any fa Josep Figueras a la residència Joana Jugan de les Germanetes dels Pobres i que enguany compleix el XXV aniversari. Per aquest motiu el constructor i les germanetes van rebre una placa commemorativa.

L'acte, solemne i alhora multitudinari, va acabar amb la interpretació de la cantata *El trencanous i el Rei dels Rats*, un conte de Nadal amb música de Douglas Coombes, interpretada per uns 200 infants pertanyents a cinc grups corals infantils de la ciutat, que van posar un colofó d'esperança i de joia a l'acte de cloenda del Nadal a Lleida.

Jordi Curcó

Celebració de la Jornada Mundial de l'Immigrant

LLEIDA.— Prop de mig miler d'immigrants es van aplegar el matí del 20 de gener a Lleida per tal de celebrar la Jornada Mundial de l'Immigrant, organitzada pel Secretariat diocesà d'Atenció Pastoral als Immigrants.

La trobada va tenir com a escenari la sala d'actes del Col·legi Maristes Montserrat, on a partir de les deu del matí van anar arribant col·lectius d'immigrants romanesos, en la seva majoria, i també d'altres orígens, com hispanoamericans de diverses nacionalitats i africans.

L'acte central de la trobada va ser la celebració d'una Eucaristia presidida pel vicari de Pastoral de la diòcesi de Lleida, Mn. Josep A. Jove, i concelebrada pel director del Secretariat d'Atenció als Immigrants, Mn. Joan Mora, i el romanès P. Adrià Burca. Per la seva part, el romanès ortodoxos van celebrar la seva litúrgia a la capella del col·legi presidida pel P. Daniel Simón.

Els infants, amb vestits típics dels seus països, van ser protagonistes de la trobada.

Tot seguit, al mateix saló d'actes va tenir lloc un festival folklòric amb música i dansa dels països representants protagonitzat principalment pels infants. La trobada va acabar al pati del col·legi amb un aperitiu on es van poder degustar productes i elaboracions de rebosteria típics de cada país. Cants i danses van servir també per posar cloenda a una trobada que ha estat qualificada del molt intensa i positiva pel director del Secretariat d'Atenció Pastoral als Immigrants. (J.C.)

Regal de Nadal i regala Claret
Tel. 93 422 00 00 - Fax 93 422 00 01 - E-mail: info@claret.cat
www.claret.cat

Els deu manaments
Camins vers la llibertat
Aquesta obra és una guia per al catàleg de produccions i presentacions, així com pel·lícules de l'ètica cristiana que camina vers la llibertat, integrats a la pràctica quotidiana com una ajuda vital.
Col. Barriada. 144 pàg.

La pregària de la porta
Pregàries i suggeriments per a col·lectius de pregària per a famílies amb infants fins a 14 anys, així com de pregària de grup al matí. Inclou un CD-ROM amb materials de suport.
Col. A Col·lectiu. 144 pàg.

La vida en abundància
La fragilitat vital de l'home, l'impacte dels "peligresos diàstemes", demostren fins a quin punt la fragilitat de Déu actua i transforma la fragilitat humana, trobant-se amb la vida.
Col. Barriada. 144 pàg.

Vida Creixent

El consiliari diu...

El grup

Tots els que formem part de Vida Creixent pertanyem a un grup en el qual fem les trobades o reunions. Pertànyer en aquest grup concret és molt important. El grup té unes funcions que, si les compleix, poden donar molts fruits.

Analitzem-les. El grup no ha de ser gaire nombrós, de 12 o 15 persones com a màxim. Així, cada persona se sent més del grup per aportar-hi el que viu o sent segons el temari tractat.

S'han d'esforçar a conrear l'amistat, car el grup creix si tots els que en formen part se senten units. Cosa que no vol dir que hagi de ser un grup tancat. Cal que sigui obert, car el testimoniatge ha de ser una de les qualitats de cada grup. Hi ha grups que són més de 30 persones. Aleshores és molt difícil que hi hagi intercanvis i que es visqui allò de què es parla. En aquests grups moltes vegades només hi ha una persona que parla mentre les altres l'escolten amb més o menys atenció.

Cada membre del grup ha d'anar a les trobades havent preparat el tema per tal d'aportar allò que realment es pot transformar en vida. En aquests grups nombrosos, proposaria que comencessin tots junts fent la pregària i que, després, es dividissin per fer el tema. D'aquesta manera,

podrien preparar el tema i posar-lo en comú. Podria ser la manera que de mica en mica anessin travant més amistat i posessin els fets de vida més en comú.

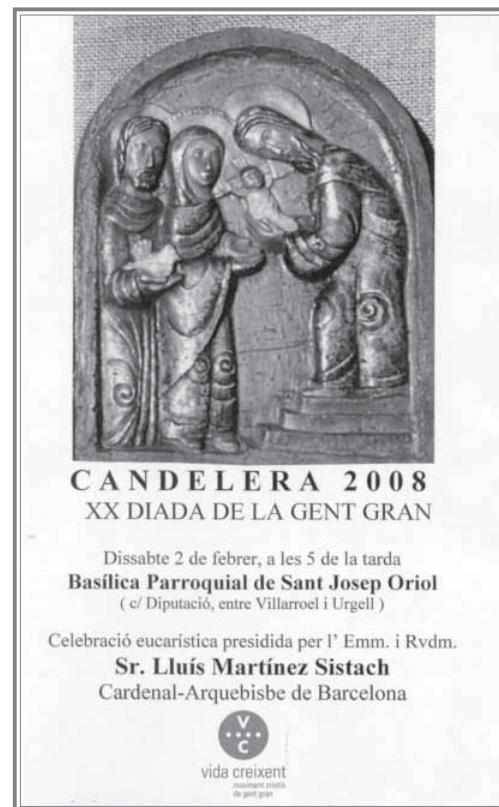
A més del tema, en cada reunió d'estudi s'han de tenir presents els punts de reflexió i els reptes. Aquests punts s'han de tenir molt en compte. Jo aconsellaria que cada persona anés al grup havent llegit i preparat aquests punts i reptes. Si es fa així, les reunions del grup seran cada vegada més profitoses.

Els grups que teniu la sort de tenir el consiliari és convenient que ell no porti la reunió. Cal que l'animador sigui el que condueixi el grup i que el consiliari hi intervingui quan sigui convenient per aclarir o orientar en algun punt. També pot ser convenient que el consiliari i l'animador es vegin per preparar la trobada de grup.

El grup s'ha d'anar convertint en comunitat de fe, centrada en Jesucrist. Aquesta comunitat ha d'estar centrada en la vida personal, acceptant la societat en què vivim i tenint actituds acollidores, car els cristians som membres de la comunitat humana.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

Nou curs 2007-2008

El mes de setembre hem començat un nou curs de Vida Creixent amb el temari *Seguir Jesús per quedar-se amb ell, fent Església*. Com cada any proposem uns temes perquè ens ajudin a reflexionar a nivell personal i després a nivell de grup. Per exposar els nostres criteris i experiències, escoltar els dels altres i junts arribar a conclusions per portar-los a terme.

Com ens diu l'autor, els temes del curs tenen unes característiques d'informació i de formació que ens poden ajudar a cercar el veritable compromís i donar un sentit a la nostra vida, descobrint quin és el projecte de Déu i la missió de l'Església. Són temes senzills, però que cal preparar i estudiar en profunditat.

La formació és molt important per créixer espiritualment i culturalment. Els cristians som seguidors de Jesús, de la seva manera de pensar i d'actuar. Per tant, és necessari i imprescindible conèixer bé el missatge de l'Evangeli, interioritzar-lo per després donar-ne testimoni amb els nostres fets i actituds.

Vivim en un món complex on són molt necessàries les conviccions fermes i profundes i nosaltres tenim la gran sort de creure, estimar i confiar en el Déu que Jesús ens va ensenyar que ens estima. Aquesta joia i alegria l'hem de viure i comunicar a les nostres famílies, amics, grups i comunitats parroquials. El cristià s'ha de convertir cada dia, veure i viure la vida cristiana com un servei a tots els nostres germans.

Vida Creixent no és cap organització, és un moviment on tots som necessaris per mantenir els nostres grups, ampliar-los si és possible i obrir-ne de nous. En aquest servei tots podem posar-hi el nostre granet de sorra. És la nostra obligació com a cristians anar creixent amb l'amistat, l'espiritualitat i l'apostolat. Desitjo que aquest curs sigui enriquidor i venturós per a tots els que formen part d'aquest moviment que tant estimem.

S. Òliba

Bisbats de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa

Objectius per al curs 2007-2008

Seguint la pauta establerta, la comissió diocesana es proposa posar en marxa els següents objectius:

- Sensibilitzar tots els membres del moviment per tal de fer-los participar més activament en el seu funcionament.
- Continuar i ampliar la tasca d'organitzar reunions per arxiprestats.
- Crear una comissió específica per arxiprestats que treballi estretament amb la Coordinadora i de formada delegada per aquesta.
- Fer actuacions encaminades a fer més grups i crear-ne de nous a les parròquies que no en tenen buscant la col·laboració de persones del mateix arxiprestat.
- Formar grups de treball per a qüestions puntuals. Aquest any ja s'ha posat en marxa el grup de preparació dels temes dels dijous.
- Millorar les reunions mensuals d'animadors.
- Continuar les millores al *Ressò*, ampliant-ne les col·laboracions. Fer un estudi de costos.
- Continuar la col·laboració de Vida Creixent amb la Fundació Viure i Conviure.
- Crear una comissió per organitzar la celebració dels 25 anys de Vida Creixent, l'any 2009, a Barcelona.
- Celebrar amb els grups l'aniversari de la

seva creació: 10, 15, 20... anys. Per tal motiu us demanaríem que n'informés-siu la Coordinadora.

Com assolir-ho?

- Reunions dels responsables i dels animadors d'una zona.
- Trobada/celebració de tots els grups de la zona.
- Demanar la col·laboració, si s'escau, a l'equip diocesà.
- Reunions informatives, si s'escau, sobre les noves actuacions i col·laboracions.
- Col·laboració més activa amb les diferents entitats eclesials i laïques de la nostra diòcesi.

S'ha comprovat que les trobades arxiprestals, amb l'experiència de les ja fetes, donen molt bon resultat: hi ha una coneixença més forta dels membres dels diferents grups, la qual cosa fa que la relació entre parròquies s'aprofundeixi, i l'amistat, l'espiritualitat i l'apostolat, els tres pilars del nostre moviment, s'enforteixin.

Aquestes tasques necessiten gent. És, doncs, per això que us demanem la vostra col·laboració i participació per consolidar i tirar endavant aquest projecte.

Coordinadora diocesana de Barcelona

Agenda 2008

FEBRER

Dissabte 2: Celebració Candelera. Simeó i Anna, patrons de Vida Creixent. Basílica Sant Josep Oriol, a les 17 h. Diputació (entre Urgell i Villarroel).

Dijous 7: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra 6, 3a. Aula 1. Tema VI: *Església: comunitat missionera*.

Dijous 14: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra 6, 3a. Aula 6. Tema VI: *Iglesia: comunidad misionera*.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- ■ Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

El castell de Montjuïc, Can Ricart, la presó Model, la Cripta Güell, el Castell de Sant Ferran de Figueres, els Escolapis de Solsona o Creixell a Tarragona són només uns quants exemples del patrimoni cultural de Catalunya que pateixen intervencions agressives, d'especulació,

d'oblit... Malauradament en alguns casos, com en el de la Colònia Güell, el «patrimoni ja ha estat molt alterat», assegura SOS Monuments, portant a terme una restauració força capritxosa, amb uns materials inadequats i aliens a l'esperit de Gaudí... SOS Monuments va néixer el

1997 amb l'objectiu bàsic de formar una xarxa d'organitzacions que possibilités l'articulació i capitalització d'esforços en la defensa cívica del patrimoni cultural i obrir «canals de participació de la societat en la democratització i control de la gestió del llegat històric i artístic».

SOS Monuments, la consciència i defensa del patrimoni

■ L'entitat proclama la universalitat del patrimoni cultural com un dret de pertinença de la Humanitat

El president de l'associació i arquitecte, Salvador Tarragó, explica que la idea de crear SOS Monuments «ve de lluny». Tarragó recorda les dificultats durant els anys setanta per poder fer denúncies sobre l'especulació o la manca de manteniment de monuments importants. Anys més tard, amb les primeres institucions democràtiques es va pensar que la situació milloraria gràcies a l'autonomia. Tanmateix, la realitat va ser «igual o pitjor», opina l'arquitecte. «L'administració continuava tan tancada com abans, sense acceptar la col·laboració, veient-nos gairebé com a enemics.» El 1997, per superar la impotència davant dels desgavells, entre uns amics es va organitzar un cicle de conferències sobre el mal estat de conservació del Castell de Sant Ferran a Figueres, probablement l'obra monumental de caràcter militar més gran de les que es conserven a Europa. Aquest cicle de conferències va ser l'empenta definitiva perquè Salvador Tarragó, juntament amb Enric Viñas i altres amics, decidissin tirar endavant el projecte de la defensa dels béns culturals d'interès nacional, local o d'altre tipus. I així es va fer realitat SOS Monuments (www.sos-monuments.upc.es).

«El problema de fons», afirma l'arquitecte, «és que els arquitectes no tenen una formació històrica rigorosa, i basen tota la seva identitat professional en l'arquitectura moderna». Segons el president de l'associació «en general, per als arquitectes, un edifici històric és un edifici antimodern i si cal intervenir-hi solament es pot fer per contrast de materials moderns, volums abstractes i nus». «Es confon la història de l'arquitectura amb la crítica arquitectònica», acaba dient Tarragó.

SOS Monuments està escampat per tot Catalunya i continua creixent de manera natural. «Quan es detecta una agressió al

El castell de Montjuïc és un dels conjunts arquitectònics en perill actualment a Barcelona.

patrimoni i se sol·licita la nostra ajuda posem una condició», explica Salvador Tarragó. Cal que, prèviament a l'actuació de SOS Monuments, alguna persona local hagi donat la cara per salvar el patrimoni, n'hagi iniciat alguna gestió pública de defensa. «La raó és evitar el paternalisme.» És així com l'associació es troba amb «gent valenta, compromesa, generosa...», afirma Tarragó.

Tot i ser una associació nascuda a Catalunya, SOS Monuments té també entre els seus objectius consolidar una plataforma comuna de treball entre la comunitat iberoamericana. Tant és així que ha creat «SOS Monuments Red Iberoamericana para la Protección del Patrimonio Cultural». Brasília al Brasil, Iquique a Xile, Arequipa al Perú o la Plata a l'Argentina formen part també dels objectius de SOS Monuments. La importància del contacte amb la gent de l'entorn del patrimoni i conèixer-ho personalment *in situ*, estrènyer els vincles personals o promoure un diàleg, ha generat una dinàmica pròpia a SOS Monuments. Cada dos mesos es rea-

litza una sortida guiada activament per les persones o entitats que han sol·licitat ajuda. Cada dos mesos també s'organitza una Aula SOS Monuments, taula rodona per procurar un debat constructiu sobre problemes del patrimoni. Un cop l'any es visiten altres associacions similars d'Espanya i cada dos anys es realitza un viatge a Llatinoamèrica. «Aquesta mena d'associació d'associacions aporta, humanament, una gran recompensa: són amics de veritat, valents, que estimen el patrimoni... són d'una gran categoria humana.»

La Capella Gitana de la presó Model

La principal dificultat de SOS Monuments radica, contradictòriament, «en la interpretació que tècnics i polítics de l'Administració fan de les lleis de protecció, que fragmenten i aïllen els processos i des de la impunitat dels seus càrrecs malmeten el patrimoni del poble català», apunta Salvador Tarragó. D'altra banda, la independència econòmica de l'associació respecte de qualsevol òrgan oficial els fa lliures de

pronunciar-se sobre les qüestions patrimonials.

Malgrat les dificultats, SOS Monuments compta també amb alguns èxits en les seves campanyes de defensa del patrimoni. Van ser molt destacades les accions que es van dur a terme en contra de l'enderrocament de la presó Model i en favor de la seva conservació com a monument d'interès arquitectònic i històric, i de la rehabilitació per a un ús social i museogràfic. Després de 18 mesos de manifestacions es va aconseguir el compromís de conservar l'edifici central amb les sis galeries radials de la presó. Val la pena destacar que la Model «amaga» l'emblemàtica Capella Gitana. Es tracta dels frescos realitzats per Helios Gómez l'any 1950 que representa la Mare de Déu de la Mercè amb trets purament gitanos, envoltada d'uns angellets ballant flamenc de la mateixa ètnia. Els frescos no tan sols es van cobrir amb pintura el 1998, sinó que fins al 2001 l'administració es va desentendre de les peticions per a la restauració de l'obra.

«El més important de SOS Monuments és que existim, donem esperança als qui ens vénen a trobar perquè val la pena lluitar», afirma Salvador Tarragó, «ens hem convertit en un referent que estimula la defensa del patrimoni».

Mónica García

SOS MONUMENTS

CAMPUS NORD UPC

BLOC B-1, DESPATX 104

BARCELONA 08034

TEL. 934 017 088

FAX 934 017 264

<http://sos-monuments.upc.es/>

salvador.tarrago@upc.edu

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

societat

«Ajudem les persones més necessitades del Tercer Món»

■ Dr. Carlos Algara, president executiu de l'associació Vita Mundi

El Dr. Carlos Algara és metge cirurgià, especialitzat en ortopèdia i traumatologia. Actualment és el president executiu de l'associació Vita Mundi, que es va presentar oficialment el 22 de novembre passat a Barcelona. Vita Mundi du a terme la seva tasca sociosanitària en països pobres i marginats del Tercer Món, concretament a Guatemala, l'Índia i Ghana.

—Podria explicar-nos la gènesi de Vita Mundi?

—El seu origen es remunta a principis de la dècada dels setanta del segle passat en un centre que s'anomenava Servei Social i Sanitari, impulsat pel P. Francesc Gamissans, i que estava situat al carrer Calaf de Barcelona. Un grup de joves universitaris —alguns, llicenciats, com en el meu cas, i d'altres, estudiants— ens vam unir al P. Gamissans per desenvolupar tasques de caràcter social i sanitari de forma totalment altruista. Anys més tard, cadascú va continuar el seu camí. El 1999, arran d'un viatge que vam fer la meua dona i jo a Guatemala, vam conèixer l'Hospital del Germà Pedro a la ciutat d'Antigua, on els pacients —majoritàriament pobres— són atesos de manera gratuïta i esplèndida per metges de diversos països del món. Ens va impactar. A partir de l'any 2000 vam començar els nostres projectes i activitats humanitàries. Ens vam constituir legalment com a associació Vita Mundi el 19 d'octubre del 2006.

—Quins són els vostres objectius fonamentals?

—Ajudar les persones més necessitades del Tercer Món, concretament de tres països: Guatemala, l'Índia i Ghana. A vegades em pregunten per què no treballem al nostre país. Penso que en el món occidental, afortunadament, ja hi ha molta cobertura sanitària.

—Quins són els recursos humans i

econòmics amb què compta per dur a terme la seva tasca?

—Vita Mundi està formada per vuit persones que formen l'anomenat «grup de treball»: el president executiu, el vicepresident-secretari, el tresorer i quatre vocals. El P. Francesc Gamissans ocupa la presidència d'honor. Molta gent s'uneix a aquest grup per ajudar-nos de diverses maneres: suport moral, suport econòmic, dedicació, participant en expedicions...

Per exemple, som més de tres-centes les persones que col·laborem a l'Hospital de Kanyakumari (Índia). El nostre grup creix de forma progressiva i continua tenint una gran unió entre els seus membres. També editem un butlletí mensual de subscripció que costa deu euros. Una ajuda més que serveix per subvencionar els nostres projectes.

—Què diferencia Vita Mundi d'altres associacions?

—Bàsicament, la seva inspiració franciscana. La paraula *franciscà* ja porta implícit el servei als pobres. Volem dedicar-nos als pobres i és el que estem fent. El pobre necessita una ajuda, ja sigui de caràcter econòmic, sanitari o social. L'ajudem, però també ell ens ajuda perquè ens aixeca la moral, l'ànim... És un equilibri. Són vasos comunicants. Això ho comprovem permanentment. Quan un pobre em diu: «tinc aquest problema», llavors l'ajudo i, en el fons, ell també m'ajuda a reflexionar més en aquest comportament. Vita Mundi es caracteritza perquè, segons estableixen els seus estatuts, el 100% de les col·laboracions econòmiques van destinades íntegrament als projectes de l'associació. Les despeses de secretariat, telèfon... són assumides personalment pel grup de treball. Així mateix, els qui participen en les expedicions mèdiques o socials assumeixen

completament les seves despeses de viatge i d'allotjament.

—Quins programes duen a terme a Guatemala?

—Fem expedicions de personal sanitari i voluntari des de l'any 2000. Potenciem expedicions a zones rurals, molt precàries des del punt de vista econòmic i sanitari. Generalment en fem una o dues l'any. El nombre de participants és variable, però acostuma a estar format per un

Dr. Carlos Algara.

metge, una infermera, un auxiliar i un voluntari. Aquesta és la «cèl·lula» de treball. Unes 150 persones han participat en aquestes expedicions a Guatemala, centrades en dues àrees: Patzún i Boloncó. L'estiu passat vam iniciar un projecte d'alimentació de 130 joves del Centre de Formació Femenina a Boloncó. També tenim un programa d'apadrinament d'infants. Les persones locals amb les quals col·laborem són sempre missioneres i missioners.

—I a l'Índia?

—En aquest país asiàtic vam començar les nostres activitats l'any 2002. Vam col·laborar inicialment a través d'una altra fundació recollint diners per a la construcció i equipament de l'Hospital de Kanyakumari. Actualment està operatiu. Està situat a la zona on, el desembre del 2004, va tenir lloc el tsunami. L'hospital va servir llavors d'acollida per a tres mil persones durant diverses setmanes fins que van passar als camps de refugiats. Fem expedicions mèdiques anuals a aquest hospital i també a l'Hospital Walawalkar. Tenim diversos projectes específics. A Bombai vam iniciar l'any passat un programa d'alimentació per a cent famílies. Aquest projecte està coordinat per la germana Primi, que pertany a la congregació de Santa Anna. És una gran dona. Jo l'anomeno «Primi de Bombai», per l'extraordinària tasca que desenvolupa amb els més necessitats. També hem aconseguit

un generador per a un centre de càncer i sida a Vasai.

—Parlem ara de les activitats que duen a terme a Ghana.

—Des del 2006 treballem en dos projectes. Un, de microcrèdits personalitzats per a dones a l'àrea d'Elmina, al sud del país, perquè posin en marxa petits negocis i siguin així autònomes. Està supervisat per la germana Charo, també de la congregació de Santa Anna. L'altre projecte és de beques i apadrinaments per a noies adolescents amb l'objectiu que aprenguin oficis de costura o de cuina i evitin el món de la prostitució.

—Vostè ha viatjat a aquests països i ha pogut constatar *in situ* la pobresa extrema en què viuen moltes persones. Quina imatge l'ha impressionat més?

—El que més m'ha impactat i continua impactant-me és la imatge dels infants. Veus un infant —que pot ser el teu fill, nebot o nét— i el veus pel carrer, brut, mal vestit, sense menjar, sense escolaritzar... Tot i la situació dramàtica i marginal en què viuen, mai no perden el somriure. I aquest somriure dels infants

el tinc dins del meu cor.

—Cal sensibilitzar més l'opinió pública sobre la crítica situació que es viu al Tercer Món?

—Per descomptat. Primer de tot, els qui vivim en un país desenvolupat hem de donar gràcies per tot el que tenim, que és moltíssim. Vivim en una societat de consum i aquest consum cal repartir-lo. Repartint-lo i compartint-lo ens enriqueim interiorment com a éssers humans. I si, a més, podem ajudar les persones més desfavorides perquè surtin de la seva marginalitat, molt millor. Cal afavorir l'escolarització perquè disminueixi la pobresa. M'agradaria afegir que la gent ha de recuperar la confiança en les associacions, fundacions i organitzacions no governamentals. Últimament han tingut lloc certs fets que han embrutat la seva imatge, però són només fets aïllats.

—Si algú vol col·laborar amb Vita Mundi, com ho pot fer?

—Qualsevol persona que vulgui més informació sobre les nostres activitats i estigui interessada a oferir-nos la seva ajuda pot posar-se en contacte amb Vita Mundi, c/Bruc, 125-08037 Barcelona, tel. 932 181 660, a/e vitamundi@gmail.com, web: www.vitamundi.org. Si voleu fer directament una aportació econòmica, podeu fer-ho a través del compte corrent següent: 2039 8900 42 6000206510.

Miquel Àngel Codina

Coses de la vida

Els nostres amics fidels

Hola, amics! Fa pocs dies es va celebrar la festa de Sant Antoni Abat, el patró dels animals. A moltes parròquies van beneir els nostres amics els animals. Hem de protegir-los i, en més d'una ocasió, aprendre del seu sentit de la lleialtat. Els animals domèstics tenen unes obligacions i ells les compleixen de totes totes, sense saber si el seu servei serà reconegut pels seus amos. Molt s'ha parlat de la fidelitat dels gossos. La companyia dels animals domèstics és una bona teràpia per a persones amb discapacitat física i/o psíquica, gent gran, infants malalts o persones soles. Tots ells tenen la seva missió en aquest món. Hem pensat mai si també nosaltres tenim les seves mateixes qualitats?, som tan fidels com ells, sense esperar res a canvi? Reflexionem-hi.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

25 anys de la Campanya de l'Ampolla

■ Joves Cristians de Vilafranca organitzen aquesta iniciativa amb un objectiu solidari

VILAFRANCA DEL PENEDÈS.— El dissabte 12 de gener va tenir lloc la Campanya de l'Ampolla, organitzada pels Joves Cristians de Vilafranca i les parròquies de l'arxiprestat, que enguany ha arribat a la seva 25a edició. Els diners recaptats gràcies a la recollida d'ampolles buides de cava es destinen a una causa solidària, gairebé sempre del Tercer Món.

Joves Cristians de Vilafranca (JCV) és una entitat que inclou tots aquells que formen part dels diferents col·lectius de joves de les parròquies de Vilafranca: grups de Confirmació, d'Iniciació (post-confirmació), de la JARC (Moviment de Joves Cristians de Comarques), de l'esplai parroquial, de l'agrupament escolta i de la missa jove. Es consideren membres de ple dret aquells que, en el si d'aquests col·lectius, desenvolupen una activitat pastoral al servei de la comunitat parroquial. Els nois i noies que participen en els grups de confirmació, de l'esplai, del cau o de la missa jove, tot i no pertànyer pròpiament a JCV, també poden participar en totes les activitats que s'organitzen.

La Campanya de l'Ampolla és l'acció col·lectiva més important que du a terme la Comissió de Joves de JCV al llarg de l'any. Consisteix en la recollida d'ampolles buides de cava després de les festes de Nadal, Cap d'Any i Reis; amb la seva venda s'obtenen uns beneficis que es destinen a alguna causa solidària. A tots els qui hi participen els mou la fe cristiana, la convicció que tots els homes i dones són germans i el manament de Jesús d'estimar tothom i d'ajudar sobretot els més necessitats.

Enguany la Comissió de Joves, entre totes les propostes presentades i després de les votacions realitzades entre els diferents col·lectius, ha decidit atorgar els beneficis de la Campanya de l'Ampolla al projecte presentat per l'organització no governamental Associació i Cooperació per al Desenvolupament Social-Segle XXI, que consisteix a ajudar els malalts de lepra i les seves famílies del poblat de Teubi, al Senegal. Aquesta ONG, amb delegació a Vilafranca, té com a objectiu millorar l'alimentació i el desenvolupament integral al Senegal i a Mali.

Teubi és un campament creat el 1946 pel govern del Senegal per a persones afectades de lepra. Actualment hi viuen 125 persones (39 adults i 86 nens), perquè ja s'hi han format famílies. Les condicions de vida són molt precàries: l'escola més propera es troba a sis quilòmetres (els infants hi van a peu), les condicions sanitàries són deplorables, no hi ha electricitat, l'alimentació és precària, hi ha un pou però està sec i, per tant, l'agricultura pràcticament és inexistent, etc.

El projecte preveu una primera fase que consisteix a aprofundir el pou actual per poder tornar-ne a extreure aigua, així com instal·lar-hi una bomba accionada per energia solar, un sistema de distribució de l'aigua i aportació de llavors de

Imatge de la pregària jove que es va fer la vigília del dia de la campanya.

qualitat per començar a conrear. La segona fase seria condicionar un local comunitari per fer-hi aules de formació, una sala de treball...

Èxit d'organització i participació

JCV valora molt positivament la Campanya de l'Ampolla 2008, que va tenir lloc el 12 de gener a Vilafranca i a vint-i-cinc pobles més de l'arxiprestat. Deixant de banda el nombre d'ampolles buides de cava que s'hagin recollit, la campanya pot considerar-se ja un èxit quant a organitza-

de joves de la parròquia (esplai parroquial, agrupament escolta, confirmació, iniciació, JARC, missa jove), d'altres col·lectius (voluntaris dels col·legis Sant Josep i Sant Elies, Associació Creixent, Univers Penedès, XXI Solidari, membres de l'ONG beneficiària d'aquest any) i també amb col·laboracions espontànies.

Es valora també positivament la participació dels pobles i parròquies de la comarca, que van organitzar la campanya en els respectius municipis i que després van afegir les ampolles al projecte de JCV. Concretament van ser els següents:

Enguany va augmentar el nombre d'ampolles que es portaven ja col·locades directament en palets.

ció i participació. Es va poder cobrir tota la vila amb els equips que van passar porta per porta per tots els barris i, posteriorment, col·locar totes les ampolles als palets instal·lats en el lloc de recollida. Al matí es van atendre les trucades de persones que en tenien un nombre elevat. Cal destacar que enguany va augmentar el nombre d'ampolles que es portaven ja col·locades directament en palets, la qual cosa va facilitar la feina en el lloc de concentració.

Pel que fa a Vilafranca, i malgrat les dificultats per trobar voluntaris i cobrir una vila que cada vegada és més gran, es va comptar amb els membres dels grups

els Monjos, Puigdàlber, Sant Sebastià dels Gorgs, la Granada, Santa Fe, Lavern, Ca l'avi, Can Cartró, Sant Martí Sarroca, Avinyó Nou, les Gunyoles, el Pla, Sant Miquel d'Olèrdola, Pacs, Vilobí, Moja, l'Ordal, l'Arboçar, la Bleda, Sant Pere Molanta, Guardiola de Font-rubí, Cantallops, Pontons, les Cabanyes i Olesa de Bonesvalls.

Records i vivències

Xavier Aymerich, vicari de la parròquia de Santa Maria de Vilafranca del Penedès i consiliari de JCV, fa una valoració positiva de la Campanya de l'Am-

polla 2008: «Va funcionar tot correctament, tant per la participació i l'organització com també pel nombre d'ampolles recollides, ja que sembla que podem superar la xifra rècord de 128.000. Pel que fa al 25è aniversari, ha estat una ocasió de records i vivències per a molta gent que hi ha participat al llarg d'aquests anys.» La vigília de la campanya, el divendres 11, a les nou del vespre, es va celebrar a la cripta de Santa Maria una pregària jove destinada a preparar l'acció solidària de l'endemà.

La gènesi de la Campanya de l'Ampolla «va ser una cosa nova que va costar engegar, però també és cert que va començar com una acció petita, que ha anat creixent molt. Fa vint-i-cinc anys, el grup de joves de la parròquia amb el seu vicari, Mn. Sisco Pausas,

va engegar una acció que s'ha consolidat», explica Mn. Aymerich.

Segons el vicari de Santa Maria, la finalitat humanitària d'aquesta iniciativa és la principal motivació que mou la gent de Vilafranca i rodalia a col·laborar-hi: «Sobretot els qui més hi treballen en són molt conscients.» També assegura que es fa un seguiment dels projectes. «Es demana als responsables que en donin informació. L'any següent, quan fem la roda de premsa donant a conèixer el destí de la campanya, fem una explicació de com s'ha portat a terme el projecte de l'any anterior», afirma Mn. Aymerich. I afegeix: «Per a molts dels joves que hi participen és ja una activitat tradicional, i s'ho passen bé fent-la.»

L'any passat es van recollir 120.200 ampolles, que van suposar un benefici de 10.130 euros, que es van destinar a l'equipament construcció de sis pous d'aigua potable en sis poblats pobres de la regió central del Camerun en un projecte presentat per l'organització no governamental CODES-CAM (Cooperació per al Desenvolupament del Camerun).

Actes commemoratius

El dissabte 23 de febrer es farà a la basílica de Santa Maria l'acte de cloenda de les celebracions del 25è aniversari de la Campanya de l'Ampolla, que consistirà en una missa d'acció de gràcies, a les 20.00. Tot seguit, s'oferirà un concert de gospel a càrrec del grup Twocats pel Gospel, en el transcurs del qual es lliuraran els beneficis de la Campanya de l'Ampolla 2008. Aquest concert de gospel serà gratuït, però es recolliran aportacions voluntàries destinades a la missió de Mn. Sisco Pausas, un dels fundadors de la campanya, que té al Camerun. A aquest mateix objectiu es destinaran els diners obtinguts de la venda de les plaques de cava commemoratives.

Per a més informació: Joves Cristians de Vilafranca, c/ Santa Maria, 12 - 08720 Vilafranca del Penedès, tel. 938 920 646.

Miquel Àngel Codina

cultura

El tresor egipci de Montserrat, plasmat en una completa guia-catàleg

■ La Fundació Uriach 1838 subvenciona una obra elaborada pel Museu de Montserrat i la Societat Catalana d'Egiptologia

MONTSERRAT.— La secció d'Egiptologia del Museu de Montserrat, que conté la més important i nombrosa col·lecció d'antiguitats egípcies de Catalunya, ja està recollida en una guia-catàleg. La Societat Catalana d'Egiptologia i el Museu de Montserrat (MDM), amb el finançament de la Fundació Uriach 1838 i la coordinació de la Fundació Abadia de Montserrat 2025, han fet possible que tant els especialistes com el públic en general coneguin aquests tresors.

La secció d'Egiptologia del MDM ofereix el coneixement d'una de les cultures més grandioses i fascinants de l'antiguitat que, juntament amb la tradició grega i romana, han influït en la mentalitat, la civilització i el gust artístic de l'Occident. El P. Bonaventura Ubach, fundador i artífex del Museu Arqueològic de l'Orient Bíblic, va adquirir totes les peces d'Egipte, de Mesopotàmia i de Terra Santa per oferir elements visibles del context cultural i religiós que constitueixen el terreny propi on tenen les arrels els llibres de la Bíblia, l'hebreu i la cristiana.

Quan el P. Ubach va tenir la iniciativa de fundar el Museu Bíblic de Montserrat, i amb aquest motiu va recórrer gran part dels països del Pròxim Orient, no només estava procedint a il·lustrar la Bíblia de Montserrat, com ell mateix deia, sinó que també estava posant les bases de la primera escola sòlida d'orientalisme antic a Catalunya. La secció egípcia del Museu

El P. Josep M. Soler va presidir l'acte de presentació.

de Montserrat ofereix, per tant, un conjunt d'objectes arqueològics i peces artístiques del gran imperi dels faraons, com ho demostra el llibre *La col·lecció egípcia del Museu de Montserrat*.

L'acte de presentació del volum, que va tenir lloc recentment a la sala de la Secció de l'Orient Bíblic del Museu de Montserrat, va ser presidit pel P. Josep M. Soler, abat de Montserrat. També hi eren presents el P. Josep de C. Laplana, director del MDM; el Dr. Josep Padró, catedràtic d'Història Antiga de la Universitat de Barcelona, i Javier Uriach, membre de la Fundació Uriach 1838.

La seva importància s'imposa per la varietat d'objectes i materials autèntics adquirits a Egipte durant el primer quart del segle XX i que representen mil·lennis d'història, de cultura i de creences. Aquesta secció permet de fer-se una idea de la civilització característica dels habitants a les riberes del Nil. Ofereix la possibilitat

d'entreveure el misteri de la vida i de la mort que regia les accions i els rituals del faraó, dels dignataris i dels diversos estrats socials de la població.

La secció egípcia del MDM evoca la idea de les realitats del món present i la visió del més enllà que marcaven les característiques d'una civilització, i que d'una manera implícita o explícita, justificava l'activitat i l'estructura de la societat: el faraó i la seva cort i tots els nivells socials: sacerdots, escribes, arquitectes, artistes i artesans de l'art funerari, guerrers i camperols. La present col·lecció egípcia manifesta, a més, les grans diferències que es produeixen tant en la cultura com en l'art a través dels segles i seguint

Portada del llibre.

les diverses mutacions històriques, des de l'època predinàstica (segle IV aC) fins a l'època hel·lenísticoromana (segle III dC).

El llibre està escrit en català, amb traducció al castellà i a l'anglès. A partir dels articles introductoris del P. Pius-Ramon Tragan, monjo de Montserrat i director de l'Scriptorium Biblicum et Orientale de Montserrat, i del Dr. Josep Padró, catedràtic d'Història Antiga de la Universitat de Barcelona, hi ha una cronologia de l'Egipte faraònic i un mapa, un article d'història general d'Egipte i diversos treballs que donen pas als materials ordenats per èpoques, mostrats per mitjà de fotografies i textos explicatius. (C.C.)

Convocada la cinquena edició del concurs Nous Genis

BARCELONA.— El Comitè Català de Representants de Persones amb Discapacitat (COCARMI) ha convocat una nova edició del Concurs i exposició de pintura Nous Genis, adreçat a persones amb discapacitat i malaltia mental. El concurs, organitzat per primera vegada l'any 2003, vol potenciar els aspectes dinamitzadors de les activitats artístiques, que faciliten l'autonomia personal i l'adaptació a l'entorn social per a persones amb discapacitats psíquiques, físiques, sensorials i amb malalties mentals. L'any passat es van presentar al certamen un total de 780 obres, un 20% més que a la convocatòria del 2006.

Enguany la temàtica dels treballs serà *La natura, patrimoni de tots*. S'hi poden presentar persones amb discapacitat majors de 18 anys i que estiguin inscrites en una entitat sense afany de lucre amb seu a Catalunya. Cada autor podrà presentar una

sola obra. Els treballs hauran de ser inèdits i es podran lliurar fins al proper 28 de març al Local Cultural Sense, c/ Blesa, 27-29, de Barcelona.

Els guardons, que es donaran a conèixer al juny, estan dotats amb un total de 14.500 euros per a premis individuals dividits en cinc grups segons el tipus de discapacitat (intel·lectual, malaltia mental, visual, auditiva i física). Els treballs premiats s'exposaran al Museu d'Història de Catalunya, a Barcelona. El jurat que atorgarà els premis està presidit per Daniel Giralte-Miracle, president emèrit de l'Associació Catalana de Crítics d'Art, i integrat per Josep Bracons, acadèmic de Belles Arts; el galerista Carlos Taché i els artistes Xavier Mariscal, Susanna Solano i Ricard Vaccaro.

Més informació: Anna Hernández, tel. 610687504, web: www.cocarmi.cat (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Les pipes de gira-sol

Encara recordo de petit, mentre contemplava amb interès les pel·lícules que projectaven al cine de Campdevàrol, una senyora de la fila de darrere, que em llençava al clatell les clofolles d'aquestes pipes... Sort que les meves queixes verbals van tenir bona acollida i al final, la «guerrera» va perdre la batalla.

Anys enrere, amics, ningú no es podia imaginar que les pipes de gira-sol tindrien tant de joc a la cuina. Posades a l'amanida, saltejades i afegides a un arròs blanc, barrejades amb alguna salsa... les llavors de gira-sol ens poden donar molt de joc i són una font important de calci.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

El passat evolutiu de l'ésser humà

■ S'acaba de publicar un llibre en què es posa de manifest que la fe no es troba pas renyida amb la ciència

Estem d'enhorabona. El llibre *Origen del hombre. Ciencia, filosofía y religión*, de Mariano Artigas y Daniel Turbón, que acaba d'editar EUNSA, serà certament un auxiliar important per poder respondre assenyadament en eventualitats que es presenten de vegades en l'exercici del ministeri sacerdotal i també de molta utilitat per a tots aquells cristians que vulguin comprovar com la fe no es troba pas renyida amb l'autèntica ciència.

Es tracta d'una obra ben actualitzada que serà, a més, imprescindible per al catequista, sobretot en una catequesi d'adults, i ben interessant per a tothom que vulgui posar-se al corrent d'aquesta part de la ciència que s'ocupa de l'origen de l'home, tan relacionada amb la fe cristiana.

L'autor principal del llibre és el Dr. Mariano Artigas (1938-2007), que ha estat cridat per Déu a l'eternitat sense haver-ne pogut veure la publicació. Sacerdot, doctor en Física i en Filosofia, catedràtic de Filosofia de la Ciència a la Universitat de Navarra, ja s'havia donat a conèixer amb moltes publicacions, entre les quals cal destacar dues relatives ja a aquest tema: *El hombre a la luz de la ciencia* (Palabra, Madrid 1992) i *Las fronteras del evolucionismo* (EUNSA, Pamplona 2007). L'altre autor és el Dr. Daniel Turbón, professor de Paleontologia i Evolució Humana a la Universi-

tat de Barcelona des del 1984 i autor de *La evolución humana* (Ariel, Barcelona 2007).

La contribució que hi té el Dr. Artigas al present volum va ser redactada quan ja estava malalt. Ell havia promogut a la Universitat de Navarra un grup d'investigadors multidisciplinari anomenat CRIF (Ciència, Raó i Fe) i membres d'aquest grup, a més del Dr. Turbón, van contribuir a la redacció definitiva del text. Concretament, Santiago Collado, secretari del CRIF, hi ha fet el pròleg i bona part del capítol set, Enrique Moros ha col·laborat en el capítol cinc i el grup sencer en la forma final del llibre.

Rigor científic

L'obra enfoca de manera clara i gens confusa els coneixements obtinguts per la ciència paleontològica de les restes fòssils considerades com dels possibles avant-

passats de l'espècie humana des del punt de vista biològic. No s'hi estén amb explicacions minucioses pròpies d'especialistes. Ho fa en obsequi de la brevetat, però sense perdre gens ni mica de rigor científic, que és un grau de racionalitat que cal tenir en compte.

Després hi estableix el que el marc filosòfic hi pot afegir, partint de la base que ho fa des d'un altre grau de racionalitat que no es pot menystenir a l'hora de donar compte de les conclusions a què hagi pogut arribar la ciència. Posteriorment hi afegeix el que s'hi pot dir des del punt de vista teològic.

La claredat de l'exposició en fa una obra assequible per a tothom. S'hi veu l'afany de donar a conèixer amb senzillesa, sense perdre el rigor, tot el que convé saber sobre el tema per fer-se càrrec de la resposta que cal donar als qui en fan un problema o objecció contra la religió. Per això hem dit que cal recomanar aquest llibre als sacerdots, als catequistes i a tots els cristians en general.

També és d'agrair que s'hi afegeixi, com un apèndix, els últims documents del Magisteri sobre la qüestió: quatre discursos de Joan Pau II, en què es referia a la doctrina de l'Església sobre l'origen de l'home i un fragment del document de la Comissió Teològica Internacional refe-

rent a la creació de l'ésser humà, a més de dos articles autoritzats publicats a l'*Avvenire* i a l'*Osservatore Romano*. El lector pot fer-se càrrec així de quina és la postura més «oficial» de l'Església.

Francesc Nicolau

Origen del hombre Ciencia, Filosofía y Religión

Mariano Artigas · Daniel Turbón

Mariano Artigas y Daniel Turbón, *Origen del hombre. Ciencia, filosofía y religión*. EUNSA, Col·lecció Astrolabio, Pamplona 2007, 183 pàg.

Salsa de cervesa per a entrecot

INGREDIENTS:

1 llauna de cervesa
1 cullerada de farina
formatge ratllat
entrecot de vedella

PREPARACIÓ:

Aquesta salsa és molt fàcil de fer i molt bona de menjar. Ja ho veureu. En un pot, poseu una cervesa de llauna amb una cullerada de farina. Sense deixar de remenar, quan hagi arrencat el bull, hi afegim el formatge suficient fins que en notem un gust molt fort. No us dic la quantitat, perquè segons el formatge que hi poseu hi donarà més o menys gust. Ho passarem per la batidora de mà i ja la podreu posar a sobre d'un entrecot de vedella.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Investigadors de la URL posen en marxa un bloc des de l'Antàrtida

BARCELONA.— *Livingston, a prop* és el nom d'aquesta eina virtual on quatre científics de la Universitat Ramon Llull descriuen l'experiència d'investigar a la Base Antàrtica Espanyola Joan Carles I (BAE) situada a l'illa Livingston. Aquesta iniciativa va començar el desembre passat, coincidint amb el viatge dels investigadors a la BAE, i s'allargarà fins a finals de febrer.

Tot i això, aquest bloc no vol ser només un recull d'informacions i neix com una eina de divulgació científica interactiva i bidireccional. *Livingston, a prop* està obert a tothom i l'equip de científics de la URL que viu i investiga al Pol Sud contesta les preguntes dels internautes sobre la recerca i la vida en aquest indret del planeta. Els autors del bloc són Simó Graells i David Badia, de l'Escola d'Enginyeria i Arquitectura La Salle-URL, i Santi Marsal i Juan José Curto, de l'Observatori de l'Ebre-URL.

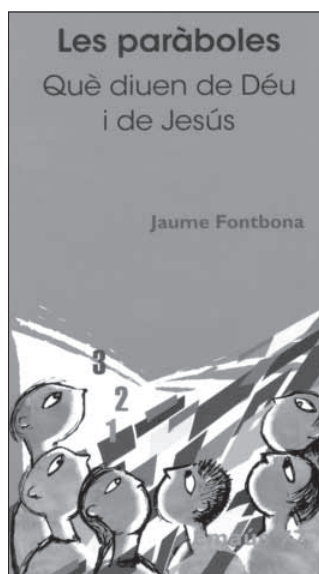
Dotze anys investigant a l'Antàrtida

L'aventura antàrtica de la URL va començar el desembre del 1995 amb el viatge d'Arantza Ugalde, investigadora de l'Observatori de l'Ebre-URL per a la instal·lació d'una estació geomagnètica a l'Antàrtida. Des d'aleshores, l'Observatori ha estudiat el comportament del camp magnètic de la terra i ha ampliat el seu laboratori polar amb la instal·lació d'un sondejador ionosfèric que permet recollir dades de la ionosfera al Pol Sud.

Durant aquesta campanya antàrtica, els objectius són instal·lar un nou magnetòmetre per mostrejar automàticament el camp magnètic terrestre amb una freqüència més gran, sense oblidar tota la part electrònica d'adquisició de dades que s'ha desenvolupat amb aquest fi.

Per entendre millor l'origen i l'evolució d'aquesta recerca, la URL ha produït un documental de caràcter divulgatiu d'uns vint minuts de durada. El DVD, titulat *Livingston, a prop. Impacte científic i social de la recerca a l'Antàrtida*, es va presentar durant la II Jornada de Divulgació Científica de la URL. (C.C.)

Llibres

L'ensenyament de Jesús

Jesús parla amb paràboles. A través d'aquestes històries que parteixen d'experiències de la vida, ens fa veure com Déu actua en el món, com es fa present el seu Regne i com nosaltres hem d'actuar per caminar cap a ell. Mn. Jaume Fontbona proposa en aquest volum aprofundir el missatge que Jesús ens vol transmetre a través del seu ensenyament. I l'ensenyament que trobem a les paràboles és, sens dubte, un dels més característics de l'Evangeli. (C.C.)

Jaume Fontbona, *Les paràboles. Què diuen de Déu i de Jesús*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Emaús, Barcelona 2007, 77 pàg.

Historiografia montserratina

Víctor Balaguer va publicar el 1850, a les pàgines del *Diario de Barcelona*, la primera versió d'aquest llibre. Ara, Publicacions de l'Abadia de Montserrat ofereix per primer cop al lector una selecció d'aquestes llegendes en traducció catalana. Fidel al moviment romàntic, Balaguer va trobar en Montserrat un símbol perfecte envers el qual projectar les seves inquietuds. Aquestes llegendes són una lliçó d'historiografia montserratina fidels als orígens del monestir benedictí. (C.C.)

Víctor Balaguer, *Llegendes de Montserrat*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Els Flautats, Barcelona 2007, 85 pàg.

Dansar per Déu

Michaëlle Domain, fundadora del moviment dels Pelegrins Dansaires, explica l'astoradora trajectòria de més de mig segle de la seva vida. Dóna testimoni de la fidelitat activa de Déu, amb una tendresa plena d'humor fins i tot en circumstàncies aparentment desesperades. Descriu amb senzillesa el llarg camí que la conduirà a dansar la Paraula de Déu amb tot el seu ésser i a gestualitzar la pregària, tot aconseguint d'aquesta manera la unitat del cos, del cor i de l'esperit. (C.C.)

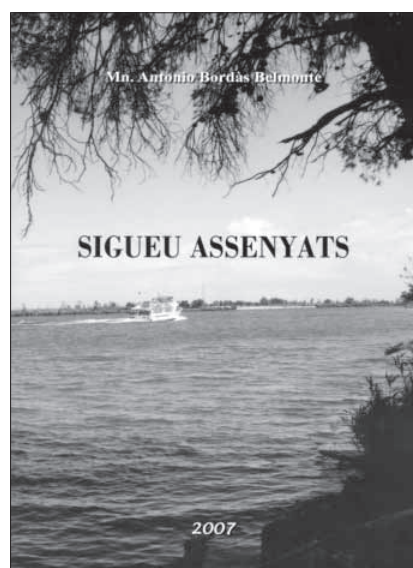
Michaëlle Domain, *La vida en abundància*. Editorial Claret, Col·lecció Savieses, Barcelona 2007, 251 pàg.

El primer monestir

«El monestir de Valldaura va tenir una història curta, gens comparable a la dels grans monestirs del Cister, però aquesta història no deixa de tenir la seva importància i els seus trets destacables», escriu l'historiador Miquel Sánchez i González en la introducció del seu llibre. Quatre abats van dirigir Valldaura —el primer monestir cistercenc establert en terres catalanes— fins al seu trasllat definitiu a la riba del Gaià i la seva conversió en monestir de Santes Creus el 1170. (C.C.)

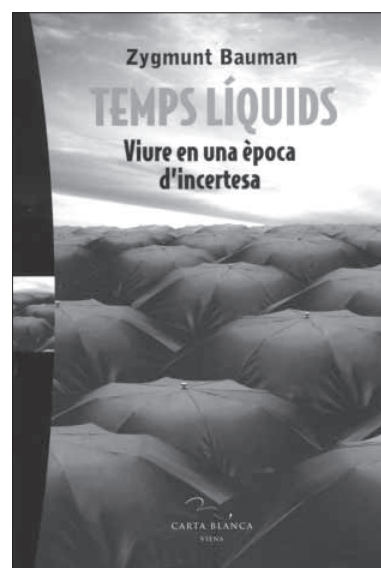
Miquel Sánchez i González, *El Císter: i al principi fou Valldaura. Santa Maria de Valldaura, 1150-1169*. Cossetània Edicions, Col·lecció El Tinter, Valls 2007, 63 pàg.

Vida cristiana

Aquest llibre consta de sis capítols, a través dels quals l'autor, Mn. Antonio Bordàs, recorre l'any litúrgic: l'Advent, el Nadal, la Quaresma, el triduum pasqual, el temps de Pasqua i el temps de durant l'any. Presenta el misteri cristià per a la lectura dels fidels i sacerdots durant els diumenges del cicle A. Inclou temes molt diversos que ajuden la vida cristiana, com ara el descobriment de la voluntat de Déu, el naixement de Jesús, el seu misteri pasqual i el camí de la conversió. (C.C.)

Mn. Antonio Bordàs Belmonte, *Sigueu assenyats*. Grafisa, Col·lecció Delta, Sant Jaume d'Enveja 2007, 152 pàg.

Un món imprevisible

El prestigiós sociòleg Zygmunt Bauman ofereix una anàlisi reveladora del món contemporani, sense fer concessions a la correcció política ni evitar els aspectes més foscos de l'actualitat: el terrorisme, els refugiats, el consumisme, el domini del capital global i, per damunt de tot, la por i la incertesa existencial que assetgen les nostres vides. En aquest món laberíntic i imprevisible, Bauman ens ajuda a formular preguntes bàsiques sobre el futur que volem i el futur que ens espera. (C.C.)

Zygmunt Bauman, *Temps líquids. Viure en una època d'incertesa*. Viena Edicions, Col·lecció Carta Blanca, Barcelona 2007, 132 pàg.

Una gran aposta

La tendresa no és una cosa ni un objecte. Evoca un tipus de vincle. És fonamental en les relacions humanes, encara que només ens n'adonem quan falta. «La tendresa és el desig de viure, és la voluntat de crear de nou, és l'aposta pel bo i millor de l'esperit humà. És l'obstinació i la força, la impossible renúncia a ser plenament humans», explica l'autor del llibre, el filòsof i teòleg Francesc Torralba a l'epíleg. I afegeix més endavant: «És l'únic que pot salvar el món de la seva desfeta.» (C.C.)

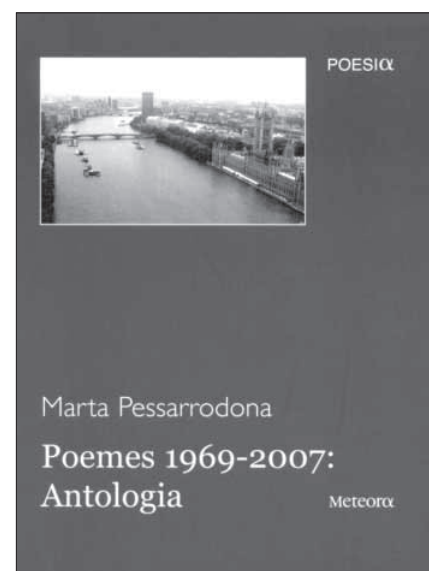
Francesc Torralba, *La tendresa*. Pagès Editors, Col·lecció Biblioteca Francesc Torralba, Lleida 2007, 123 pàg.

Antologia poètica

En aquesta obra antològica de la poesia de Marta Pessarrodona hi ha una selecció dels millors poemes que l'autora terrassenca ha publicat en llibres com *Setembre 30*, *Vida privada*, *Memòria i*, *A favor meu, nostre*, *Berlín suite*, *Homenatge a Walter Benjamin*, *Eros més que Thànatos* i *L'amor a Barcelona*. S'hi recullen també poemes nous de Pessarrodona que anticipen dos llibres que es publicaran pròximament: *Variacions* i *Animals i plantes*. Una cita amb poesia de qualitat. (C.C.)

Marta Pessarrodona, *Poemes 1969-2007: Antologia*. Editorial Meteora, Col·lecció Mitilene, Barcelona 2007, 199 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Retornar a tristes èpoques de l'Argentina

L'Argentina, la dictadura dels Generals, la guerra de les Malvines, una escola secundària, alumnes, professors, aïllament fred en una societat esgotada i dolguda: són els elements d'aquesta novel·la de l'argentí Martín Kohan, guanyadora del darrer premi Herralde. Interessant?

Convé conèixer un cop més la crònica d'experiències de joventut —d'infància, gairebé—, i entrar novament en una escola per assistir a les confrontacions d'alumnes immadurs i professors ineptes? Perquè la literatura està saturada d'aquests exercicis de memòria, en la qual s'entreté l'autor a omplir els forats de la incapacitat de creativitat i acudeix als replecs de la seva pròpia vida passada. I gairebé sempre aquesta marxa enrere es liquida amb mediocritats, malgrat que aparegui alguna vegada una obra que valgui la pena.

Ciencias morales resulta una excepció malgrat diferents defectes formals seriosos. El que s'hi explica és important, perquè reflecteix un clima social contradictori; a l'«hivernacle» d'una escola es pot arribar a viure sense adonar-se del que passa més enllà dels murs de l'edifici. I, a més, podem assabentar-nos del que va ser una època tan difícil com la que va viure

l'Argentina. Des del principi, Kohan desitja que el lector se senti immers en el petit món d'intrigues col·legials, i adverteix que tot allò es dona en una època en la qual estan en joc aspectes fonamentals de la vida nacional. Però la petitesa d'esperit dels formalismes imperants fan impossible adonar-se d'aquesta incoherència social.

El que menys importa és el perfil dels protagonistes: són marionetes d'un teatre de titelles que ha muntat l'autor per entrar en la crítica profunda, amarga, d'una manera de viure fomentada pels estaments que regeixen la societat, i que són responsables de la deformació de les consciències. Els adolescents que viuen en la inconsciència, i que hauran de formar part amb el temps de les milícies que lluiten i moren per l'impossible. Trista història explicada amb un estil pretensament auster, de frases

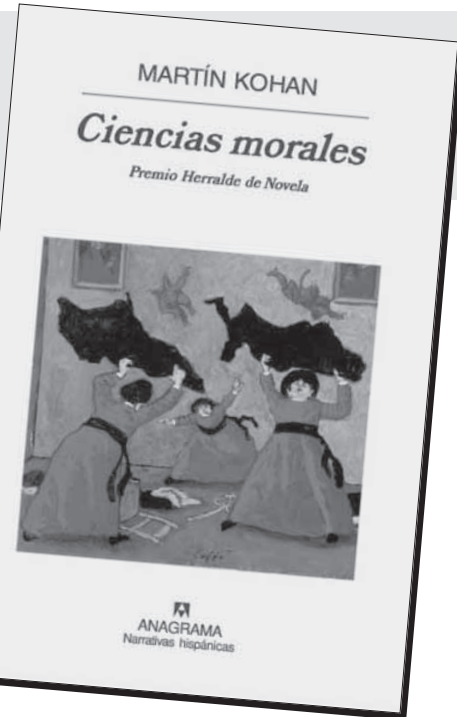
sincopades, de figures retòriques elementals, que volen augmentar la distància entre el lector i la història que explica.

Ciencias morales és un bon exercici de fons i forma, però també un repte a la paciència lectora, a la qual cansa el fet d'haver d'assumir textos que són pretensament originals, alambinats, quan en realitat el que interessa és la història, que hauria de comunicar-se amb un llenguatge sense artifici.

Kohan no entra en judicis de valor, i es limita a exposar maneres d'actuar rígides o acrítiques, sense possibilitat de redimir-se elles mateixes.

Una història més d'aventures juvenils, però aquest cop amb el drama d'un país que lluita per retrobar-se ell mateix, i que ha de comptar amb generacions d'adolescents que un dia han de ser la seva realitat humana.

Mereixeria una consideració especial la manera de presentar la generació de

formadors, encasellats i encotillats en paràmetres d'inconsciència freda i inhumana, incapaços de revisar els seus comportaments. La història és dura, però cal acceptar que potser va passar així.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Ivan Juanals i Marc Timón, premiats a Blanes

La quarta edició del Cicle «Cobla de Tardor» que se celebra a la selvatana vila de Blanes es va cloure el dia 1 de desembre del 2007, amb la final del 10è Concurs de Sardanes per a Joves Compositors.

El palmarès d'aquest certamen va quedar determinat en aquella vetllada, per mitjà del veredict del jurat i la votació del públic assistent. Les quatre sardanes finalistes eren: *L'arbre de Can Feliciano*, d'Ivan Juanals; *L'àvia Teresa*, de Carles Raya; *Dotze cavallers*, de Roser Banet, i *Un gran camí*, de Carles Martí.

Ivan Juanals i Ametller va obtenir el primer premi, dotat amb 1.200 euros, per la sardana *L'arbre de Can Feliciano*. Amb 23 anys, aquest compositor nascut a Calonge va consolidant la seva carrera musical. L'any 2005 ja va obtenir un reconeixement amb el premi del concurs d'obres per a cobla de Mollet del Vallès. Actualment està cursant estudis de tercer de composició a l'ESMUC i el quart grau mitjà de tenora al Conservatori Municipal de Barcelona, i és intèrpret de tenora de la Cobla Contemporània.

El segon premiat en el 10è Concurs per a Joves Compositors va ser Carles Martí Frasquier, de Sant Carles de la Ràpita, situat en el límit dels 25 anys d'edat que estableix aquest certamen. Amb la sarda-

na *Un gran camí*, va obtenir el segon premi, dotat amb 600 euros. Actualment, Carles Martí és trompeta de la Cobla Ciutat de Cornellà.

El premi del jurat popular, dotat amb 300 euros, va adjudicar-se a la sardana *L'àvia Teresa*, de Carles Raya, de Terrassa, de 21 anys, que està cursant estudis de grau superior de música i és intèrpret de tenora de la Cobla Sabadell.

Enguany, amb motiu del desè aniversari del certamen blanenc, es va establir un premi especial obert a tots els compositors que han participat en les edicions anteriors, independentment de la limitació d'edat que caracteritza aquest concurs musical. Un premi especial que es va concedir a Marc Timón i Barceló, de Castelló d'Empúries, que va presentar la seva darrera sardana titulada *Cercles d'amistat*. La trajectòria d'aquest autor de 27 anys està vinculada al concurs blanenc, on ha obtingut diversos guardons, però també ha estat reconeguda al Certamen Ceret-Banyoles i, enguany, en el concurs de la Societat General d'Autors i Editors.

El jurat musical del desè Concurs de Sardanes per a Joves Compositors l'han format Jordi Molina, Josep Maria Serracant i Jesús Ventura. (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 105,99€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 105,99€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 53€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Ens ensenyaran els tèrmits a fabricar biocombustibles?

Tothom sap quina mena d'insectes són els tèrmits. Són els que devoren els mobles més preuats si no s'ha estat alerta per evitar-n'hi la penetració. I qui diu mobles diu tota mena d'instal·lacions de fusta. Com és que es mengen la fusta? Oi que és del tot indigesta? Sí, certament; però tenen un estómac molt complicat de quatre cavitats, com els remugants, amb uns microbis que hi viuen en simbiosi i enriqueixen els seus enzims fins a convertir la cel·lulosa de les parets vegetals en combustible, o sigui, en matèria digerible.

Aquest procés de digestió de la cel·lulosa pels tèrmits gràcies als seus simbiòtics ja se sabia. El que s'ignorava era com es realitzava. Un article aparegut a la revista *Nature* ens diu que s'ha escatit en els camins metabòlics que porten a la transformació digestiva de les parets cel·lulars. Els tèrmits que s'estudiaven havien estat recollits en un safari per la selva de Guápiles (Costa Rica) per Falk Warnekle i el seu equip de l'Institut Genòmic DOE Joint de Califòrnia. Van recollir els que tenien els ventres més inflats, en total 165, i n'extragueren el contingut del seu tercer compartiment estomacal, que és on hi ha els interessants microbis. De la mostra obtin-

gueren 71 milions de lletres del seu codi genètic que permeté establir el perfil metabòlic dels enzims que produeixen. Hi havia dos tipus de bacteris: treponemes i fibrobacteris. I hi trobaren fins a 500 gens relacionats amb la destrucció de la cel·lulosa.

Què se'n treu, de tot això? Molt senzillament: que si es poguessin fabricar industrialment aquests enzims tindrien un mitjà per convertir la fusta en un combustible líquid que seria biodièsel... Però el mateix director de l'Institut DOE Joint ha dit: «Aconseguir adaptar aquests resultats científics a un sistema industrial que sigui útil és un objectiu que encara és molt lluny... Que hi hagi fàbriques de biomassa capaces de produir biodièsel de forma rendible i més eficient que els tèrmits és una altra història...» Però l'expert espanyol José Luis García Fierro, del Consell Superior d'Investigacions Científiques, ha dit també: «Han obert la porta a una futura estratègia per aconseguir combustible... Almenys caldran 20 anys d'investigacions per poder-ho aplicar a nivell industrial, però, malgrat tot, és un pas molt important.»

També nosaltres desitgem que les investigacions de l'equip californià siguin útils per a la humanitat.

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Panorama actual de la Paleontologia

46 Primeres descobertes de fòssils del gènere «Homo»

Les primeres troballes de fòssils d'*Homo* van ser les del l'home de Neandertal, perquè el 1828 en una gruta d'Enguis, prop de Lieja (Bèlgica), es trobaren unes restes que eren del que després s'anomenarà *Homo neanderthalensis*, però no s'estudiaren ni se'ls donà importància. Els primers fòssils de neandertalencs que van ser estudiats i reberen el nom científic, es trobaren a la vall de Neander el 1856, si bé de moment tampoc no se'ls donà gaire importància en ordre a la història paleontològica de l'origen del gènere *Homo*. Ja en parlarem més endavant. Deixant ara a part, doncs, l'home de Neandertal, recordarem dues troballes que iniciaren la recerca de fòssils més propers a la nostra espècie que els dels australopitecs i que foren considerats importants per establir l'arbre genealògic del llinatge humà, per poder-se posar ja en el gènere *Homo*, línia que portà a l'home actual.

La troballa del «*Pithecanthropus erectus*»: E. Dubois

El metge holandès Eugene F. T. Dubois (1858-1940) era un home interessat per les ciències naturals que s'havia llegit la *Història de la Creació* de Haeckel i tenia ganes de comprovar amb fòssils el fet de l'evolució humana a partir d'un simi anterior. Nomenat metge de l'exèrcit, el govern holandès el féu anar a l'illa de Java i així li donà una gran alegria perquè havia llegit a Haeckel que les formes fòssils intermèdies entre el simi i l'home havien de trobar-se en llocs on encara hi ha grans antropomorfs, com a Sumatra o Java que tenen gibons i orangutans, i ja s'imaginà realitzant-hi troballes importants. Era el

1887 quan viatjà fins a Java i, pel que deia Haeckel, es posà a cercar en els llocs on el bosc passa a ser sabana oberta, que és per on l'avantpassat de l'home devia haver abandonat els arbres per començar a caminar per terra. Tres anys d'investigació sense cap èxit no el desanimaren i seguí fent excavacions. Tanta constància havia de ser premiada: el 1891, prop del poble de Trinil, a la ribera del riu Solo, hi trobà unes dents semblants a les humanes, un fèmur i un tros de crani. El crani tenia una capacitat de 883 cm³, més gran que la dels simis però inferior a la dels crànies humans actuals, i el fèmur demostrava bipedisme. Seria el *missing link* (anella perduda) entre simis i humans?

Tornat a Europa el 1893 publicà la seva troballa l'any següent. Posà el nom de *Pithecanthropus erectus* (home-simi erecte) al fòssil després de parlar-ne amb altres i en féu una descripció detallada. La reacció de molts que consideraven que la teoria evolucionista era contrària a la fe cristiana va ser gairebé explosiva. No hi pot haver cap ésser intermedi entre l'animal i l'home, deien. I encara que la universitat d'Amsterdam recompensà Dubois amb el nomenament de professor el 1899, el nostre home es veié tan aclaparat per les crítiques que va acabar escrivint que potser sí que s'havia equivocat i les restes fòssils aquelles devien ser d'un simi extingit i no un *missing link* entre animal i home.

Ara ja s'han trobat moltes més restes de la mateixa espècie que la del fòssil de Dubois i s'ha reconegut que calia atribuir-les al gènere *Homo* i es canvià el nom de l'espècie posant-li *Homo erectus*. En parlarem més endavant amb més extensió.

La descoberta de l'«*Homo habilis*»: Louis Leakey

Va ser el 1942. El descobridor es deia Louis S. B. Leakey (1903-72). Havia nascut en una cabana de fang i palla a Kabete, prop de Nairobi (Kenya), fill d'un matrimoni anglès; el pare era pastor anglicà missioner. Va educar-se a Anglaterra a partir dels setze anys i es graduà en antropologia i arqueologia. Quan tornà a Kenya, acabada la carrera, es dedicà de ple a la recerca de fòssils. Necessitava per subsistir l'ajuda de la metròpoli, que obtenia gràcies als estris de pedra i fòssils que trobava i enviava a Londres. També va fer d'ajudant d'un paleontòleg professional per trobar ossos de dinosaure a Tanzània. Quan es casà el 1936 amb Mary Nicol trobà en ella una fidel col·laboradora. I tots els quatre fills que tingueren també participaren en l'obra de recerca; un d'ells, Richard, és el que s'ha fet més famós: acabà sent el director del Museu Antropològic de Nairobi.

El primer fòssil d'homínid trobat pels esposos Leakey va ser d'un australopitec el 1959, al congost d'Olduvai, prop del Serengeti. L'anomenaren *Zinjanthropus boisei* (home de Zinj de Boise; Zinj és Àfrica oriental en la llengua local i Boise era el cognom del qui aleshores els ajudava econòmicament). El trobaren en un estrat de 1,8 milions d'anys d'antiguitat. És un dels australopitecs robustos i ara s'anomena *Paranthropus* (o *Australopithecus*) *boisei*.

Però més sensacional va ser la troballa del 1962: la *National Geographic Society*, després del descobriment del *Zinjanthropus*, s'havia posat a subvencionar la feina

de Leakey i a publicar articles sobre les seves troballes de fòssils, cosa que posà la paleontologia de moda. I, quan només feia tres anys d'això, Leakey anuncià que acabava de desenterrar restes de quatre crànies d'una espècie que ja podia considerar-se del gènere *Homo*. La publicació de l'estudi detallat dels fòssils es va fer dos anys més tard amb les firmes de Louis Leakey, John Napier i Philip Tobias (el col·laborador de Dart que ara ho era de Leakey). De l'ésser corresponent a aquelles restes en digueren *Homo habilis* perquè el consideren autor de les eines de pedra que trobaren al mateix jaciment. La sorpresa va ser constatar que tenia 1,8 milions d'anys com el *boisei*. Què volia dir això? L'única interpretació possible és que havia conviscut amb australopitecs. Per tant: hem de dir que aquests no poden ser avantpassats de l'home? El de Zinj no, és clar, però ara sabem que n'hi hagué de molt anteriors. No s'exclou, doncs, que algun dels gràcils pugui haver estat un avantpassat comú a *Homo* i als robustos.

De moment, cal dir-ho, la troballa de l'*Homo habilis* va ser objecte de discussió. Si bé mostrava una capacitat cranial superior a la dels australopitecs gràcils, potser no calia, deien alguns, posar-lo en un gènere a part. Però hi havia d'altres detalls, a més del volum del crani, i la comunitat científica acabà donant la raó a Leakey. Es manté el nom que ell li posà i es considera anterior i possible avantpassat de l'*erectus*.

Louis Leakey va morir als seixanta-nou anys, relativament jove, però ha passat a la història de la paleontologia com un dels científics que cal recordar. A més de paleontòleg era antropòleg: publicà una gramàtica de la llengua *kikuu* que ell havia après des de petit, i en morir ja tenia a punt una extensa monografia antropològica sobre el poble *kikuu*. I diguem encara un detall que l'honora: era evolucionista però amb visió de creient: ho manifestava sempre que podia en les conferències que feia dient que era Déu qui havia dirigit el procés evolutiu.

TIC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Expiación ***

Director: Joe Wright.
 Guionista: Christopher Hampton.
 Intèrprets: Keira Knightley, James McAvoy, Romola Garai, Brenda Blethyn.
 Gènere cinematogràfic: drama.
 Regne Unit-França, color, 2007. 130 minuts. / Públic: adults.

La prodigiosa imaginació literària i les primeres passions adolescents de Briony Tallis, la menuda d'una família burgesa britànica, tenen un paper tràgic i crucial en la vida de la seva germana Cecília i de Robbie, un dels empleats de la casa rural on viuen.

Gran part de l'equip amb què Joe Wright va comptar per a *Orgullo y prejuicio* participa en aquesta adaptació de la novel·la d'Ian McEwan. Això no obstant, el qui s'ha encarregat d'adaptar el llibre ha estat Christopher Hampton. Una feina complicada, sobretot en una novel·la que reflexiona sobre el paper de la literatura, de l'ofici d'escrip-

tor i d'aspectes metalingüístics que també es reflecteixen a la pel·lícula.

El tema de la necessitat de «reparar» el mal fet queda clar al llarg del guió, així com la reflexió sobre el poder autoexpiatori de l'art d'escriure. Aquest poder es reivindica tímidament, encara que el seu resultat es divorciï de la realitat. Això s'entén a través de l'estructura del film, pels salts en el temps per conformar un punt de vista diferent i fins i tot en els petits enganys al lector-espectador, condensats en un dels

moments finals de la pel·lícula, on el meta-llenguatge i la barreja de formats no pot ser més eclèctica: l'autora d'una novel·la, Briony, ja de gran, és entrevistada en un programa televisiu mentre confessa què hi ha de veritat històrica en el seu relat i què hi ha de compensació al lector i a la seva necessitat de saber que ha pagat pel que va fer. Tot plegat en el marc d'una pel·lícula, la que mira l'espectador, que és l'adaptació d'una novel·la recent.

Interessant, però insuficient. Pel que fa al guió, el segon i més llarg tram de la pel·lícula transcorre dissociat en dues trames que corren paral·leles i gairebé sense cap punt d'unió. Això n'accentua el marcat caràcter literari, alhora que posa de manifest l'escassa entitat narrativa de la història d'amor. Passa una cosa semblant amb les seqüències de Robbie a la Segona Guerra Mundial, pretesament tràgiques, però també narrativament fredes.

L'altra trama és la necessitat de Briony d'expiar després de penedir-se del que va fer. Aquesta pressa per pagar —excel·lentment «escollada» en el repic d'unes imaginàries teclades de màquina d'escriure— s'aboca en una tasca humanitària que ofereix el millor fons de la pel·lícula. Un fons incomplet, ja que Briony, com tot ésser humà, necessita que el seu desig de demanar perdó i de ser perdonada sigui verbalitzat i escoltat. El seu patiment queda gairebé ofegat en un sense sentit, intensificat sens dubte per l'absència de transcendència.

• Humor: 0; acció: 1; violència: 1/2; sexe: 1 i 1/2; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

La estrella ausente ***

Director: Gianni Amelio.
 Guionistes: Gianni Amelio i Umberto Contarello.
 Intèrprets: Sergio Castellito, Ling Tai, Angelo Costabile, Hiu Sun Ha, Biao Wang, Catherine Sng.
 Gènere cinematogràfic: drama.
 Itàlia-França-Suïssa, color, 2006. 103 minuts. / Públic: adults.

L'enginyer Vincenzo és el responsable de la venda i del manteniment d'una empresa italiana especialitzada en maquinàries i eines i ha firmat un acord amb compradors xinesos. Un cop tancat el contracte, s'adona que una de les maquinàries més venudes i ja enviades a Xangai està defectuosa. Decideix anar a la Xina per resoldre l'error i evitar una catàstrofe. Liu Hua l'acompanyarà en el camí i plegats emprendran un viatge de descoberta mútua.

La pel·lícula està dirigida per Gianni Amelio i Tai Ling. Inspirada en la novel·la *La dismissione*, d'Ermanno Rea, va ser seleccionada per al Festival de Venècia 2006. El director mostra com dues persones, turmentades amb problemes del passat, comencen un viatge plegades en el qual s'alliberaran de les angoixes anteriors i aconseguiran trobar-se elles mateixes.

Amelio s'endinsa en les ombres d'un país oriental del qual subratlla la sobrepoblació, la marginació de les mares solteres i el terrible drama del control familiar; només es permet tenir un fill per família. Una història senzilla, amb un paper brillant de Sergio Castellito, el personatge del qual destaca per la seva honradesa i la gran professionalitat de la seva feina.

• Humor: 1; acció: 0; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en DVD

Un corazón invencible ***

Director: Michael Winterbottom.
 Guionista: John Orloff.
 Intèrprets: Dan Futterman, Angelina Jolie, Archie Panjabi, Will Patton, Denis O'Hare.
 Gènere cinematogràfic: drama-històric.
 Estats Units-Regne Unit, color, 2007. 100 minuts. / Públic: joves.

La pel·lícula adapta el llibre de memòries de Mariane Pearl, una periodista que es va desplaçar amb el seu marit, també periodista, a Karachi (Pakistan) per a un treball d'investigació el gener del 2002. Daniel Pearl va desaparèixer el 23 d'aquell mateix mes mentre acudia a una cita amb una font per parlar del terrorista Richard Reid.

Brad Pitt va comprar els drets de la novel·la i va incloure Angelina Jolie per protagonitzar la jove viuda. Amb tot, l'elecció del director anglès és l'aspecte que ha dotat el film de més personalitat. En lloc de derivar en un melodrama de gran consum, Winterbottom en fa un film on els fets són els fets —siguin durs o molt durs—, no cau en el sensacionalisme barat i pretén, gràcies a la realització fragmentada i «mal» il·luminada amb què es caracteritza, acostar-se a l'estil documental propi dels seus anteriors treballs.

Rodada a l'Índia, França i el Pakistan, *Un corazón invencible* és un film intens, que recorda a l'espectador com la violèn-

cia engendra dolor i tragèdia per a l'home i no porta a solucionar els problemes de cap país, més aviat tot el contrari.

• Humor: 0; acció: 2; violència: 1; sexe: 1/2; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).
 • Extres DVD: idiomes (anglès, castellà, alemany, italià, francès, hongarès); subtítols (anglès, castellà, alemany, italià, francès, hongarès, danès, holandès, finès, noruec, portuguès, suec, turc i anglès per a sords); documentals...

El món de la televisió

Bocamoll ***

De dilluns a divendres - 20.30 h. - TV3

Bocamoll és un concurs que juga amb la llengua i la cultura catalanes amb una finalitat amena i divertida. Sorgeix a partir de l'adaptació del concurs basc *Mihiluze*, que s'emet cada dia a ETB1. El concurs empra els recursos i el llenguatge audiovisual estàndard, ressalta la funció lúdica de la llengua, potencia la participació activa dels espectadors, presenta una imatge moderna adaptada als nous temps i ofereix una visió oberta que combina temes locals i internacionals, urbans i rurals, moderns i tradicionals.

Els concursants són d'edats i gèneres diferents, i la procedència geogràfica i lingüística és variada, cosa que enriqueix el concurs. Hi participen tres parelles, una de les quals s'elimina cada dia, i se n'incorpora una de nova. Amb un to relaxat, dinàmic i un lleuger toc d'humor, cada dia es posen en joc 1.000 euros (el que no es guanya s'acumula al «pot»).

TIC

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

06.50-08.00	<i>El tren de les set</i> (reflexió) <i>Espurna d'alba</i> <i>Sant Rosari</i> <i>Evangelí</i> <i>Laudes</i> <i>Santorale</i>
08.00-09.00	<i>El Primer Cafè</i> (informatiu i tertúlia)
09.00-17.00	<i>Radiofórmula</i>
22.00-23.00	<i>Finestra oberta</i> (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

20.00-21.00	<i>El tercer temps</i>
21.00-22.00	<i>Coneixes Jesús?</i>
23.00-00.00	<i>Planeta Blau</i> (medi ambient)
00.00-01.00	<i>Pregària de Completes</i> <i>Radiofórmula</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i> (música en català)
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Dimarts

20.00-21.00	<i>Parlem de Salut</i>
21.00-22.00	<i>Buscant la llum</i>
23.00-00.00	<i>Paraules d'amor</i>
00.00-01.00	<i>Pregària de Completes</i> <i>Radiofórmula</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Dimecres

18.00-19.00	<i>Amb els ulls de Maria</i>
20.00-21.00	<i>A peu de carrer</i>

21.00-22.00	<i>Temps d'escolta</i>
23.00-00.00	<i>Persona i vida</i>
00.00-01.00	<i>Pregària de Completes</i> <i>Radiofórmula</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Dijous

20.00-21.00	<i>Sense embuts</i>
21.00-22.00	<i>Projectes</i>
23.00-00.00	<i>Mirades</i>
00.00-01.00	<i>Pregària de Completes</i> <i>Radiofórmula</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Divendres

18.00-19.00	<i>Amb els ulls de Maria</i>
19.00-20.00	<i>Catalunya sense barreres</i>
23.00-00.00	<i>Amb llum pròpia</i>
00.00-01.00	<i>Pregària de Completes</i> <i>Radiofórmula</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Dissabte

07.00-08.00	<i>El tren de les set</i> <i>Sant Rosari</i> <i>Evangelí</i> <i>Santorale</i> <i>Espurna d'Alba</i>
08.00-10.00	<i>Radiofórmula</i>
10.00-11.00	<i>A tota costa</i> (submarinisme)
11.00-12.30	<i>Aires hípics</i> <i>Trotamundos</i>

12.30-00.00	<i>Radiofórmula</i>
00.00-01.00	<i>Pregària de Completes</i> <i>Radiofórmula</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Diumenge

06.50-08.00	<i>El tren de les set</i> <i>Espurna d'alba</i> <i>Sant Rosari</i> <i>Evangelí</i> <i>Ressons</i> <i>Santorale</i>
08.00-09.00	<i>Radiofórmula</i>
09.00-10.00	<i>Tot sardana</i>
11.00-12.30	<i>Missa de Montserrat</i>
12.30-14.30	<i>Rutes per Catalunya</i> (excursions)
18.00-18.30	<i>La taula de l'Evangeli</i> (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00	<i>Avui és el dia del Senyor</i> (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-20.30	<i>Església Viva</i>
20.30-23.00	<i>Melodies de fe</i> (música cristiana)
23.00-23.45	<i>La cantata</i>
23.45-00.00	<i>Moments a mitjanit</i> (reflexió cristiana)
00.00-00.30	<i>Pregària de Completes</i>
00.30-01.00	<i>Jazz</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Desconnexions de
Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00	<i>Informatiu matí + el temps + agenda</i>
10.30	<i>Agenda</i>
12.00	<i>Butlletí informatiu</i>
14.00	<i>Informatiu migdia + el temps + agenda</i>
16.00 i 18.00	<i>Butlletí informatiu</i>
18.30	<i>Agenda</i>
20.00	<i>Informatiu vespre + el temps + agenda</i>
20.30	<i>Música Principat</i> (Dl., Dm., Dc.) <i>La Taula de l'Evangeli</i> (Dj.) <i>Església d'Urgell</i> (Dv.)

Dissabte

08.00	<i>Agenda</i>
14.00	<i>Agenda</i>
16.00	<i>Agenda</i>
17.30	<i>Agenda</i>

Diumenge

08.00	<i>Agenda</i>
14.00	<i>Agenda</i>
16.00	<i>Agenda</i>
17.30	<i>Agenda</i>

RÀDIO
BARCELONA

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

Diumenge 3

08.45	<i>Islam hoy</i> Programa de la comunitat islàmica. Director: Mohamed Chakor.
09.00	<i>Buenas noticias TV</i> Programa de la comunitat evangèlica. Director: José Pablo Sánchez Núñez.
09.15	<i>Shalom</i> Programa de la comunitat jueva. Director: Benito Garzón.
10.00	<i>Últimas preguntas</i> Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes. Directora: M. Ángeles Fernández.
10.25	<i>Testimonio</i> Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona. Director: Isidro Catela.
10.30	<i>Santa Misa</i> Amb la participació aquesta setmana de la Coral Esperit Cantaire, de Barcelona, sota la direcció de Carmen Moreno. Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra. Coordinador: Ignasi Miranda.
11.20	<i>Els camins de la calma</i> Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central. Director: Ferran González.
11.30	<i>Pueblo de Dios</i> «Gizakia, un proyecto humano.» El 1985 Càritas i la diòcesi de Bilbao van crear la Fundació Gizakia per atendre els drogodependents i les seves famílies. Gizakia s'ha convertit en una institució de referència a tot el País Basc. Director: Julián del Olmo.

Diumenge 3

10.30 Signes dels Temps

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.

Director: Francesc Rosaura.

11.20 Fonaments de la fe
«Humanisme.»

Cada divendres

20.00 Creure avui

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.

El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

Als quatre vents

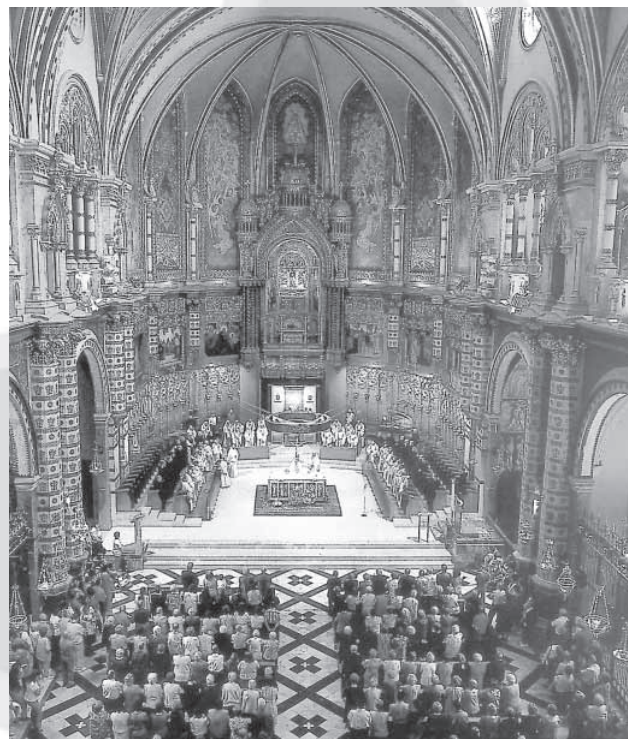
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.

El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona, presentat per Jordi Callejón i Maria del Mar Ribé. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9.30 h; Televisió de l'Escala, diumenges, a les 12.30 h; Televisió de Tossa de Mar, diumenges, a les 21.00 h; Canal Nord Televisió, diumenges, a les 11.50 h; Televisió Costa Brava, diumenges, a les 24.00 h; Canal Català la Selva, diumenges, a les 8.30 h; Canal Català Girona Pla, dissabtes i diumenges, a les 8.00 h.

us ofereix en
directe des de la
basílica de
la Mare de Déu
de Montserrat

de dilluns a divendres,
a les 7.30 h,
la pregària de Laudes

Cada diumenge,
a les 11.00 h,
la Misa conventual

■ Barcelona 106.6	■ Tortosa 90.1	■ Cerdanya 104.4
■ Tarragona 100.6	■ Garraf 96.8	■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Catalunya Central 93.7	■ Vic 91.3	■ Andorra 107.5
■ Girona 103.4		

www.radioestel.com

GENER ÉS EL MES CONSAGRAT AL NEN JESÚS

Barcelona

• **CATEQUESI D'ADULTS.**— A la catedral el **31 de gener**, a les 19.30, a càrrec de Mons. Pere Tena amb el tema *Un sí al proïsme i als seus béns (9è i 10è manaments)*.

• **RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA.**— El **2 i 3 de febrer**, recés mensual de lloança i adoració *Dones y carismas* amb el P. David Gascón. Casa d'espiritualitat Betània, c/ Bonavista, 37 - Cornellà. Més informació: José Antonio Godina, tel. 934 196 355.

• **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DE LA MEDALLA MIRACULOSA.**— El **2 de febrer**, de 17.00 a 20.00, festa de la Llum Júnior amb el lema «Si vas amb Maria, arribes a Jesús», amb berenar i animació; el **10**, recés de Quaresma, de 9.30 a 13.00 (conclou amb la missa). Tema *Encíclica «Spe salvi» de Benet XVI*. C/Consell de Cent, 114 - Barcelona.

• **SANTUARI MARE DE DÉU DE L'AJUDA.**— El **2 de febrer**, a les 19.00, pregària mariana; a les 20.00, missa presidida pel provincial dels caputxins de Catalunya; el **3**, a les 13.00, concert de la coral Verge Bruna; el **10**, jornada del

malalt i celebració de la unció dels malalts a les 12.00. C/ Sant Pere més Baix, 18 - Barcelona.

• **PRESENTACIÓ DE LLIBRE.**— El **4 de febrer**, a les 19.00, presentació de *La canya de pescar. Un camí per explorar el misteri de la vida*, de Ramon Prats. Hi intervindran Josep M. Esquirol, filòsof, i Josep M. Rovira Bellosó, teòleg. Serà a la Sala Sant Jordi de la Facultat de Teologia de Catalunya, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

• **FUNDACIÓ PRAHU.**— Organitza un curs per pregar amb la Bíblia els dilluns de 18.30 a 20.00. El tema d'enguany és el Credo i comença el **4 de febrer**. Més informació: Gmà. Jaume Ruiz, c.m., tel. 659 859 785, i P. Julià, tel. 932 173 020.

• **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— El **4 de febrer**, a les 18.00, Aules Eixample amb la Dra. Eulàlia Duran (historiadora), que parlarà sobre *Entorn de la vida i l'obra de l'humanista Miquel Ballell*, s.j.; el **17**, a les 19.00, el cardenal Carlos Amigo, arquebisbe de Sevilla, impartirà una conferència quaresmal sobre *La Palabra de Dios en la misión de la Iglesia*; a les 20.00, vespres solemnes. C/ Llúria, 70 - Barcelona, web: www.concepciobcn.com.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El **4 de febrer**, a les 19.00, Luís de Sebastián (catedràtic d'Economia d'ESADE, URL) parlarà sobre *Agricultura i fam en*

el món pobre, dins del cicle «Els dilluns dels drets humans»; els dies **4, 11, 18 i 25 de febrer**, i el **3 i 10 de març**, de 19.30 a 21.15, Jaume Flaquer Josep Giménez i Xavier Melloni imparteixen el curs *Mística i diàleg interreligiós (II): la significació del Crist en les diverses tradicions*; en les mateixes dates, curs *Comproposar la fe als joves?*, amb David Guindulain; el **9 de febrer**, de 10.00 a 13.00, *Espiritualitat ignasiana, espiritualitat per a la vida*, amb Darío Mollà. Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona; tel. 933 172 338, fax 933 171 094, a/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com.

• **«TORNAR A CREURE».**— Si de vegades penses... la fe que vaig aparcar fa anys potser ara m'ajudaria a viure. Si de vegades penses... hi ha gent que té fe, potser jo també podria. Vine a conèixer «Tornar a creure», el **5 de febrer**, de 20.45 a 22.00, a la parròquia de Santa Cecília (passeig Sant Gervasi, 66 - Barcelona).

• **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DE LA BONANOVA.**— El **5 de febrer**, a les 21.30, catequesi d'adults a càrrec del professor Antoni Bentué sobre el tema *Retrobar l'experiència de Jesús que Déu ratificà en la Resurrecció*. Plaça Bonanova, 12 - Barcelona, tel. 934 175 858.

• **CATEDRAL.**— El **6 de febrer**, a les 18.30, Dimecres de Cendra, vespres; a les 19.00, missa conventual.

• **PALAU ROBERT.**— Organitza un cicle d'audicions musicals per donar a conèixer el treball que l'Hospital Sant Joan de Déu fa a Sierra Leone en favor dels nens malalts. El **6 de febrer**, a les 17.00, concert de Violoncel·listes de Barcelona: Lluís Claret, Anna Mora i Daniel Claret. Més informació: Albert Moltó i Maria Ferrer, tel. 932 532 150, a/e: amolto@hsjdbcn.org.

• **XLIII JORNADES DE QÜESTIONS PASTORALS.**— Sobre el tema *Jesús de Natzaret: «Qui diu la gent que sóc jo?»* Reflexions cristològiques a propòsit del llibre de Benet XVI: el **7 de febrer**, a les 11.00, *La recepció de Jesús en el cristianisme primitiu: la comunitat dels deixebles* (Bernardo Estrada, professor de la Facultat de Teologia de la Universitat Pontifícia de la Santa Creu de Roma); a les 12.45, *Cristologia catòlica* (Mons. Angelo Amato, s.d.b., arquebisbe, secretari de la Congregació de la Doctrina de la Fe), i a les 15.45, *Crist i l'Església* (Josep M. Rovira Bellosó, professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya). Cloenda: cardenal Lluís Martínez Sistach. Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

• **FUNDACIÓ CLARET.**— El **7 de febrer**, de 19.30 a 21.00, sessió del II Cicle Claret de pensament xerrades-col·loqui sobre *Evolució biològica o creació divina: un fals dilema?*, a càrrec de Ramon M. Nogués; els dies **12, 19 i 26 de febrer**, a les 19.30, taller sobre *El creixement interior dels infants*, a càrrec de Maria Fraderai i Teresa Guardans. Més informació i inscripcions: c/ Nàpols, 346, 1r 2a - Barcelona, tel. 934 761 450, fax 934 761 451, a/e: info@fundacioclarer.org, web: www.fundacioclarer.org.

• **DIVENDRES ALTERNATIUS.**— El **8 de febrer**, a les 22.00, nit ecumènica i de pregària al Centre Sant Francesc d'Assís (c/Elisa, 23 - Barcelona). Més informació: tel. 636 352 027 (Montse Vives) i 607 914 144 (Maribel de la Fuente), a/e: viernesalternativos@pazybien.org.

• **CATECUMENAT.**— El **8 de febrer**, de 19.00 a 21.30, trobada de catequesi, reflexió i pregària al Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231); el **10**, a les 19.00, ritu d'elecció a la catedral de Barcelona. Presideix el cardenal Lluís Martínez Sistach. Més informació: tel. 934 541 898, fax 933 232 537.

• **HOSPITALITAT DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES.**— El **8 de febrer**, a les 19.00, conferència de Lluís Serra (marista) sobre *La joia de viure. La paradoxa del sofriment* i celebració de l'eucaristia pels fidels difunts de l'Hospitalitat; el **9**, a les 20.30, vetlla de pregària. Aquests actes tindran lloc als locals de l'Hospitalitat: c/ Consell de Cent, 224-228 - Barcelona; l'**11**, a la catedral de

Renovació Carismàtica Catòlica CONCERT PER A L'EVANGELITZACIÓ

ORGANITZAT PELS JOVES DE LA RENOVACIÓ
CARISMÀTICA CATÒLICA A CATALUNYA

Diumenge 10 de Febrer
Acollida: 10 h.

Sala d'Actes del Col·legi Sant Miquel
C/ Roselló, 175 - Barcelona
(Metro: Hospital Clínic; FCG: Provença-Balmes)
Informació: 934 196 355
639 481 932 (Raül)

Recés Mensual de Lloança i Adoració

Dies 2 i 3 de febrer
P. DAVID GASCÓN
DONS I CARISMES

Casa d'Espiritualitat Betània c/ Bonavista, 37 - Cornellà de Llobregat
(Metro línia 5: Gavarrà)

Informació: José Antonio Godina - 934 196 355

Web: <http://es.geocities.com/catalunyarcc>

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones
a Sarrià-Sant Gervasi
a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

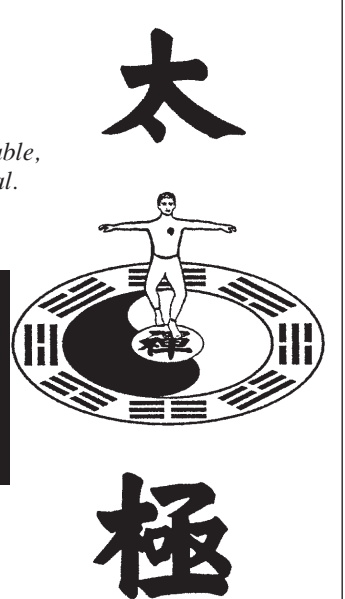
常天下知其榮
德乃足爲守其辱
復歸於樸
天下谷爲天下谷
爲天下谷爲天下谷

El qui coneix la seva glòria i
continua sent humil
és la vall del món.
Sent la vall del món,
on la virtut eterna és inesgotable,
fa el seu retorn a allò informal.
Allò informal en dispersar-se
produeix totes les formes.

CELEBRACIÓ DE L'ANY NOU XINÈS

Dissabte, 16 de febrer
a les 18.30h. **TERTÚLIA**
AMB PETER YANG.
Diumenge, 17 a les 12h. Missa

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ
«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 933 225 890

Des del carrer

Estudiant de Comunicació Audiovisual a la Universitat Internacional de Catalunya, Ignasi Guerrero és un dels membres més actius a Barcelona de la Generación Benedicto (GB), una xarxa mundial de joves catòlics que pren la figura del papa Benet XVI com a gran referent de la seva vida cristiana. La principal missió de GB és convidar altres joves a apropar-se a Crist i a l'Església, sobretot a través dels mitjans de comunicació. No són cap moviment, ni corrent espiritual..., només volen compartir amb tothom l'immens tresor que és Jesucrist.

Més informació sobre GB a:
www.generacion-benedicto.es.

Ignasi Guerrero, membre de la «Generación Benedicto»

«No som un club de fans del Papa»

—En què consisteix exactament la Generación Benedicto?

—Generación Benedicto (GB) va néixer l'any 2005 durant la celebració a Colònia (Alemanya) de la Jornada Mundial de la Joventut. Som una xarxa internacional de joves catòlics creada com a resposta al desig del Papa de comptar amb una generació de joves capaços de donar a conèixer la seva fe amb naturalitat i entusiasme. El nostre objectiu és, doncs, mostrar als mitjans de comunicació social una imatge positiva del papa Benet XVI, l'Església catòlica, les Jornades Mundials de la Joventut i la vida social de l'Església. Som joves, que com qualsevol altre, ens trobem a la recerca de respostes davant dels dubtes de la vida social i personal. I davant la nostra recerca de la veritat, refusem autoritats dubtoses. Més aviat volem comprendre millor els nostres desitjos i posar-los a disposició dels altres. El Sant Pare encarna innegablement una d'aquestes autoritats i per això és el primer punt de referència de «Generación Benedicto».

—Us considereu una nova versió dels papaboy's?

—En tot cas seríem les papagirls, perquè la majoria són noies!... [riu] No, ni de lluny. No som un club de fans del Papa, sinó que trobem en el Magisteri de l'Església la via segura per a l'encontre amb Jesucrist. Simplement som

joves que orientem la nostra vida cap a la fe catòlica i que estem disposats a declarar i explicar també públicament les nostres conviccions religioses.

—Què és el que més us atrau del papa Benet XVI?

—El que més ens atrau d'aquest Papa és la seva saviesa i humilitat. La seva saviesa és evident si fem un cop d'ull a la seva trajectòria com a teòleg. És sorprenent la capacitat d'anàlisi amb la qual dissectiona els conceptes i els temes més transcendents en l'home. El mateix lema que va escollir quan va ser nomenat bisbe —*Cooperatores veritatis*— dona a entendre que es posa al nostre nivell per treballar per la Veritat. A més, es tracta d'un Papa dialogant; ja s'ha reunit amb musulmans, jueus, cristians no catòlics, amb no creients... I el més important de tot, és un home de fe! Ens identifiquem amb Benet XVI perquè considerem la seva forma de comunicació oberta, sense prejudicis i neta, com una alenada d'aire fresc dins l'atmosfera enrarida del món d'avui.

—Què et va portar a formar part d'aquesta xarxa juvenil?

—Vaig conèixer GB a través d'un amic que em va demanar que preparés un vídeo explicatiu del grup per a la presentació del llibre que GB ha escrit juntament amb el Sant Pare. Per fer el vídeo vaig assistir a les reunions i en vaig conèixer personalment els mem-

bres. Després de conèixer de prop la finalitat del grup vaig pensar que seria una bona eina per a l'evangelització a través del que a mi m'agrada: la comunicació audiovisual.

—Quants membres sou a Catalunya?

—A Catalunya ens trobem encara en «fase embrionària» i per això necessitem més suport que mai. GB es va iniciar a Alemanya ara fa dos anys i compta amb més de 100 membres. Els projectes de GB-Espanya estan enfocats actualment a la intervenció als mitjans de comunicació, per tal de donar testimoni, i a la difusió de GB a Amèrica Llatina.

—Un jove pot ser avui modern i alhora cristià?

—Per descomptat que sí! És més, el més modern és ser cristià, perquè la modernitat i el progrés s'entén com a lluita per la llibertat, i el cristià ja participa d'alguna manera d'aquesta llibertat que, en el fons, és el fruit de l'amistat amb Déu.

—Algú us pot dir que els cristians segueixen Crist i no pas el Papa, tot i que sigui important...

—Nosaltres també ho diem! Generación Benedicto no segueix el papa Benet XVI sinó Jesucrist de la mà del seu Vicari a la terra.

Samuel Gutiérrez

Rauxa

L'inefable Boadella

Albert Boadella ha declarat que se'n va de Catalunya i que no hi tornarà més perquè s'hi sent maltractat, i diu que no s'hi pot expressar lliurement. Deu ser l'últim acte d'aquest comediant. Tota l'activitat teatral d'aquest personatge, pretenciosament autoanomenat «intel·lectual», sempre ha girat al voltant d'unes poques fixacions. Especialment dues: l'anticlericalisme i, sobretot, un anticatalanisme patològic. Segurament per això no s'ha estat mai de burlar-se grollerament, ni de fer bromes de mal gust sobre la Mare de Déu de Montserrat com a símbol per excel·lència de fe i catalanitat al mateix temps.

Tot i el seu humor poc intel·ligent i el seus atacs continus a Catalunya, Boadella va tenir —a casa nostra mateix i fins fa pocs anys!— un cert públic addicta i una colla de pseudointel·lectuals i polítics prou coneguts que li donaven suport obertament. Avui, però, tots aquests mentors han desaparegut enmig d'un mutisme absolut i sembla com si ningú no hagués anat mai a veure les seves «obres» i a riure-li les gràcies. Els fa vergonya reconèixer que es van deixar entabanar per un pallasso. Ara Boadella s'exclama de tot plegat, i després de passar-se mitja vida criticant Catalunya encara no entén per què el seu discurs no és grat als catalans.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Parlem de la parròquia (3)

La pastoral no compta, evidentment, amb receptes infal·libles... Però l'experiència pròpia i l'apresa dels altres, la reflexió i la pregària, la disponibilitat i el bon zel apostòlic... acaben dibuixant unes pistes d'acció, sempre provisionals però sempre útils. N'enumeraré quatre, orientades a la formació del que vinc anomenant el nucli dur.

1. La primera és creure-hi i prioritzar-lo. Alguns pastors troben més atractiva l'acció directa. Ja en fan ells, pensen, de militants... A primera vista, resulta més pràctic actuar que ensenyar a actuar. No és així a llarg termini. Només una comunitat ben arrelada en homes i dones convertits i amb consciència de missió evangelitzadora, a llarg termini, en un àmbit determinat. Ara bé, l'elecció d'aquesta via comporta renúncia a l'excés de protagonisme, assumir de ser més animador que no pas actor, compartir responsabilitats, escoltar molt i comptar amb el parer dels altres.

2. Però no n'hi ha prou amb voler-ho: ve després el llarg i feixuc treball de formar les persones, no des de la distància ni amb normes

d'obligat compliment, sinó a l'estil de Jesús que cridava els apòstols, d'entrada, perquè estiguessin amb ell (Cf. Mc 3,7). Aquí ve a tomb recordar l'humil ministeri de la conversa personal, del seguiment constant, sovint unit al sagrament del perdó. La capacitat de mantenir processos llargs i pacients. També els espais forts, com petits recessos o trobades en grup.

3. Convé que el clergat secular ens adonem d'un valor que, generalment, tenim i, alhora, del risc de malmetre'l si l'exagerem sense prou discerniment. Em refereixo a la capacitat de

practicar una «pastoral de mínims». És positiu valorar els petits signes de fe, ser acollidors dels «fragments de cristià», com deia Carles Cardó, que subsisteixen en molts no practicants i àdhuc agnòstics. Convé oferir-los oportunitats de creixement. Però ens cal, al mateix temps, saber copsar les sensibilitats espirituals minoritàries, la llavor que cau en terra bona, i puja i creix fins que dona fruit... (Cf. Mc 4,8). Alguns cristians d'esperit fi s'escandalitzen, de vegades, de la poca finor dels pastors. Això té a veure també amb el desvetllament de vocacions «de major estima i major cabal», com diu sant Ignasi. Cal, això sí, educar-los en la solidaritat eclesial i en la proximitat a les altres ovelles que encara no són d'aquest ramat i també han de sentir la veu del Pastor (Cf. Jn 10,16).

4. I els moviments apostòlics? Per què no s'hi compta més? Potser perquè a alguns pastors els agrada més ser directors —i qui sap si fundadors i tot— que simples consiliaris, al costat dels laics? Potser també a causa dels mateixos moviments, de vegades massa seculars, de vegades massa espiritualistes? Així resulta difícil construir una pastoral diocesana coherent i amb continuïtat. També costa que surtin dirigents laics, amb personalitat, capacitat de decisió i visió d'Església, no simples executors d'ordres o repetidors de signes.

Ara mateix